

Yêu Tôi Xin Hãy Nói

Contents

Yêu Tôi Xin Hãy Nói	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15	33
16. Chương 16	35
17. Chương 17	37
18. Chương 18	39
19. Chương 19	41
20. Chương 20	43
21. Chương 21	45
22. Chương 22	48
23. Chương 23	50
24. Chương 24	52
25. Chương 25	54
26. Chương 26	56
27. Chương 27	59
28. Chương 28	61
29. Chương 29	63
30. Chương 30	66
31. Chương 31	68
32. Chương 32	70
33. Chương 33	72
34. Chương 34	74
35. Chương 35	77
36. Chương 36	79
37. Chương 37	82
38. Chương 38	84
39. Chương 39	86
40. Chương 40	88
41. Chương 41	91

42. Chương 42	93
43. Chương 43	95
44. Chương 44	97
45. Chương 45	99
46. Chương 46	102
47. Chương 47	104
48. Chương 48	106
49. Chương 49	109

Yêu Tôi Xin Hãy Nói

Giới thiệu

Có một câu nói như thế này: “Trong danh bạ điện thoại của bạn, có một dãy số như thế này, từ trước tới giờ bạn chưa t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-toi-xin-hay-noi>

1. Chương 1

Cách giờ tan tầm không đến nửa tiếng, đám người trong văn phòng đã gần như không còn tâm trí nào mà làm việc nữa, nói chuyện phiếm, lên mạng, dù sao thì ông chủ cũng đã mở một mắt nhắm một mắt nhắm cho phép rồi, nán nã nốt quãng thời gian còn lại thôi.

Tưởng Thanh Dung không tán chuyện phiếm, cũng không lên mạng, mà là đang ngồi ngơ ngác trước màn hình máy tính, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại một câu cậu vừa mới thấy trên mạng

“Trong danh bạ điện thoại của bạn, có một dãy số như thế này, từ trước tới giờ bạn chưa từng gọi tới, nhưng vĩnh viễn cũng không thể xóa bỏ nó được.”

Lúc Tưởng Thanh Dung thấy câu này, cứ như bị điện giật, thật lâu không thể nhúc nhích.

bởi vì, trong di động của cậu cũng có một dãy số như thế!

Còn nhớ vào lần họp lớp ấy, cậu mượn hơi men, giọng run run cố gắng lấy dũng khí trao đổi số điện thoại với người đó. Từ đó về sau, số điện thoại kia vẫn nằm trong di động của cậu, bất kể có thay điện thoại bao nhiêu lần, chỉnh lý sắp xếp lại danh bạ bao nhiêu lần, không ít số điện thoại xuất hiện rồi biến mất trong danh bạ, duy độc số điện thoại kia vẫn luôn tồn tại.

Cái lần cậu có được số điện thoại ấy, cũng là lần duy nhất bọn họ gặp mặt kể từ sau khi tốt nghiệp...

Thỉnh thoảng cậu cũng biết được một vài tin tức vụn vặt của người đó từ những người bạn học quen biết, thế nhưng, vẫn chưa một lần gặp lại. Thứ duy nhất có thể chứng minh bọn họ có quen biết nhau, chính là tấm ảnh chụp lúc tốt nghiệp thỉnh thoảng cậu lấy ra ngắm nhìn, và dãy số điện thoại lặng lẽ nằm trong danh bạ.

Còn cách giờ tan tầm chưa đầy mười phút, không ít người bắt đầu tắt máy vì tính, thu dọn đồ đạc.

Tưởng Thanh Dung đột nhiên đứng lên, bước đến phòng quản lý

“Quản lý, tôi muốn xin nghỉ ba ngày, xin chị phê chuẩn.”

Nữ quản lý trung niên mang đôi kính đen cũ kỹ dừng lại động tác tắt máy vì tính, nhú nhú mày, bất mãn nói, “Tiểu Tưởng, cậu thân là trưởng phòng hành chính phòng nhân sự, hẳn là hiểu rõ thủ tục xin nghỉ của công ty chứ, chuyện xin nghỉ ba ngày cần phải xin phép trước một ngày. Bây giờ sắp đến giờ tan ca cậu mới nói với tôi muốn nghỉ, mọi người bên ngoài đều về hết rồi, cậu nói, hiện tại tôi phải tìm ai ở đâu đến làm công việc thay cậu đây?”

Ngày mai chính là đầu tháng, công việc của phòng nhân sự vào đầu tháng là bận rộn vụn vặt nhất, các loại báo cáo đều phải hoàn thành trước mùng 5 để đưa lên trên. Thiếu Tướng Thanh Dung, ba ngày tới người của phòng nhân sự còn không phải là tan tác nhốn nháo hay sao?

Tướng Thanh Dung biết quản lý khó xử, nhưng cậu không xin nghỉ không được, “Quản lý, không cần tìm người làm thay công việc của tôi, sau khi quay lại tôi sẽ cố gắng tự mình làm tăng ca để hoàn thành công việc, đảm bảo sẽ không ảnh hưởng đến tiến độ. Quản lý, tôi thực sự có việc gấp không xin nghỉ không được, xin chị xem xét biểu hiện làm việc của tôi thường ngày, cho phép tôi xin nghỉ lần này đi!”

Không còn gì có thể nói thêm nữa, chỉ còn có một câu, đó chính là “Cho dù mất việc, cũng nhất định phải nghỉ.”

Lúc cậu còn đi học, cậu là một học sinh tốt theo đúng khuôn phép cũ; sau khi đi ra ngoài công tác, cũng là một nhân viên cần cù tận tụy. Cả cuộc đời cậu, luôn luôn chiếu theo đúng những gì cậu đã vạch sẵn để tiến bước. Lúc này đây, cậu muốn tùy hứng một lần, ba ngày sống là chính mình.

Chỉ ba ngày!

Nữ quản lý nhìn chằm chằm Tướng Thanh Dung hồi lâu, dường như cũng cảm nhận được quyết tâm nhất định phải xin nghỉ của Tướng Thanh Dung, lại cân nhắc về năng lực làm việc của người cấp dưới này, nghỉ ba ngày, hẳn là không ảnh hưởng nhiều lắm đến công việc, cuối cùng bất đắc dĩ gật đầu đồng ý, “Trước cứ thế đã, sau khi trở lại việc tăng ca theo kịp tiến độ là trách nhiệm của cậu, công ty cũng không có phát lương ngoài giờ cho cậu đâu, biết không?”

Tướng Thanh Dung thiếu chút nữa cười ra tiếng. Để có thể nghỉ phép, cậu đều đã dự định vứt bỏ cả công việc này rồi, ngay cả công việc còn không quan tâm, chẳng lẽ lại bận tâm tới chút tiền tăng ca ấy hay sao?

Ra khỏi công ty, giữa đầu ngẩng nhìn thành phố dưới ánh đèn rực rỡ mới lên, vừa nghĩ đến việc chỉ mấy giờ nữa thôi sẽ lần thứ hai được hít thở dưới cùng một bầu không khí với người đó, trái tim Tướng Thanh Dung liền tự nhiên đập “thình thịch” không ngừng.

Nói dối người nhà là phải đi công tác xong, về nhà đơn giản thu dọn vài thứ đồ đạc, Tướng Thanh Dung liền vội vã bắt xe đến thẳng sân bay.

Tới sân bay, cậu làm một chuyện mà cậu tự cho là ngạo mạn nhất trong đời mình

“Người đẹp, chuyến bay đến thành phố A lúc 8h40 còn vé không?”

Lúc này, cách thời gian máy bay cất cánh còn không đến một giờ.

“Chỉ còn lại ghế ở khoang dành cho thương nhân, cũng không có chiết khấu, ngài có lấy không ạ?” Nhân viên bán vé đáp lại với một nụ cười ngọt ngào.

“Được, cho tôi một vé. Nhanh chút, tôi đang vội.”

Tướng Thanh Dung ngay cả giá là bao nhiêu cũng không thèm hỏi liền trực tiếp lấy thẻ tín dụng ra thanh toán.

Ha ha, thì ra cái cảm giác làm kẻ giàu có là như thế, cũng không tệ!

Bình thường khi ra ngoài du lịch, phải chuẩn bị sẵn sàng từ trước, lần mò trên mạng so sánh tất cả các chuyến bay một lượt, lựa chọn cái nào có giá cao nhất. Ừm, chính là giá cao nhất, có điều nói trắng ra thì là giá cả được chiết khấu thấp nhất, giá càng thấp càng tốt, hơn nữa vị trí tuyệt đối phải là ở khoang phổ thông bình thường. Trừ phi là tiền phí đi công tác, nếu không thì Tướng Thanh Dung nhất định sẽ không bỏ tiền túi ra mua vé máy bay như thế này.

Nếu bạn bè mà biết cậu bỏ tiền ra mua vé máy bay khoang hạng nhất, khẳng định sẽ cho rằng đầu cậu bị đập mạch chỗ nào mất rồi, cái tên Tướng Thanh Dung keo kiệt bủn xỉn kia mà lại có thể hoang phí số tiền này hay sao?

Chập mạch à? Có lẽ thế thật!

Một chiếc vé máy bay, so sánh với tình yêu của cậu, giá trị của chiếc vé máy bay kia có vẻ như quá mờ nhạt.

Không có cách nào quang minh chính đại tặng cho người đó món quà cưới, vậy thì, ở một nơi mà anh không nhìn thấy, chiếc vé máy bay tới thành phố A này, chính là món quà tân hôn của tôi tặng cho anh, cũng là gửi đến anh một phần nào đó tình yêu không nói nên lời của tôi. Khi tôi trở về từ thành phố A, tôi sẽ bỏ lại toàn bộ tình cảm của tôi dành cho anh ở nơi ấy.

Từ vài ngày trước vô tình biết được tin người đó kết hôn, trái tim cậu vẫn luôn đau đớn. Không phải là cái cảm giác tê tâm liệt phế, mà là cái gai đâm sâu vào tận trong da thịt suốt mười sáu năm giầy vò cậu một cách âm thầm, đau đớn không phân biệt được là ngày hay đêm.

Cậu không muốn lại phải tiếp tục thống khổ nữa, cậu muốn chính tay nhỏ bỏ nó.

Thực ra từ cái thời khắc khi bắt đầu yêu, cậu cũng không mong đợi gì đến chuyện việc cậu thầm mến người ta sẽ có kết quả. Nhưng cậu không ngờ, khi cái tin người đó kết hôn truyền tới, cậu lại đau đớn như thế, đau đến mức cậu phải bay một chuyến đến thành phố này...

2. Chương 2

Xuống khỏi máy bay, bước trên mảnh đất nơi thành phố A, Tưởng Thanh Dung không khỏi một hồi ngẩn ngơ!

Đây là thành phố A sao? Là thành phố nơi người đó đang sống, đang làm việc?

Đối với thành phố này, tình cảm của cậu dành cho nó vô cùng phức tạp. Đã từng vô số lần huyền tưởng, cậu đi du lịch đến đây, một mình bước chậm trên con đường, sau đó ở một chỗ rẽ nào đó sẽ vô tình gặp gỡ người đó. Không cần bất cứ một lời nào hết, chỉ cần như thế cậu đã thỏa mãn lắm rồi.

Thế nhưng sự thật là vậy, bởi vì vô số nguyên nhân, Tưởng Thanh Dung chưa một lần tới thành phố A, nơi có người kia tồn tại.

Cậu biết, người đó học đại học ở thành phố A, tốt nghiệp xong vào làm việc cho một công ty có tiếng, không tới vài năm liền thuận lợi được lên chức, lương bổng hậu hĩnh, trải qua cuộc sống khiến kẻ khác cực kỳ ao ước.

Những điều này đều là Tưởng Thanh Dung hỏi thăm được từ những người bạn học khác.

Từng chút từng chút, gom góp tích nhặt, chính là cuộc sống của người đó quả thực hoàn mỹ như sách giáo khoa.

Nhìn lại bản thân cũng dán cái mác đại học, cũng là một công ty lớn, nhưng vì tính cách khiến cho bản thân cậu phấn đấu nhiều năm cũng vẫn chỉ là một trưởng phòng nhân sự nho nhỏ không có nghiệp vụ gì, mỗi tháng lĩnh mấy đồng tiền lương.

Bất luận là khi đi học hay là về công việc, cậu đứng bên cạnh người đó, vẫn luôn luôn không xứng.

Tưởng Thanh Dung đột nhiên lại cảm thấy tự ti...

Đều nói tình yêu không phải là thứ để mua để bán, chẳng phân biệt giá cả ra sao, nhưng chênh lệch mà quá khác biệt, sao có thể khiến cho người ta không cảm thấy chán chường.

“Không sao, mình cũng không phải đến để so đo gia cảnh.” Tưởng Thanh Dung vỗ vỗ mặt, tự cổ vũ bản thân.

Cậu không định đối mặt với người đó, cậu chỉ muốn núp từ phía xa xa, lén nhìn một cái mà thôi.

Tối đa tối đa là huyền tưởng người đứng bên cạnh người đó trước cửa chính đại sảnh tiệc cưới tiếp đón tân khách chính là bản thân mình mà thôi...

Hôn lễ được cử hành vào thứ sáu, tổ chức tại một nhà hàng năm sao của thành phố.

Bạn học của bọn họ công tác tại thành phố A không ít, trong đó có một người có một số nghiệp vụ qua lại với công ty Tưởng Thanh Dung, vì thế Tưởng Thanh Dung luôn vô tình hữu ý mà hỏi thăm được tin tức

của người đó thông qua đối phương, thời gian địa điểm hôn lễ lần này cũng là dò la ra được từ người bạn học kia.

Ngày thứ sáu hôm ấy, Tưởng Thanh Dung ngồi lẳng lẽ ở tiệm cà phê bên cạnh đại sảnh phòng tiệc cưới.

Vị trí mà cậu ngồi có thể rõ ràng nhìn thấy từng người ra vào đại sảnh, có điều tiệm cà phê trang trí bằng những chậu cây cảnh che khuất tầm nhìn của người bên ngoài, chỉ cần không phải chủ đích nhìn thật kỹ bên này thì sẽ không nhìn thấy cậu.

Lúc uống được phân nửa cốc cà phê thứ hai, phía đại môn của phòng tiệc truyền tới một hồi xôn xao.

Chỉ chốc lát sau, một đôi nam nữ được mọi người vây quanh tiến vào trong đại sảnh.

Tưởng Thanh Dung lập tức cảm thấy hô hấp khó khăn...

Là người đó...

Bao nhiêu năm không gặp rồi? Tám năm? Mười năm? Đối phương vẫn phong thái bức người như thế, nhất là hôm nay là ngày đại hỉ của người đó, dưới trang phục cầu kỳ, càng thêm giống như một vầng thái dương, hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người.

Trên thế gian có một loại người như thế, ngũ quan nếu như chỉ nhìn từng cái từng cái một thì rất đơn thuần, nhưng khi hợp lại một chỗ với nhau, lại có thể hoàn mỹ không tì vết, thêm một chút thì quá thừa, thiếu một chút thì lại không đủ, tất cả đều vừa đúng tỉ lệ hoàng kim.

Người đó kéo tay người yêu, cùng mọi người bước tới thang máy.

Tiệc cưới, tổ chức ở phòng tiệc tầng ba!

Từ phía cửa nhà hàng đến thang máy chỉ bất quá mất mấy chục bước, Tưởng Thanh Dung chăm chăm nhìn người đó, không rời mắt nửa giây nửa phút.

Có lẽ, đây là lần cuối cùng kiếp này cậu được nhìn thấy người đó rồi.

Thế giới rộng lớn, không có sự cố gắng kiên trì liên lạc, giữa hơn một tỷ người, hai người muốn gặp nhau là chuyện gần như không có khả năng.

Tưởng Thanh Dung vô cùng quý trọng giây phút gặp gỡ ngắn ngủi mà cậu đã tận lực tạo nên, cho dù đối phương không hề nhìn thấy cậu đi chăng nữa...

Từ hôm nay trở đi, người đó sẽ nắm tay người bạn đời đi nốt quãng đường còn lại, tất cả tình yêu của cậu cho dù là cam lòng hay không cam lòng, đều có thể tại ngày hôm nay đây, nặng nề mà cắt đứt nó.

A, không đúng, trước ngày hôm nay, đã sớm không còn gì đối với con người sắp kết hôn kia nữa rồi.

Truyền thống của người Trung Quốc là lấy tiệc cưới làm cột mốc đánh dấu cho kết hôn, nhưng ở xã hội hiện đại, chính thức đánh dấu hôn nhân phải là đi đăng ký kết hôn. Mà đại bộ phận những người tổ chức tiệc cưới thì giấy đăng ký kết hôn đã sớm lấy rồi.

Nghĩ như vậy, Tưởng Thanh Dung liền cảm thấy miệng khô đắng.

Người đó, về mặt pháp luật, đã là một nửa của một người khác mất rồi...

Một đoàn người đứng đợi ở cửa thang máy, Tưởng Thanh Dung trốn sau đám lục la si ngốc nhìn người nào đó đứng giữa nơi ấy.

Đình

Cửa thang máy mở ra.

Kết thúc, tất cả đều kết thúc rồi!

Tưởng Thanh Dung tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt, cầm lấy cốc cà phê đã nguội lạnh đưa lên một hơi uống cạn, đang định tới quầy tính tiền

“Tưởng Thanh Dung!?”

Một tiếng gọi lớn, khiến Tưởng Thanh Dung giật mình run rẩy, ngẩng đầu lên nhìn liền thấy Dương Khâm đang đứng đó không xa vậy vậy cậu.

Thấy cậu ngẩng đầu nhìn về phía mình, Dương Khâm liền chạy tới, “Đúng là cậu!”

“Tôi còn nghĩ bóng lưng của ai mà giống cậu thế, thử gọi lại xem, không ngờ lại đúng là cậu.” Dương Khâm hưng phấn nói, “Thật trùng hợp quá!”

Trùng hợp!

trùng hợp cái shit!

Trong lòng Tưởng Thanh Dung đem tên đầu heo này mắng đến cầu huyết lâm đầu, nhưng trên mặt vẫn bày ra bộ dáng tươi cười, “Đúng vậy, thật trùng hợp.”

Dương Khâm này, chính là người bạn học thời cao trung vẫn qua lại với cậu, cậu biết được hôn lễ của người đó cũng là từ người bạn Dương Khâm này hỏi thăm được. Có điều, Dương Khâm là bạn học thời cao trung của cậu, đương nhiên cũng là bạn học của người kia, vì thế hôm nay Dương Khâm còn có một vai trò khác phù rể!

Run rẩy bước về phía thang bên kia, quả nhiên cả đoàn người bởi vì Dương Khâm bắt chuyện với cậu mà đều đang đứng chờ, toàn bộ tầm mắt đều rơi vào kẻ đột nhiên xuất hiện là cậu, bao gồm cả người đó!

Bị nhìn chăm chú như vậy, Tưởng Thanh Dung chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô chân tay luống cuống, nghĩ thầm nhanh nhanh một chút biến mất trước mặt mọi người...

Tình yêu, chính là rất mù quáng, không thấy được thì nằm mơ cũng muốn được gặp một lần, đến khi chân chính mặt đối mặt, lại hận không thể chưa từng xuất hiện!

“Tưởng Thanh Dung, cậu tới đây sao không nói cho tôi? Tôi nói cho cậu nha, Lâm Đức Bản cậu còn nhớ không, chính là bạn học cùng chúng ta hồi cao trung ấy, hôm nay cậu ấy kết hôn, cậu tới đúng là quá đúng lúc rồi, nào nào nào, đã có duyên gặp mặt, phải đến uống chén rượu mừng chứ hả!” Thế nhưng cái tên Dương Khâm nhiệt tình thái quá như không có mắt này lại không hề nhận ra vẻ quẫn bách của Tưởng Thanh Dung, kéo Tưởng Thanh Dung về phía đám người.

Trước mắt bao người, Tưởng Thanh Dung không tiện dùng sức giãy ra, chỉ đành mở mắt trừng trừng nhìn bản thân bị Dương Khâm kéo đi, và khoảng cách với người đó càng ngày càng gần

Không được, cậu không thể uống rượu mừng cho người đó được!

“Đức Bản, hôm nay lại có thêm một bạn học cũ đến dự tiệc cưới của cậu rồi.”

Trong nháy mắt, khoảng cách vài chục bước biến thành chỉ cách vài bước mặt đối mặt.

“Tưởng Thanh Dung, đã lâu không gặp!” Chú rể của ngày hôm nay mỉm cười vươn bàn tay phải về phía Tưởng Thanh Dung muốn bắt tay cậu, “Đến đây công tác sao?”

“À... đúng, đúng vậy! Đúng, đúng rồi, chúc mừng hai cậu.” Người ngày đêm mong nhớ đang đứng trước mặt, đại nã Tưởng Thanh Dung suýt chút nữa không theo kịp tình hình.

Từ cái thời khắc yêu người đó, cậu vẫn luôn không có cách nào nói chuyện một cách đàng hoàng với nhau được, trước đây khi còn đi học đã thế, hiện tại vẫn vậy.

“Công việc xong xuôi cả rồi chứ?”

“Xong, xong rồi.” Xong xuôi cái shit, cậu tới là để rình đây chứ, lấy đầu ra công chuyện phải làm? Có điều lúc này Tưởng Thanh Dung chỉ đành tung hứng theo người đó mà nói thôi.

“Thật tốt, hôm nay tôi kết hôn, nếu đã trùng hợp gặp nhau rồi, cậu cũng tới uống chén rượu mừng chứ, chúng ta là bạn học cũ đã lâu không gặp, đêm nay không say không về!” Lâm Đức Bản lộ ra vẻ mặt rất vui vẻ.

3. Chương 3

Giì?

Tưởng Thanh Dung choáng váng!

Dương Khâm mời cậu đi uống rượu mừng cậu còn có thể khước từ, nhưng hiện tại chủ nhân đã tự mình mời, cậu sao từ chối cho được? Chính miệng vừa nói “Công việc” đã xong hết rồi, vậy thì đến tham dự tiệc cưới của bạn học cũ là vô cùng hợp tình hợp lý!

Đang ngập ngừng do dự, ngay cả cô dâu cũng liền mở miệng, “Đúng vậy, là bạn cũ đã lâu, lại có duyên gặp gỡ như thế này, nếu không tới uống một chén thì đáng trách lắm đó.”

Tưởng Thanh Dung lúc này mới có thể nhìn rõ dáng dấp của cô dâu.

Cô dâu trang điểm rất đậm, khuôn mặt bị son phấn làm cho có vẻ hơi mơ hồ, nhưng vẫn có thể nhận ra cô dâu vô cùng xinh đẹp, là một vẻ đẹp rất đường hoàng. Chiếc váy quây màu trắng để lộ đôi vai trần, ẩn đằng sau bộ váy cưới có thể thấy rõ ràng những đường cong mà cánh đàn ông đều thèm khát.

Đôi nam nữ này, đứng ở nơi ấy, sẽ làm cho người ta sản sinh ra ảo giác bản thân đang chìm đắm trong một không gian đầy sắc hoa!

“Tôi, tôi không chuẩn bị hồng bao, không bằng các cậu cứ đi trước, tôi đi mua một bao lì xì, lát nữa sẽ tự mình tới.”

Đám cưới của người Trung Quốc, chú trọng nhất chính là may mắn, khách nhân tới uống rượu mừng, hồng bao ắt hẳn là không thể thiếu. Tưởng Thanh Dung vốn không dự định hiện thân, đương nhiên sẽ không chuẩn bị tiền lì xì, lúc này vừa vịn lấy nó ra để mượn cớ mà đánh bài chuẩn.

Chỉ cần rời đi rồi, cậu sẽ có một núi lý do để không quay lại nữa, công ty gọi về, chủ nhà muốn gặp, người nhà bị bệnh...

Nhìn người đó dắt tay một người khác bước vào lễ đường, cậu cũng đã đủ thống khổ rồi, còn muốn cậu tham dự tiệc cưới, cười chúc phúc bọn họ bạch đầu giai lão, cậu tự hỏi rằng cậu làm không nổi, quá mức trái lương tâm của cậu!

Uống rượu mừng vốn là chuyện vui, mang theo một trái tim đổ máu đến uống rượu mừng của người khác, như vậy đối với bản thân đối người mới đều là một loại khinh nhờn thiếu tôn trọng.

“Anh bạn già, có phải là khinh thường bạn bè không vậy?” Lâm Đức Bân kéo Tưởng Thanh Dung đang muốn chuẩn mất, nghiêm mặt nói, “Tôi giống như là một kẻ cổ hủ như thế hay sao mà lại ham tiền lì xì của cậu?”

“Lấy may mà, phải cần chứ.” Tưởng Thanh Dung kiên trì.

Lâm Đức Bân bất đắc dĩ, từ túi áo của Dương Khâm móc ra một cái hồng bao nhỏ dùng trong lúc đi đón dâu, nhét nó vào trong tay Tưởng Thanh Dung, rồi lại lấy chiếc hồng bao ấy từ tay Tưởng Thanh Dung, “Được rồi, tôi nhận được tiền lì xì của cậu rồi, có thể lên rồi chứ!”

... Như thế cũng được?

“Đi thôi!” Lâm Đức Bân giật nhẹ Tưởng Thanh Dung, ý bảo cậu cửa thang máy mở rồi.

Nhìn người ta một đám người cô dâu chú rể phù rể phù dâu huynh đệ tỷ muội đều đang chờ, Tưởng Thanh Dung cũng không có ý muốn cản đường nữa, cười khổ đi vào trong thang máy.

Vừa bước vào sảnh tiệc, trước cửa hiển hiện bốn chữ vàng thật to trên nền giấy đỏ “Đám cưới Lâm – Hà”, bên cạnh còn dựng một bức ảnh cưới cỡ như áp phích quảng cáo. Phong cảnh bờ biển đẹp như tranh, trời lam mây trắng, hai người tình tứ ôm lấy nhau...

Cảm giác chua xót ghen ngào trong nháy mắt xông lên chóp mũi, khiến Tưởng Thanh Dung thiếu chút nữa rơi lệ.

Cậu đã tưởng tượng rất nhiều lần rằng khi người đó kết hôn cậu sẽ có tâm trạng ra sao, cũng vô số lần tự nói với mình, người đó là kính trung nguyệt thủy trung hoa (ý là người xuất chúng), là khả vọng nhưng bất khả cập (có thể ngưỡng vọng nhưng không thể đạt tới), cho dù một ngày kia cậu ấy có tìm được một người bầu bạn chung thân cả đời, cậu cũng phải mỉm cười mà chào đón ánh mặt trời của ngày mai.

Nhưng trong những mộng tưởng của cậu, không hề có chuyện tự mình tới dự tiệc cưới của người ấy, nhìn anh đeo chiếc nhẫn cưới cho một người khác, trao cho người khác nọ hôn nồng nàn

Như thế quả là quá mức đả kích đối với cậu!

Cậu không hề ôm vọng tưởng gì, không có nghĩa là cậu có thể dễ dàng tiếp nhận vô số hình ảnh như những mũi tên đâm phập vào trái tim cậu.

Có ai đi dự hôn lễ của người khác mà trong lòng thầm oán “Vì sao cô dâu (chú rể) không phải mình” để mà tự ngược bản thân như vậy không, Tưởng Thanh Dung vẫn thầm cho rằng đây chỉ là bịa đặt thôi, ai sẽ đi làm cái chuyện thần kinh ấy cơ chứ. Không ngờ có một ngày, cậu cũng trở thành một kẻ có suy nghĩ hư hỏng như thế!

Dịch vị chua chát trong dạ dày không ngừng dâng lên, tựa hồ nó đang chậm rãi ăn mòn cơ thể cậu từ trong ra ngoài.

“Sao lại một mình trốn ở chỗ này uống rượu giải sầu thế hả?”

Dương Khâm giúp Lâm Đức Bân đi chúc rượu hết một vòng, quay đầu lại thấy Tưởng Thanh Dung một mình rầu rĩ không vui ngồi trong góc.

Bạn học của Tưởng Thanh Dung sinh sống và làm việc ở thành phố A này không ít, ngoại trừ Dương Khâm, còn có một vài người bạn học hồi cao trung cũng tới dự lễ của Lâm Đức Bân, nên Tưởng Thanh Dung không đến mức ở một trong một hoàn cảnh hoàn toàn lạ lẫm. Thế nhưng, những bạn học này đều là người sống ở thành phố A, quanh bọn họ đều là người thành phố A, cả đám người như vật họp theo loài mà tụ lại với nhau, còn lại Tưởng Thanh Dung một người từ bên ngoài tới, không thể dung nhập vào thế giới ấy được, chỉ đành một mình ngồi cô linh linh, lẳng lặng mà uống hết chén này tới khác thứ rượu đoạn trường.

Cậu đã muốn đi từ sớm rồi, thế nhưng nhìn quanh một vòng, vẫn chưa có người nào rời đi cả, cậu lại không muốn làm người đầu tiên, như vậy rất không lịch sự.

càng quan trọng chính là, bữa tiệc cưới này tuy rằng giống như một con dao đang không ngừng cắt sâu vào da thịt cậu, nhưng ánh mắt cậu vẫn cứ lén lút phiêu đến thân ảnh của người kia, không muốn ly khai.

Nhiều năm không gặp như vậy, người đó so với lúc trước đã tăng thêm vài phần thành thực trưởng thành, mỗi động tác ngẩng đầu nhấc tay đều vẫn tiêu sái như thế.

Thấy Dương Khâm bước tới, Tưởng Thanh Dung uống hai ngụm bia, kéo Dương Khâm lại nói mấy câu khách sáo.

Công ty của Dương Khâm với công ty cậu có hợp tác mấy thương vụ, thường dựa vào mấy lần tới bàn chuyện làm ăn mà hỏi thăm Dương Khâm chút tin tức vụn vặt của người đó. Hiện tại nương theo cảm giác say, Tưởng Thanh Dung vẫn cứ hỏi không ít chuyện về người ta.

Từng chút từng chút dấu tích của người đó, đều là những thứ Tưởng Thanh Dung rất trân trọng.

“Ồ ” đánh một cái nắc nứ, Dương Khâm chỉ vào cô dâu đang đứng kính rượu cách đó không xa, “Cô dâu rất đẹp đúng không!”

“Ừm!” Bất luận là đánh giá về phương diện nào, cũng không thể không công nhận sự thực rằng cô dâu rất đẹp.

“Tôi không hiểu Dung Dung coi trọng tên tiểu tử kia ở điểm nào. Cậu không biết đâu, gia thế của Dung Dung khủng lắm ấy, chính trị hay thương mại đều rất có địa vị, bản thân lại là sinh viên ưu tú mới tốt nghiệp một trường danh tiếng ở nước ngoài (câu này em chém hơi mạnh:v), người theo đuổi cô ấy có mà chất đầy cả xe tải. Nhưng cô ấy từ khi quen biết cái tên tiểu tử Đức Bân kia, liền bám theo tên ấy bốn năm năm mới thành công đấy. Có người nói ” Dương Khâm cười hắc hắc vài tiếng, “Có người nói đám cưới này

là vì Dung Dung chuốc rượu Đức Bân, tạo nên cái chuyện gạo nấu thành cơm, mới khiến cho Đức Bân đồng ý đi đăng ký kết hôn, cậu thấy có hay không!”

Tưởng Thanh Dung nghe đến mục trường khẩu ngốc. Cô, cô gái này, phóng khoáng như vậy sao?!

“Có điều cái tên Đức Bân này cũng là kẻ có tiền, xem, ngoại hình này thu nhập này, cũng coi như xứng đôi với nhà gái. Tên nhóc ấy, trước khi gạo nấu thành cơm, đối xử với Dung Dung còn có phần khách sáo, nhưng sau khi làm chuyện kia rồi, cậu ta đối với Dung Dung xem như không tệ, cậu nhìn dáng vẻ tươi cười của Dung Dung là biết liền.”

Đúng vậy. Niềm hạnh phúc của cô dâu, không phải kẻ ngu si đều có thể nhìn ra được!

Vị chua chất lại dâng lên!

Tưởng Thanh Dung hung hăng nốc một ngụm lớn bia, đẩy dịch vị trở lại vào trong dạ dày.

Thế nhưng dòng khí tức chua xót ấy không như ý của Tưởng Thanh Dung bị ép quay về dạ dày, trái lại một đường hướng về phía trước, thẳng tiến đến khóe mắt

“Ngại quá, tôi đi toilet một chút.”

Tưởng Thanh Dung bỏ lại một câu nói, cũng không chờ Dương Khâm trả lời liền vội vã ly khai.

Không thể nghe thêm được nữa rồi, nghe nữa nước mắt sẽ mất mặt mà rơi xuống mất...

4. Chương 4

Vào toilet, Tưởng Thanh Dung mở vòi tấp tấp thật mạnh nước lạnh vào mặt, mới miễn cưỡng làm cho nước mắt không rơi.

Tình huống như thế này, không phải lần đầu tiên cậu gặp.

Lúc học cao trung thì nhìn thấy hần nắm tay cô nữ sinh nào đó đi ngang qua sân tập, khi lên đại học thì thấy trên blog của thằng bạn học ảnh chụp chung của hần với bạn gái... Cậu khi ấy, đều đã ném trái cái loại cảm giác đau khổ và tuyệt vọng! Điều duy nhất an ủi cậu chính là, những cô gái này không thể cùng với người đó đơm hoa kết quả. Ở nơi sâu nhất trong đáy lòng Tưởng Thanh Dung, cậu vẫn cứ ôm chút hy vọng mong manh xa vời, nguyện cầu rằng người tiếp theo nắm tay hần, sẽ là bản thân mình!

Cho đến tận lúc này

Mang trong mình vọng tưởng không nên có, đều đã bị nụ cười hạnh phúc cùng chiếc nhẫn cưới lấp lánh trên ngón áp út của cô dâu bóp nát mất rồi. Từ nay về sau, trong thế giới của người đó, vị trí mà Tưởng Thanh Dung hằng khao khát kia, đã bị một người khác vĩnh viễn chiếm trọn mất rồi!

Ngọn lửa hy vọng nhỏ bé của cậu, đã bị triệt để dập tắt vào ngày hôm nay rồi...

Nhìn bản thân trong gương, mắt mũi toàn bộ đều đã hồng hồng, Tưởng Thanh Dung có chút mê man. Chủ ý ban đầu của cậu, bất quá là muốn bay đến thành phố này, trước khi người thành gia, được trông thấy hần lần cuối cùng. Thế (é) nào mà cuối cùng lại biến thành khách nhân tới dự tiệc cưới của người ta, gương mặt lên mà nhìn người mình yêu nhất cùng với người khác bước vào con đường hôn nhân chứ? Là chính cậu tìm đến để tự hành xác, nhưng cũng không hề muốn ngược đến mức bản thân thương tích đầy mình thế này đâu!

Cậu vẫn tưởng rằng sẽ lưu lại cho tình yêu của mình một hồi ức đẹp đẽ, không thể ngờ được lại thành ra một thể nghiệm đầy thống khổ.

không được, cậu phải đi thôi, nếu không đi, cậu sợ rằng cậu sẽ không khống chế nổi tình cảm của bản thân mất!

Vừa mới xoay người, cửa toilet đã bị người đẩy ra, một người bước vào.

! Chú rể

Đại nãi Tưởng Thanh Dung đành trệ lần nữa!

Chủ rể của ngày hôm nay lão đảo lắc lư bước tới, ghé vào bồn rửa tay nôn khan, nôn hồi lâu cũng không nôn ra được thứ gì.

“Cậu, cậu không sao chứ!” Thấy nam nhân như vậy, Tưởng Thanh Dung không có biện pháp làm như không biết mà bỏ đi.

Cậu cũng đã từng uống say, nôn ra được mới có thể thoải mái hơn đôi chút, không thể nôn dạ dày lại càng khó chịu.

Lâm Đức Bản xắn tay áo, mở van, trực tiếp cúi đầu xuống phía dưới vòi xối nước lạnh.

“Hô, đỡ nhiều rồi.” Lập tức liền chỉnh trang lại đầu tóc cho gọn gàng, “Mấy tên khốn ấy, cổ tình phải chuốc tôi đo ván thì mới cam lòng mà. ”

Lấy ra vài tờ khăn giấy để lau mặt, Lâm Đức Bản tùy ý cào cào chỉnh lại tóc, thoải mái bắt đầu nói chuyện với Tưởng Thanh Dung.

Nổi bi ai nhất của chú rể, chính là bản thân giống như một cái bóng đèn một trăm oát, lập lòe chiếu sáng giữa cả đám người, sau đó bị một đồng bằng hữu không có hảo ý đuổi theo kính rượu. Lâm Đức Bản vừa rồi đã uống khá nhiều rồi, mượn cớ trốn vào toilet mới thoát được một kiếp, giờ đây hẳn chỉ hận không thể trốn luôn trong toilet đến khi bữa tiệc kết thúc.

Tưởng Thanh Dung vẫn có chút mơ hồ bối rối

Đột nhiên cùng với người này tồn tại trong một không gian kín, tuy rằng nơi này là cái toilet thì có hơi phá hỏng bầu không khí một chút, nhưng cũng đủ khiến Tưởng Thanh Dung cảm thấy mỹ mãn rồi.

Cả buổi tối chỉ dám giống như ngày còn đi học mà len lén nhìn hắn, không nghĩ tới thoáng cái có thể như bằng hữu mà nói chuyện phiếm, đây là cảnh tượng Tưởng Thanh Dung có nằm mơ cũng mơ không được.

Giờ khắc này, Tưởng Thanh Dung hoàn toàn quên mất bên ngoài gian nhà vệ sinh này, đang tiến hành tiệc cưới của người nam nhân!

“Đúng, đúng vậy, những người đó uống đến phát cuồng luôn rồi chỗ nào cũng kiếm người để chuốc rượu.” Vừa rồi cậu nhìn thấy có người uống say rồi cứ bám theo Lâm Đức Bản kính rượu, mà kẻ làm chú rể như Lâm Đức Bản dưới sự thúc giục của mọi người vẫn phải uống xong chén rượu ấy. Nhìn sắc mặt hắn lúc xanh lúc trắng, đêm nay hẳn là đã uống không ít.

“Đúng rồi, đêm nay chơi vui chứ? Cậu ở xa như vậy tới uống rượu mừng cùng tôi, tôi cũng không có biện pháp chiêu đãi cậu chu đáo, thực sự là rất ngại.”

Tưởng Thanh Dung thụ sủng nhược kinh, vội gật đầu như già tởm, nói “Vui lắm”.

Cậu lúc này, sớm đã quên chỉ mười phút trước đây vẫn còn đỏ mặt tự ái tự oán!

Ring ring ring!

Tiếng chuông điện thoại di động giữa không gian nhỏ hẹp trong toilet có vẻ đặc biệt vang dội.

Lâm Đức Bản lấy điện thoại ra nhìn một cái, cau mày nói, “Đám quỷ hút máu kia truy sát tới rồi.”

Khách khứa sao có thể để chú rể thất tung trong một thời gian dài giữa buổi tiệc cưới như thế được!

Nhét điện thoại vào trong túi quần, Lâm Đức Bản soi gương chỉnh trang lại vẻ mặt một chút, nở nụ cười với Tưởng Thanh Dung, “Tôi ra ngoài trước đây.”

Nhìn Lâm Đức Bản mở cửa chuẩn bị rời đi, Tưởng Thanh Dung không biết lấy đâu ra dũng khí, đầu óc nóng lên, há mồm gọi người đàn ông lại, “Chờ, chờ một chút!”

“Ừm?” Lâm Đức Bản khó hiểu quay đầu lại nhìn Tưởng Thanh Dung.

Thấy Lâm Đức Bản quay đầu lại nhìn mình, tình tự bị ai tràn ngập trong trí óc Tưởng Thanh Dung. Lần bước đi này, hẳn sẽ là tượng pho của người khác, tâm ý của mình, hẳn vĩnh viễn sẽ không biết được...

Không muốn nhìn thấy bóng lưng đi xa của hắn nữa, không muốn lại tiếp tục bao đêm ôm ấp mối tương tư không lời đáp chìm vào giấc ngủ, không muốn lưu lại cho bản thân nỗi tiếc nuối cả đời

“Tôi, tôi thích cậu!” Trong lòng đã thầm nhủ biết bao nhiêu lần câu nói này, không kiềm chế được liền thốt ra khỏi miệng.

Thanh âm không lớn, vang vọng giữa gian phòng toilet, cũng đủ để cho người đối diện nghe được rõ ràng.

Tưởng Thanh Dung không dám ngẩng đầu nhìn người kia, yên tĩnh và trầm mặc, cậu chỉ cảm thấy viên mắt càng ngày càng nóng, phải liếc mạng chớp chớp mắt mới có thể nhìn xuống lệ ý.

Sau một hồi trầm mặc, Lâm Đức Bân rốt cục mở miệng, “Cậu, không cảm thấy tỏ tình ngay trong tiệc cưới của người khác, sẽ khiến cho người ta cảm thấy bối rối hay sao?”

Một câu nói nặng nề, làm cho Tưởng Thanh Dung khó xử đến nỗi chỉ muốn chui ngay xuống cái lỗ nào đó.

Cậu biết, cậu sao lại không biết bốn chữ đơn giản kia của mình sẽ khiến cho đối phương cảm thấy bị quấy nhiễu chứ. Hôm nay là ngày đại hỷ của người ta, bản thân mình là một tên đồng tính luyến ái lại thổ lộ với chú rể ngay trong nhà vệ sinh... Bất luận đối phương có tiếp nhận hay không, cậu đều mang đến phiền phức không thể nào bỏ qua được.

Nhưng nhưng cậu thực sự không muốn để lại tiếc nuối!

Một câu “Tôi thích cậu”, đã nhem nhóm trong lòng cậu mười lăm năm, cậu đã từng biết bao đêm nghĩ rằng, truy cầu lớn nhất kiếp này, chính là ở trước mặt của người này, đem những lời ấy chính miệng nói ra. Cho dù không được chấp nhận, cuộc đời cậu cũng coi như không uổng.

Hiện tại, cậu rốt cục đã nói ra rồi, ngay trong tiệc cưới của người ta...

Không cần ngẩng đầu nhìn, cậu cũng có thể cảm giác được hơi thở của Lâm Đức Bân đã thay đổi, chuyển từ sự thân thiết như bạn hữu sang lạnh lẽo như kẻ địch.

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi không phải cố ý đâu.” Bàn tay vừa mới rửa xong vẫn còn mang ẩm ướt cổ nịt kéo lấy góc áo của người đàn ông, ý muốn vãn hồi lại hình tượng của mình trong lòng đối phương, “Tôi, tôi thu hồi lại câu nói kia, cậu cứ coi như không nghe thấy là được rồi.”

Cậu sai rồi, cậu cho rằng bản thân có thể thừa nhận sự cự tuyệt thể nhưng, hiện tại người ấy còn chưa nói ra lời từ chối, chỉ lạnh lùng mà nhìn cậu, cậu đã thấy khó chịu đau đớn như tâm can bị xé nát bấy.

... Cậu nguyện ý quay lại làm bằng hữu cũng không muốn bị hắn ghét bỏ.

Lâm Đức Bân cúi đầu nhìn xuống khớp ngón tay Tưởng Thanh Dung đã trở nên trắng bệch, sau đó lại thấy bàn tay kia hốt hoảng rút về.

Một luồng hơi thở giận dữ xộc lên, “Lời cậu đã nói ra mà lại muốn tôi coi như không nghe thấy? Khiến cho người khác thấy khó xử rồi bây giờ muốn phủi mông bỏ đi, trốn tránh trách nhiệm hay sao?”

Tưởng Thanh Dung lắc lắc đầu, lui về phía sau hai bước, thẳng đến sau thắt lưng bị bồn rửa tay bằng đá cẩm thạch chặn lại, “Không phải, tôi không phải là muốn cậu cảm thấy khó xử, tôi thực sự không phải cố ý đâu mà.”

5. Chương 5

Cậu chỉ muốn nhìn anh một cái thôi, chỉ là một ước nguyện giản đơn, vì sao cuối cùng lại trở thành như thế này chứ?

Nếu như lúc ở trong quán cà phê không bị Dương Khâm phát hiện thì tốt rồi!

“Tưởng Thanh Dung, tại sao cậu vẫn luôn như thế? Lúc còn đi học đã vậy, lần họp lớp ấy cũng thế, ngay cả đêm nay cũng chẳng khác gì, chẳng có chút tiến bộ nào cả.”

“Vẫn như thế?” Tưởng Thanh Dung ngơ ngác lặp lại lời đối phương, không thực sự hiểu được ý tứ của anh.

Vẫn như thế, là sao chứ?

“Chính là chỉ biết len lén mà nhìn tôi như thế, hiểu không?”

Gì!?

Gì

Cậu cậu cậu ấy biết?

“Phí lời, mỗi ngày đều có ánh mắt đặc vụ cứ nhìn chăm chăm vào mình, sao có thể không cảm nhận được cơ chứ.” Lâm Đức Bân bĩu môi.

Chẳng lẽ hắn lại nói rằng, ánh mắt ấy như chứa tia lửa điện, người bị nhìn chăm chăm sẽ cảm giác được hay sao? Hắn bị ánh mắt kia nhìn nhiều chẳng lẽ lại không phát hiện ra hay sao?

Sắc mặt Tưởng Thanh Dung hết biến đỏ lại chuyển sang trắng.

Xấu hổ, nan kham, phần nộ, sỉ nhục, đủ loại tình tự cùng nhau dưng mãnh xông vào trong não, đầu óc trở nên mơ mơ hồ hồ.

“Tưởng Thanh Dung, cậu biết không, thật ra tôi đã cho cậu cơ hội rồi. Nhưng cậu phải biết rằng, một người không có khả năng vĩnh viễn đứng nguyên tại chỗ mà chờ đợi một người khác, tôi cho cậu cơ hội, cậu không nắm chặt lấy, tôi đương nhiên sẽ đi tìm một người mà tôi không cần phải đợi. Kết quả, tôi đã tìm được, lúc này cậu lại chạy tới nói với tôi rằng cậu thích tôi, đùa giỡn tôi vui lắm hay sao?”

Hắn đã phát hiện từ lâu Tưởng Thanh Dung luôn hướng ánh mắt ái mộ về phía hắn. Bị một tên đồng tính luyến ái để mắt đến, thật chẳng phải chuyện đáng hãnh diện gì, nhưng hắn ngoài ý muốn không hề bài xích, có thể bởi vì tình cảm của Tưởng Thanh Dung cứ luôn thận trọng e dè như thế, hắn cũng không muốn vạch trần, yên tâm thoải mái mà để cho ánh mắt nóng cháy kia tiếp tục dính trên người mình.

Đã quên mất là từ khi nào bắt đầu chú ý tới ánh mắt Tưởng Thanh Dung. Tới một ngày nào đó bỗng nhiên hắn tỉnh ngộ, hắn phát hiện hắn đã trở thành giống như một chú chim công, luôn hấp dẫn ánh nhìn của Tưởng Thanh Dung, chỉ cần ánh mắt của cậu vẫn ở trên người hắn, hắn vẫn sẽ có cái cảm giác vô cùng thành tựu.

Sau khi tốt nghiệp cao trung, bởi vì không còn thấy được ánh mắt hâm mộ kia nữa, trong một khoảng thời gian hắn làm chuyện gì đều không có chút tinh thần nào hết.

Nói đến lại thấy sao mà hay, đám bạn học cao trung mỗi năm tụ họp hai lần, nghỉ hè một lần nghỉ đông một lần, nhưng có điều thật trùng hợp, từ năm nhất đến năm ba, hắn và Tưởng Thanh Dung lại mỗi lần đều lướt qua nhau không thể gặp. Không phải hắn ra nước ngoài chơi thì là Tưởng Thanh Dung có việc về quê, nói chung, từ sau khi tốt nghiệp cao trung hắn chưa từng gặp lại Tưởng Thanh Dung, mãi cho đến khi lần họp lớp năm thứ ba ấy

Khi ấy, điện thoại di động không phải là thứ xa xỉ phẩm gì mà đã trở thành một công cụ liên lạc bình dân, vì thế lần tụ họp này mọi người đã cũng làm được thêm một chuyện, đó chính là trao đổi số điện thoại. Trên chiếc ghế lô trong phòng KTV mờ ảo, cái lúc Tưởng Thanh Dung mang theo dáng cười ngượng ngùng ngồi vào bên cạnh hắn, nhỏ giọng hỏi hắn số điện thoại, hắn chỉ biết thế là hỏng rồi!

Hắn lại thấy được từ trong ánh mắt của Tưởng Thanh Dung sự ái mộ quen thuộc, mà hắn, lại có thể có cảm giác vui sướng...

Lần đó, lần đầu tiên hắn ôm kỳ vọng đối với sự đột phá này.

Hắn cho rằng Tưởng Thanh Dung có được số điện thoại của hắn rồi sẽ chủ động liên lạc với hắn, dù là chỉ như một người bạn bình thường, vào ngày lễ tết gửi một tin nhắn chúc mừng cũng được, như vậy, hắn có thể đường đường chính chính hợp tình hợp lý mà tìm cơ hội gặp gỡ Tưởng Thanh Dung.

Nhưng không có, cái gì cũng không có. Dãy số mà hắn đưa cho Tưởng Thanh Dung cứ như hòn đá ném vào đại dương, ngay cả một chút rung động cũng không hề tạo thành đã chìm ngấm xuống đáy biển.

Vì thế, tâm tình của hắn lại buồn bã một thời gian rất dài.

Thời gian cứ một năm lại một năm qua đi, những tin tức mà hắn có được về Tưởng Thanh Dung càng ngày càng ít, chỉ biết là cậu sau khi tốt nghiệp đại học thì trở về thành Bắc Kinh công tác, vẫn còn chưa kết hôn.

Hắn tốt nghiệp xong thì làm việc ở thành phố An Khánh(?) này, đón cả cha mẹ đến sống cùng, cũng rất ít khi trở về Bắc Kinh. Bạn học cao trung sau khi tốt nghiệp đại học cũng lang bạt khắp nơi, đã rất nhiều năm không tổ chức họp lớp rồi.

Một lần đó, lại là lần cuối cùng hắn nhìn thấy Tưởng Thanh Dung

Sau nhiều năm đợi chờ không có kết quả, Lâm Đức Bản không khỏi có chút oán hận, đoạn tình cảm này, rõ ràng Tưởng Thanh Dung là người bắt đầu trước, vì cớ gì hiện tại chờ đợi như một tên ngốc lại là hắn? Hắn đối với Tưởng Thanh Dung có lẽ cũng tồn tại một loại cảm tình đặc biệt, nhưng không phải là không có cậu ta thì không được, vì thế Hà Dung Dung theo đuổi hắn, sau nhiều năm tỏ bày tình yêu, hắn cũng coi như chấp nhận mối nhân duyên này.

Kết hôn rồi sinh con, không phải chính là con đường mà nhân sinh nhất định phải trải qua hay sao?

Đoạn tình cảm ấy, coi như là một thời non trẻ ngây thơ vậy!

Không ngờ tới chính là, đúng vào ngày kết hôn lại gặp lại Tưởng Thanh Dung...

Càng không ngờ tới chính là, Tưởng Thanh Dung lại tỏ tình với hắn ngay trong toilet!

Lời tỏ tình này, cũng đã quá muộn rồi

Mỗi mòn chờ đợi thì không thấy, lúc muốn buông tay thì không hện mà tới.

Tưởng Thanh Dung dùng chút thanh tỉnh còn sót lại trong mớ đầu óc tương hồ của mình để tiêu hóa lời nói của Lâm Đức Bản, rồi như không thể tin tưởng mà mở to hai mắt “Cậu, ý của cậu là “

“Không sai, ý của tôi chính là tôi đã từng động tình với cậu, đáng tiếc cậu chỉ biết trốn trong mai rùa. Tôi không phải Dương Quá, không có mười sáu năm để mà chờ được cậu tỏ lòng, vì thế tôi tìm người khác.” Những lời này, nói ra trong ngày kết hôn của hắn, không phải là quá mức châm chọc hay sao?

“Tôi ” nước mắt rốt cục chảy xuống, là nước mắt của hối hận.

Thì ra...

Cậu sợ bị tổn thương, sợ đồng tính luyến ái không được đón nhận, sợ bị cự tuyệt, vẫn đều đau khổ mà áp chế tình cảm của chính mình. Thế nhưng cậu đã sai rồi! Đúng vậy, nếu như ngay cả chính cậu cũng không nguyện ý bước một bước đầu tiên, thì cậu sao có thể hy vọng đối phương tiến thêm một bước chứ?

Thật hối hận!

Nếu như cậu có thể dũng cảm hơn một chút

Hết rồi, không còn nếu như nữa rồi! Vài giờ đồng hồ trước đây, ngón áp út của nam nhân đã vừa được một người phụ nữ đeo lên chiếc nhẫn tượng trưng cho tình định chung thân, người đàn ông này bất luận là trên pháp luật hay nghi thức thì cũng đã là chồng của người khác!

“Tôi khuyên cậu, nếu như có cơ hội lần sau, nhất định phải dũng cảm nói cho đối phương, rằng cậu thương hắn. Tâm ý của cậu nếu không nói ra, người khác sao có thể biết được! Không cần chờ tới lúc người ta kết hôn rồi mới chạy đến tỏ tình, đó không phải là yêu, đó gọi là ích kỷ, đó gọi là phá hỏng hạnh phúc hôn nhân của người khác.” Bị lời tỏ tình của Tưởng Thanh Dung làm cho rối bời, Lâm Đức Bản nói chuyện cũng chẳng hề nề nang gì nữa.

Ngày hôm nay có thể ngẫu nhiên gặp lại Tưởng Thanh Dung khiến hắn thật ra rất vui mừng. Một người đã từng để lại dấu ấn sâu sắc trong cuộc sống của mình, có thể tham dự tiệc cưới để chúc phúc cho nhau, nói thế nào cũng là một chuyện rất đáng mừng. Lần thứ hai đối mặt Tưởng Thanh Dung, tuy rằng rất kính ngạc vì hắn vẫn còn thấy được sự ái mộ giống như năm xưa trong đôi mắt cậu, và chút ái mộ ấy trái lại khiến hắn có một chút hoài niệm về đoạn tình cảm đã qua.

Có điều Tưởng Thanh Dung tại sao lại muốn tỏ tình chứ? Sau khi mà hắn đã từ bỏ tình cảm mà hắn dành cho cậu, sau khi đã trót trao lời hứa hẹn với một người phụ nữ khác! Chuyện này là sao chứ? Muốn hắn phải ra ngoài kia nói với Hà Dung Dung hủy bỏ tiệc cưới, rồi ngày mai tới Cục dân chính làm giấy ly hôn?

Đã biết trân trọng, vì sao không phải là ba tháng trước?

Thời gian đó, hắn còn chưa chính thức xác định mối quan hệ với Hà Dung Dung!

“Lâm ” Tưởng Thanh Dung cúi đầu, xấu hổ vô cùng.

Cơ hội lần sau? Cuộc đời sao có thể có cơ hội lần sau cơ chứ?

Tưởng Thanh Dung bỗng cảm thấy trào phúng mà cười khổ với chính mình!

6. Chương 6

Đèn trên đỉnh đầu đột nhiên nhấp nháy mấy lần, ngay cả Lâm Đức Bản đang chuẩn bị rời đi cũng phải dừng lại cước bộ ngẩng đầu nhìn một cái, không hiểu lý do.

Lúc này

“A ”

Tưởng Thanh Dung đột nhiên hét thảm một tiếng, sau đó toàn bộ đèn trong toilet đều vụt tắt, cả toilet nhất thời tối thui.

“Tưởng Thanh Dung, cậu sao vậy?” Nghe thấy tiếng hét thảm thiết của Tưởng Thanh Dung, tim Lâm Đức Bản đập nhanh hơn, lấy ra điện thoại di động làm đèn pin soi tới, chỉ thấy Tưởng Thanh Dung ngã trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, bên miệng còn sùi bọt mép.

“Tưởng Thanh Dung, tỉnh lại, tỉnh lại đi!”

Người vừa rồi còn đang nói chuyện với hắn, sao đột nhiên liền ngã xuống? Lâm Đức Bản chỉ cảm thấy cả người hoảng hốt.

Vươn tay vỗ nhẹ mặt Tưởng Thanh Dung, phát hiện dưới lòng bàn tay là một xúc cảm lạnh lẽo.

tại sao lại có thể như vậy?

Lâm Đức Bản có chút mờ mịt.

Con người này, vô luận vừa rồi lời hắn nói với cậu có nặng nề như thế nào, cậu vẫn chiếm một vị trí rất đặc biệt trong lòng hắn như ngày xưa, vị trí ấy, ngay cả người vợ mới cưới của hắn cũng không thể thay thế được. Không thể có được, vĩnh viễn so với có được đều trở nên đặc biệt hơn!

Trong bóng tối, hắn không có cách nào thấy rõ được tình hình của Tưởng Thanh Dung, nhưng trực giác hắn biết rằng, tình trạng Tưởng Thanh Dung phi thường không ổn, không thể nào chờ được tới lúc xe cứu thương đến, bởi vì dưới bàn tay hắn, hắn đã không thể cảm nhận được hô hấp của Tưởng Thanh Dung nữa rồi.

Lâm Đức Bản bắt đầu thấy khủng hoảng, giữ chặt lấy thân thể Tưởng Thanh Dung mà lay động, “Tưởng Thanh Dung, cậu mau tỉnh lại, trả lời tôi đi! Tôi không trách cậu nữa, tôi tiếp nhận lời thổ lộ của cậu, cậu mau tỉnh lại đi, xin cậu đấy!”

Thế nhưng đáp lại hắn, chỉ là thân thể xụi lơ của Tưởng Thanh Dung...

Tại thời khắc cuối cùng khi Tưởng Thanh Dung mất đi ý thức, cậu chỉ cảm thấy nơi nào đó sau thắt lưng tê rần, rồi cậu nghe thấy chính mình phát ra một tiếng kêu đáng sợ.

Liên tưởng đến đèn trần chớp nháy vài cái, Tưởng Thanh Dung nháy mắt nghĩ tới hai chữ “rò điện”.

Cậu vẫn dựa vào bồn rửa tay, phía trên đó lại có không ít nước tràn ra, mà chỗ nước này không biết từ lúc nào đã khiến cho quần áo phía sau lưng cậu vẫn dựa vào bị ướt hết cả. Vật lý phổ thông có nói rằng, nước là chất dẫn điện, đèn bị chập điện, lan truyền sang trần nhà, điện theo đường nước thẳng đến quần áo ướt của cậu, cứ thế chẳng chút khách khí mà hạ knock-out cậu luôn.

Cứ như vậy mà chết luôn sao?

thực không may!

Có điều nhớ tới những lời Lâm Đức Bân nói với cậu, Tưởng Thanh Dung lại nghĩ cái chết cũng không phải là khó có thể chấp nhận như thế. Lời thổ lộ bị cự tuyệt không lưu tình, thì cho dù cậu không chết, trái tim cậu cũng sẽ chết mà thôi. Cuộc đời này, cậu sống cũng đủ thất bại lắm rồi, bởi vì mãi dậm chân tại chỗ mà bỏ lỡ mất cơ hội có được người yêu nhất.

Nếu như thật sự được đầu thai kiếp khác, cậu nhất định phải giống như lời Lâm Đức Bân nói, dừng cảm mà

“A!” Tưởng Thanh Dung giật mình đứng phắt dậy, từng ngum từng ngum thở phì phò, con mắt mở to, còn chưa phục hồi tinh thần lại từ trong kinh hách.

“Tưởng Thanh Dung, cậu không sao chứ?” Xung quanh truyền đến lời quan tâm thăm hỏi ân cần, Tưởng Thanh Dung quay đầu nhìn qua, nhận ra một gương mặt thân quen, người nọ thấy Tưởng Thanh Dung tỉnh, cười cười nói, “Tưởng Thanh Dung cậu lại có thể ngủ gật trong lớp hả, thật hiếm thấy nha!”

Tưởng Thanh Dung phải mất một lúc mới nhớ ra người nọ là người ngồi cùng bàn với cậu thời cao trung, Đỗ Nhạc.

“Có phải cậu ngủ đến hồ đồ luôn rồi không?” Đỗ Nhạc thấy Tưởng Thanh Dung tỉnh dậy rồi mà vẫn một bộ dạng ngơ ngác, vươn tay vỗ vỗ vai Tưởng Thanh Dung.

7. Chương 7

Cả tiết sau đây Tưởng Thanh Dung đều thấp thỏm.

Trời đầu hè không phải quá nóng, nhưng vì trong phòng có một đám người mướt mồ hôi vì vừa đá cầu xong nên nhiệt độ trong phòng dường như bị người hâm nóng hơn. Ít nhất chính chớp mũi Tưởng Thanh Dung cũng lấm tấm mồ hôi...

Nhớ tới cảnh vừa rồi nhìn thấy, Tưởng Thanh Dung bắt giác nuốt nước miếng.

Aizz —

Tự mình cũng cảm thấy có vẻ giống tên cuồng ***!

Thích từ lúc nào đã không nhớ được nữa rồi.

Cuộc đời 16 năm trước của Tưởng Thanh Dung vô cùng bình thường, điểm sáng duy nhất là học hành cũng không tệ. Nhưng, ngược lại với chuyện học hành là vận động của cậu cực kỳ kém. Từ nhỏ đến lớn, thành tích môn thể dục của cậu đều là do giáo viên thể dục thấy cậu là học sinh ưu tú, không đành để phiếu điểm xinh đẹp của cậu xuất hiện điểm xấu mới miễn cưỡng cho 60 điểm. Từ trước đến giờ, với suy nghĩ trọng thành tích coi nhẹ thể dục, Tưởng Thanh Dung chưa bao giờ vì mình kém thể dục mà cảm thấy lo lắng, trái lại bên cạnh còn rất nhiều những bạn học thể dục thì rất tốt mà học hành lại kém cỏi, mỗi ngày chỉ vì một bài toán mà kêu trời kêu đất.

Thế nhưng, không lo lắng thành tích thể dục của mình không có nghĩa là Tưởng Thanh Dung không hâm mộ những người bạn giỏi thể thao kia.

Không một ai biết, kỳ thật mỗi khi Tưởng Thanh Dung đi qua sân vận động, trong lòng khát vọng có thể xuống đây đá một trận biết bao nhiêu, dù không dẫn bóng mà chỉ chạy qua chạy lại cũng được!

Ai cũng hi vọng mình có thể phát triển toàn diện đức trí thể mỹ lao, nhưng cố tình trong ngôi sao năm cánh này, Tưởng Thanh Dung lại thiếu một chữ ‘thể’...

Cứ thế, Tưởng Thanh Dung mang theo tiều nỏ nhỏ này cuối cùng thi đỗ vào trường chuyên cấp 3 nổi tiếng toàn thành phố với số điểm cao, trường cấp 3 mà tỉ lệ đỗ đại học lên đến 90%. Điều này cũng có nghĩa, chỉ cần trong ba năm tiếp theo cậu chăm chỉ thì việc thi lên đại học gần như là chuyện vãn đã đóng thuyền. Khác biệt chỉ là thi vào đại học hạng một tốt nhất hay là đại học hạng ba bình thường mà thôi.

Cũng ở nơi này, Tưởng Thanh Dung gặp người quan trọng nhất trong cuộc đời mình!

Bởi tính cách Tưởng Thanh Dung hiền lành dễ sai bảo nên cậu xui xẻo bị chủ nhiệm lớp chỉ định làm lớp trưởng. Cùng được chỉ định còn có mấy cán bộ lớp khác, ủy viên học tập, ủy viên đời sống, ủy viên thể dục...

Giáo viên đã nói, cán bộ lớp tân nhiệm các em sau này sẽ là trụ cột lớp, sau này cố gắng phối hợp giúp đỡ nhau trong công việc. Tan học thì mấy đứa mở cuộc họp nhỏ mà làm quen lẫn nhau!

Tưởng Thanh Dung với tư cách lớp trưởng liền nhận nhiệm vụ tổ chức cuộc họp.

Vừa mới nhập học, trừ bạn ngồi cùng bàn với bạn ngồi trước sau, với người bị mù nhận dạng khuôn mặt hạng nhẹ như cậu thì chỉ nhận ra bạn cùng lớp không quá năm người. Không còn cách nào cậu đành phải đến chỗ giáo viên mượn danh sách, đến từng chỗ tìm người.

“Xin chào bạn Lâm, tớ là Tưởng Thanh Dung, mấy cán bộ lớp chúng ta sau khi tan học phải mở cuộc họp, có được không?” Đây là người cuối cùng, ủy viên thể dục Lâm Đức Bản.

Chỗ ngồi trong lớp dường như sắp xếp theo chiều cao, Lâm Đức Bản này bị giáo viên phân đến hàng cuối cùng, có thể thấy chiều cao của cậu ta chắc chắn cao hơn đa số bạn cùng lớp.

Với chiều cao, Tưởng Thanh Dung vô cùng may mắn vì môn thể dục luôn xếp cuối nhưng chiều cao của cậu vẫn đạt tiêu chuẩn!

Lâm Đức Bản ngẩng đầu nhìn cậu, nghiêm túc gật đầu, “Được nhiên là được.”

Giọng đối phương nghe rất êm tai, Tưởng Thanh Dung không khỏi nhìn Lâm Đức Bản thêm mấy lần, dần dần phát hiện bề ngoài của người này xuất sắc biết bao.

Nam sinh vào tuổi này đúng giai đoạn phát dục, không phải hormone quá thừa mặt bóng loáng đầy trứng cá thì cũng dài thân không dài thịt như cộng giá, ví dụ như Tưởng Thanh Dung. Còn những nam sinh quá để ý đến ngoại hình của mình phần lớn là dạng không đứng đắn, so với thẩm mỹ đại chúng kém quá xa.

Người bạn cùng lớp trước mặt, rõ ràng sớm hoàn thành lần lột xác lần đầu tiên trong đời sớm hơn phần lớn các nam sinh khác. So với những bạn nam có râu không cạo, tóc cắt húi cua, phối loạn áo sơ mi giày chơi bóng thì, bạn học Lâm này không thể nghi ngờ là sáng sủa hơn rất nhiều. Cầm được cạo sạch sẽ, tóc cắt kiểu mái lệch đang thịnh hành, áo sơ mi trắng tinh không một vết bẩn, trên mặt là nụ cười lễ phép khéo léo, lại thêm ngũ quan xuất sắc, cả người toát lên cảm giác vô cùng thoải mái.

Người có bề ngoài sạch sẽ luôn tạo được hảo cảm với người khác, tối thiểu, Lâm Đức Bản đã để lại cho Tưởng Thanh Dung ấn tượng rất tốt.

Đây là lần tiếp xúc đầu tiên của Tưởng Thanh Dung với Lâm Đức Bản. Không biết bản thân trong mắt đối phương là dạng gì, nhưng trong mắt Tưởng Thanh Dung, cậu thấy một nam sinh sạch sẽ gọn gàng rục rỡ đẹp trai.

Có một số người, một khi bắt đầu chú ý sẽ luôn vô tình xuất hiện trong cuộc đời bạn, Lâm Đức Bản với Tưởng Thanh Dung chính là một ví dụ như vậy.

Cùng chủ trì buổi họp lớp, traten bóng rổ chào đón năm nhất, huấn luyện quân sự, dạ tiệc chào đón người mới... Tháng đầu tiên ở năm nhất trôi qua trong sự lúng túng vội vàng, may mà nhờ sự nỗ lực đồng tâm góp sức của mấy cán bộ lớp cũng không xảy ra sơ suất gì.

Đó là khoảng thời gian Tưởng Thanh Dung với Lâm Đức Bản tiếp xúc nhiều nhất. So sánh với một Tưởng Thanh Dung đức trí mỹ lao nhưng thiếu mất thể, Lâm Đức Bản chính là người đức trí mỹ lao thể chân chính.

Trong trận bóng rổ tự mình dẫn đội một đường xông pha đạt được quán quân, lúc huấn luyện quân sự vì dáng đứng thẳng nhất đi đều bước nghiêm nhất mà được huấn luyện viên khen ngợi. Trong dạ tiệc đón người mới vừa là một MC nhanh nhẹn vui tính lại còn là nhân vật chính trong một tiểu phẩm. Cuối cùng, trong kỳ thi đánh giá học sinh mỗi cuối tháng, cậu ta đứng ở vị trí thứ ba toàn khối, chỉ ít hơn Tưởng Thanh Dung đứng vị trí thứ nhất 5 điểm.

Con người trời sinh luôn hâm mộ những thứ mình không có được. Ví dụ như, đối với hạng nhất toàn khối Tưởng Thanh Dung không hề để ý, vinh dự này cậu đã đạt được quá nhiều lần. Ngược lại, trong khoảng thời gian đó, trong đầu cậu luôn bất chợt nhớ tới thân ảnh khi ném rổ hoặc đi đều của Lâm Đức Bân. Đó là thứ mà cậu cố gắng thể nào cũng không đạt được.

Lúc đầu bóng rổ, cậu chỉ có thể ở bên sân làm cổ động viên; huấn luyện quân sự thì càng xấu hổ, mới hai ngày đã ngất vì nắng nóng, những ngày huấn luyện sau đó cậu đều không xuất hiện – chủ nhiệm lớp lo lắng học sinh ưu tú này có chuyện, lập tức đến gặp thẳng huấn luyện viên xin nghỉ cho cậu, rồi để cậu ngồi trong văn phòng có điều hòa sắp xếp lại hồ sơ nhập học, mỗi ngày chỉ có thể vụng trộm nhìn người kia đứng đầu hàng dẫn bạn cùng lớp đi đều bước qua bước lại.

Trước đây cậu không tin trên thế giới này có người hoàn mỹ như vậy, nhưng giờ cậu tin. Một ngôi sao năm cánh thiếu một góc như cậu ở trước mặt ngôi sao năm cánh phát triển toàn diện như người ta thật là ảm đạm biết bao!

8. Chương 8

Sau những bận rộn hồi mới khai giảng, cuộc sống cấp 3 của bọn cậu đi vào quỹ đạo. Ở một ngôi trường cấp 3 chạy theo tỉ lệ đỗ đại học, trách nhiệm của học sinh chỉ là học tập và học tập, tất cả hoạt động ngoại khóa đều có cũng được mà không có cũng không sao. Tất cả hoạt động chào đón học sinh mới chỉ là theo hình thức, cuối cùng vẫn phải tập trung vào việc học hành, thi cử.

Tưởng Thanh Dung cũng cho rằng cuộc sống của mình sẽ chỉ là học, trở lại sinh hoạt buồn tẻ trên một đường thẳng từ nhà đến trường và ngược lại.

Nhưng không lâu sau cậu phát hiện, trong cuộc sống của mình, ngoài học ra còn có thêm một bóng hình.

Mỗi lần đi ngang qua sân vận động sẽ bắt gặp tìm bóng người kia, nếu thấy người ấy đang chơi bóng bước chân của cậu sẽ trở nên chậm như rùa, vụng trộm liếc mắt nhìn tư thế chơi bóng oai hùng của người ấy.

Sau đó thì bất luận là vào phòng học, trên đường đi học, chỉ cần là nơi có thể nhìn thấy người ấy ánh mắt cậu đều tìm kiếm người ấy đầu tiên, mãi đến khi người ấy rời khỏi tầm mắt cậu mới có tâm tư đi làm chuyện khác.

Sau đó của sau đó, vào một buổi sáng nào đó, cậu tỉnh lại, tỉnh lại vô cùng đột ngột, bởi cậu vì mộng xuân mà tỉnh lại –

Cậu đã mười sáu rồi, đã có đủ năng lực mà một người đàn ông trưởng thành nên có. Nhưng khác với đa số nam sinh tuổi dậy thì chạy theo nữ sinh như vịt, tất cả quan tâm của cậu đều đặt lên việc học, chưa bao giờ tham gia vào những cuộc tán phét ngực lớn ngực nhỏ mộng vĩnh hay không. Với cậu, lực hấp dẫn của nữ sinh còn không bằng một đề toán khó giải.

Thế nhưng, chưa bao giờ mộng xuân, ngay cả số lần kích thích buổi sáng cũng không nhiều lắm mà lại mộng xuân đến tỉnh giấc, còn khiến đũng quần ướt một mảng lớn...

Sáng hôm ấy bước vào phòng học, Tưởng Thanh Dung theo thói quen ngó nghiêng tìm người nào đó, lúc nhìn thấy nhân vật chính trong mộng xuân không khỏi đỏ mặt!

Nhân sinh cứ thế lọt hố...

Trong lúc nghĩ vẩn vơ một tiết học đã trôi qua, lại là mười phút nghỉ giữa giờ.

Nhìn Lâm Đức Bân lướt qua người, dựa lan can nói chuyện với đám bạn, Tưởng Thanh Dung lại thở dài. Bởi trong trường duy trì bầu không khí học tập nên hoạt động ngoại khóa ở trường cực ít, ngoài hoạt động

chào đón học sinh mới lúc mới nhập học thì ngay cả hoạt động lớp cũng không có. Cậu với Lâm Đức Bản một người là lớp trưởng một người là ủy viên thể dục, công việc của mỗi người cũng không giống nhau. Lớp trưởng như cậu nói hay thì là lớp trưởng, còn khó nghe thì là tay sai, cái loa của giáo viên, mà ủy viên thể dục thì sao, cũng chỉ có chút tác dụng trong tiết thể dục, tập thể dục chạy bộ làm mẫu linh tinh.

Bởi vậy, hai người tính cách khác nhau bạn bè cũng hoàn toàn khác nhau, sau hoạt động đón học sinh mới, dù đều là cán bộ lớp nhưng về cơ bản không hoạt động với nhau!

Tưởng Thanh Dung lại là một người siêu cấp ngại ngùng, lúc chưa thích cậu còn có thể thản nhiên đối mặt với cậu ta. Sau khi thích rồi, không biết sao mà đứng trước mặt người đó cậu lại thấy cả người rấm rứt, chỉ chạm mắt thôi mà cậu cũng vội vàng tránh đi. Dần dần liền biến thành đi qua mặt nhau cũng không chào hỏi.

– Có lẽ đối phương sẽ cho là mình ghét cậu ta!

Biểu hiện của cậu, nếu nói là thích còn không bằng nói là ghét còn giống hơn!

Thế nhưng cứ ngày qua ngày cậu đều chú ý nhất cử nhất động của người ấy, mặc quần áo mới, đổi giày thể thao, bị cảm... Cậu như một tên nhìn trộm biến thái, chỉ dám vụng trộm chú ý sau lưng người ấy, cẩn thận từng chút một như kẻ trộm.

Bấm ngón tay tính toán, từ giờ đến lúc hết năm nhất còn không đến hai tháng, sau đó là nghỉ hè buồn chán đặng đặng. Học sinh thường trông mong nghỉ hè, Tưởng Thanh Dung lại không hề chào đón nó đến, bởi cậu sẽ có gần hai tháng không được nhìn thấy người ấy.

Ngẫu nhiên cậu sẽ nghĩ, hay cứ tỏ tình đi, được hay không cũng tốt hơn tình trạng lửng lơ hiện giờ. Nhưng suy nghĩ ấy nhanh chóng bị chính cậu chối bỏ. Nếu cậu là một nữ sinh xinh đẹp có lẽ cậu sẽ thử một lần, nhưng không may giới tính của cậu lại giống hệt người kia. Nếu cậu chạy đến tỏ tình, bị cự tuyệt là điều chắc chắn, không khéo còn bị đánh cho bầm dập nữa.

Biết sẽ thất bại tốt nhất cậu không nên thử, cứ vụng trộm nhìn từ xa như vậy kỳ thật cũng rất thỏa mãn, đúng không?

Lý trí hiểu rõ làm như vậy mới đúng, nhưng đáy lòng lại có chút gì đó không cam lòng, chẳng lẽ cậu muốn ôm bí mật này đến khi chết già? Cậu ấy là tình yêu của mình, vì sao không thể dũng cảm –

“A —”

Trong đầu bỗng đau buốt như bị kim đâm.

Những hình ảnh hỗn loạn chạy nhanh trước mặt...

“Tưởng Thanh Dung, cậu không sao chứ?” Bạn cùng bàn Đỗ Nhạc lay lay tay cậu.

“Không sao.” Lắc lắc đầu, Tưởng Thanh Dung thấy cảm giác đau đớn giảm không ít, “Có lẽ tối qua ngủ không ngon nên hơi đau đầu.”

“Chả trách hôm nay tinh thần cậu kém thế.” Đỗ Nhạc tốt tính đề nghị, “Có muốn tớ đưa cậu đến phòng y tế xem thể nào không?”

“Không cần, giờ tốt hơn rồi.” Tưởng Thanh Dung nhã nhặn từ chối ý tốt của bạn cùng bàn.

Cậu nghĩ tới, những hình ảnh vừa hiện lên chính là hình ảnh mà cậu nằm mơ một giờ trước, vừa rồi lại xuất hiện lần nữa!

Kỳ lạ, vì sao cậu lại có cảm giác quen thuộc?

So với vẻ mơ hồ lúc nằm mơ, hình ảnh thoáng hiện vừa rồi dường như rõ ràng hơn một chút, giống như đang nhìn một bộ phim tua nhanh, nhưng tình tiết diễn quá nhanh làm cậu không thấy rõ lắm. Cậu cảm thấy cậu biết kết thúc, nhưng dù cậu nhớ lại thế nào cũng không nhớ nổi kết thúc bộ phim là gì!

Thứ duy nhất bắt được, là hai chữ ‘dừng cảm’.

Dừng cảm? Dừng cảm cái gì?

Là nhắc nhở cậu đừng cảm tỏ tình sao?

Tưởng Thanh Dung vô cùng khó hiểu với những hình ảnh hai lần xuất hiện này.

– Là cảnh trong mơ?

Hay là điềm báo trước?

9. Chương 9

Thế nhưng mấy ngày sau đó, những hình ảnh kia không xuất hiện nữa, sinh hoạt của Tưởng Thanh Dung vẫn trải qua mỗi ngày phấn đấu với bài tập.

Đương nhiên, công việc rình coi mỗi ngày cậu cũng luôn kín đáo tiến hành.

Cuối kỳ mỗi ngày một đến gần, tâm tình Tưởng Thanh Dung cũng trở nên nóng nảy.

Nhưng nguyên nhân nóng nảy của cậu không phải vì kỳ thi học kỳ, mà là buồn rầu vì hai tháng nghỉ hè phải sống thế nào.

Rình coi người nọ đã trở thành thức ăn tinh thần mỗi ngày của cậu, bỗng nhiên lương thực cạn kiệt hai tháng, cậu sợ cậu sẽ chết đói!

Tưởng Thanh Dung không ngờ rằng, sự việc sẽ được giải quyết nhanh như vậy —

Lúc bị giáo viên gọi đến văn phòng sửa bài thi khảo sát lớp 10 trong lòng Tưởng Thanh Dung rất bất mãn. Hôm nay sau khi tan học có một trận đấu đối kháng trong trường, người kia là chủ lực của lớp 10 nhất định sẽ ra sân, cậu vốn định tan học sẽ xuống sân xem đấu, cuối cùng lại bị giáo viên gọi đi sửa bài thi. Đợi sửa xong kim đồng hồ chỉ đã chỉ số ‘bảy’, trận đấu gì cũng đã xong từ lâu rồi.

Chỉ là Tưởng Thanh Dung lúc này, không chỉ không có nửa điểm bất mãn với cách làm của giáo viên, ngược lại còn thấy lòng vui phơi phới.

Mỗi lần thi, kết quả trắc nghiệm đều phải cho vào hồ sơ, là một phần rất quan trọng trong hồ sơ của học sinh. Việc Tưởng Thanh Dung phải làm chính là giúp giáo viên lấy bài thi của từng học sinh để vào túi hồ sơ của mỗi người, trong đó bao gồm cả bài thi của Lâm Đức Bản. Mà mặt sau túi hồ sơ lại viết một số thông tin cá nhân của học sinh, như địa chỉ nhà, điện thoại nhà, người liên hệ các thứ. Tưởng Thanh Dung lợi dụng trí nhớ ưu tú của mình, trong vài giây ngắn ngủi đã nhớ được địa chỉ nhà của Lâm Đức Bản.

Hi hi, nghỉ hè này cậu có thể chạy tới gần nhà cậu ấy mai phục rồi, không cần lo lắng hai tháng không thấy được người!

Bỏ xem một cuộc tranh tài, đổi lấy địa chỉ của người ấy, vẫn rất có lời nhé.

Miệng ngâm nga một bài hát, Tưởng Thanh Dung vui vẻ dọn đồ về nhà.

Lúc đi ngang qua sân thể dục, Tưởng Thanh Dung theo thói quen nhìn thoáng qua hướng ấy. Mặc dù là mùa hè trời tối muộn, nhưng đã hơn bảy giờ, sắc trời đã tối đen rồi, từ chỗ Tưởng Thanh Dung nhìn sang chỉ thấy có một người vẫn đang luyện ném rổ nhưng lại không thấy rõ là ai.

Đã trễ thế này, không thể là người nọ được!

Tưởng Thanh Dung lắc đầu phủ nhận suy đoán của mình, tiếp tục đi về.

Bịch bịch —

Đang nghĩ vậy, một quả bóng rổ lăn tròn đến bên chân Tưởng Thanh Dung.

Bởi vì thích người thích chơi bóng rổ, yêu ai yêu cả đường đi, Tưởng Thanh Dung cũng có hảo cảm với người chơi bóng rổ. Thấy bóng vừa vọt lăn đến chân mình, Tưởng Thanh Dung xoay người nhặt lên muốn ném bóng lại cho người ta.

“Cảm ơn! A, là cậu?” Vừa định ném, chủ nhân quả bóng đã chạy tới, vừa thấy là Tưởng Thanh Dung liền ồ lên.

“A...” Tưởng Thanh Dung không ngờ sẽ gặp Lâm Đức Bản trong tình huống này, thoáng chốc ngây ngẩn cả người.

Trời ạ, mới vừa rồi còn đang phủ nhận suy đoán của mình, kết quả quay đi quay lại đã gặp được người thật rồi. Tưởng Thanh Dung không kịp phản ứng, ôm bóng rổ đứng sững tại chỗ.

“Muộn thế rồi mà cậu còn chưa về?” Ngược lại Lâm Đức Bản lại làm như rất quen thuộc, vươn tay nhận lấy bóng rổ từ tay Tưởng Thanh Dung, đập bóng vài cái.

“Ừ, ừ, giúp giáo viên sửa bài thi. Cậu, cậu cũng muộn vậy?” Tưởng Thanh Dung theo thói quen luôn phản ứng nửa nhíp trước người này, cũng nghĩ một lúc mới cà lăm trả lời. Nhưng có lẽ là vì trời tối không nhìn rõ mặt, Tưởng Thanh Dung phát hiện lần này nói chuyện với nhau không mất tự nhiên như hồi trước mặt đối mặt nói chuyện cũng không cứng nhắc như thường ngày.

... Bởi vì sợ tình yêu đơn phương không thể nói của mình bị phát hiện, đã lâu rồi cậu không dám nói chuyện với người này, ngẫu nhiên chuyển lời giúp giáo viên cậu cũng kiếm cớ để nhưng cán bộ lớp khác làm thay, để người khác truyền lời cho Lâm Đức Bản.

Không biết vì cái gì càng thích lại càng sợ hãi tiếp xúc!

“Ha ha, thi đấu bị thua, tâm tình không tốt nên ở lại luyện bóng thôi.”

“A, thua?” Tưởng Thanh Dung bất ngờ.

Đội bóng trường bọn họ khác với những trường khác, học sinh muốn chơi bóng đều là tự lập đội, nhưng nói tóm lại, vẫn dùng lớp để lập đội. Khỏi bọn cậu tuy trẻ nhất nhưng lại có thực lực mạnh nhất, trước đây mỗi lần ước chiến hầu như đều đánh bại học trưởng khối 11, 12. Hôm nay thi đấu với bọn họ là học trưởng khối 11, so thực lực thì chắc chắn sẽ không thua chứ!

“Đúng vậy, hôm nay chơi rất tồi, ném thế nào cũng không vào rổ, bực mình.”

“Không sao, lần sau thắng lại là được.” Tưởng Thanh Dung an ủi vài câu, đột nhiên nhớ ra đối phương đang luyện bóng, cứ nói chuyện thế này sẽ quấy rầy, vội hỏi, “À, cậu luyện tiếp đi, tớ về trước.”

Aizz aizz, thật không nỡ mà, đã lâu rồi cậu không nói chuyện với người nọ, lại còn chuyện trò thoải mái như vậy... Bọn họ là bạn cùng lớp, nhưng quan hệ lại rất hờ hững, sau lần này, với tính cách xấu hổ ngại ngùng của cậu chẳng biết bao giờ mới lại có cơ hội nói chuyện thoải mái thế này. Thế nhưng – cậu càng không muốn ở trước mặt người này biểu hiện như một thằng lảm chuyện.

“Không luyện nữa, giỏ bóng đã không nhìn thấy thì luyện thế nào?” Lâm Đức Bản nói xong liền nhét bóng lại vào tay Tưởng Thanh Dung, “Nào, giúp tôi cầm một lúc, tôi đi lấy balo.”

Sau đó hắn quay người chạy về chân rổ nơi để balo.

Tưởng Thanh Dung triệt để choáng váng – bị hạnh phúc cực lớn đột nhiên xuất hiện nện ngốc!

Cái này, cái này tính là cái gì?

Ý của cậu ấy là cùng về nhà với cậu ư?

Cậu nguyện vọng xa vời cậu đã nằm mơ vô số lần, đã thành sự thật ư?

“Đi thôi, cậu còn đứng ở đây làm gì?” Lâm Đức Bản đeo balo đi tới, lấy bóng trên tay Tưởng Thanh Dung đi vài bước, quay đầu lại phát hiện Tưởng Thanh Dung còn đứng nguyên tại chỗ.

“A... À, à!” Vụng trộm véo đùi một cái, ha ha, không phải nằm mơ.

“Nhà cậu ở đâu?”

“Đường xx.”

“Ờ, cùng hướng với nhà tôi, tôi ở khu tập thể xx.”

Tớ biết, tớ còn biết cậu ở phòng 502, tầng năm nhà số 3 khu tập thể xx cơ. Tưởng Thanh Dung hò hét trong lòng, đây là địa chỉ nửa tiếng trước cậu mới sống chết ghi nhớ.

Vốn tưởng rằng biết được địa chỉ của cậu ấy ở chỗ cô giáo đã đủ may mắn, không ngờ may mắn hơn là cậu lại có thể cùng cậu ấy sống vai về nhà!

Đáng tiếc là tuy hai người cùng hướng nhưng lại lên hai tuyến xe bus khác nhau. Đứng ở trạm xe bus, Tưởng Thanh Dung nhìn chăm chăm về hướng xe bus đến, nhìn thấy xe bus cậu muốn đi đã xuất hiện trong tầm mắt, qua đèn xanh đèn đỏ là đến.

“Xe của cậu đến rồi?” Lâm Đức Bản cũng nhìn thấy xe bus sắp vào trạm.

Tưởng Thanh Dung hận cột đèn giao thông sao không vĩnh viễn là đèn đỏ, như vậy xe sẽ không đến được trạm. Cậu muốn ở bên người này lâu hơn một chút, nhưng xe bus đã đến rồi...

Thật không nỡ tách khỏi người này!

Nhanh, nhanh nghĩ cách gì kéo dài hoặc tăng thời gian ở chung với người này!

“Tớ —” Vừa quay đầu thì nhìn thấy quả bóng rổ Lâm Đức Bản ôm trong ngực, Tưởng Thanh Dung cũng không biết đầu mình bị đứt dây thần kinh nào mà lại thốt ra một câu, “Tớ, tớ muốn học chơi bóng rổ, cậu có thể dạy tớ không?”

Vừa dứt lời cậu đã cảm giác mình điên rồi, sao lại nghĩ ra cái cớ ấy cơ chứ? Một người dốt thể dục như cậu chạy đi học chơi bóng rổ với Lâm Đức Bản, khác gì bày khuyết điểm của mình ra? Vả lại, với thần kinh vận động siêu cấp ngu ngơ của cậu, muốn Lâm Đức Bản dạy cậu chơi bóng, đây không phải vô cớ khiến người ta ghét sao?

“Được!” Lâm Đức Bản cũng hơi sửng sốt, sau đó sảng khoái đồng ý, “Nhưng trong khoảng thời gian này tôi thi đấu hơi nhiều, còn phải đi thi đấu giao hữu với trường khác, có thể sẽ không rảnh. Nhưng tôi có thể dạy cậu lúc nghỉ hè, không biết nghỉ hè cậu có kế hoạch gì không?”

— nghỉ, nghỉ hè?

Vừa rồi còn ảo não tự khiêng đá nện chân mình, lúc này Tưởng Thanh Dung thậm chí muốn nhếch môi cười phá lên. Cậu ấy nói là nghỉ hè sao? Nghỉ hè đấy! Thật tốt quá, không có chuyện nào tốt hơn chuyện này!

“Không được à?” Lâu không thấy Tưởng Thanh Dung trả lời, Lâm Đức Bản khó hiểu hỏi.

“Được, được được được!” Sợ đối phương đổi ý, Tưởng Thanh Dung liên tục đồng ý không ngừng, “Rất cảm ơn cậu.”

“Chuyện nhỏ, không cần cảm ơn. À, xe của cậu đến rồi.”

Xe bus vô duyên chọn đúng lúc này dừng lại, Tưởng Thanh Dung đành phải miễn cưỡng chào Lâm Đức Bản lên xe.

Vừa lên xe, cậu đã đánh cho mình một đấm thật mạnh. Vừa một phút trước, bởi vì một ước định mà quan hệ của cậu với người nọ kéo gần một bước lớn, vào kỳ nghỉ hè không lâu sau đó bọn cậu sẽ có càng nhiều cơ hội ở chung hơn.

Đây là phát triển mà lúc đầu Tưởng Thanh Dung nghĩ cũng không dám nghĩ. Trước ngày hôm nay, cậu với Lâm Đức Bản vẫn là bạn cùng lớp quan hệ không thân, bây giờ lại cùng có một ước định!

Nhưng —

Nhìn ra ngoài qua lớp cửa sổ, xa xa nhìn thấy bóng dáng đứng im tại chỗ đợi xe bus của Lâm Đức Bản, trong lòng Tưởng Thanh Dung đột nhiên cảm thấy hoang mang. Hình như, kịch bản như vậy không giống ban đầu!

Đầu lại bắt đầu đau đớn!

Những hình ảnh ngất quăng kia không hiểu sao lại thoáng hiện —

Cậu với Lâm Đức Bản là hai đường thẳng song song, cho dù đi một vòng trái đất cũng vẫn không có liên hệ. Sau đó từng người thi lên đại học, từng người lại sinh hoạt ở thành phố khác nhau, làm việc, sau đó...

Đây là thứ gọi là ‘kịch bản ban đầu’ sao? Vậy ‘kịch bản ban đầu’ này rốt cuộc từ đâu đến? Vì sao cậu lại có cảm giác như mình đã tự trải qua?

Cậu đề nghị Lâm Đức Bản dạy cậu chơi bóng rổ, Lâm Đức Bản cũng đồng ý, bọn cậu đã không còn là đường thẳng song song, mà là hai đường giao nhau đã có giao lộ.

Câu chuyện đến lúc này, đã thay đổi so với kịch bản ban đầu.

... Là ai, đã sửa kịch bản?

Tưởng Thanh Dung thấy mờ mịt.

Cũng bởi vì cậu lấy hết dũng khí nói ra bảy chữ ‘Xin cậu dạy tớ chơi bóng rổ’ mà cậu với Lâm Đức Bản từ đường thẳng song song biến thành đường giao cắt...

Cậu luôn cảm thấy quỹ đạo nhân sinh của mình lạng lẽ thay đổi, nhưng cậu lại không thể nói được đã xảy ra thay đổi ở đâu!

10. Chương 10

Từ kỳ nghỉ hè đáng ghét đến kỳ nghỉ hè đáng mong đợi, Tưởng Thanh Dung chỉ mất một buổi tối ngắn ngủi.

Thậm chí cậu còn làm một bảng đếm ngược trên bàn học, tính xem còn bao nhiêu ngày nữa mới đến nghỉ hè.

Càng làm cậu hào hứng chính là, sau hôm ấy quan hệ của cậu với Lâm Đức Bản trở nên tốt hơn nhiều. Lúc gặp nhau Lâm Đức Bản biết cười gật đầu chào cậu, cậu cũng sẽ hơi cứng nhắc đáp lại. Cũng may, cậu vẫn chưa mất mặt đến mức nhìn thấy nụ cười của người nọ liền căng thẳng luống cuống bỏ chạy.

Có một hôm thậm chí Lâm Đức Bản còn chạy tới mượn bài tập của cậu —

“Cậu không làm?”

“Tôi qua chơi bóng về mệt quá, tôi tắm rửa xong đi ngủ luôn.” Lâm Đức Bản cầm cúi chép bài tập toán của Tưởng Thanh Dung.

Đây chính là hình thức ở chung của bọn họ hiện nay. Không tính là bạn thân, nhưng ngẫu nhiên cũng thỉnh thoảng trò chuyện. Những ngày trông ngóng nhìn theo Lâm Đức Bản, không chen chân nổi vào vòng tròn bạn bè của cậu ấy dường như là sóng xô bờ cát, dưới ánh mặt trời trở thành hư vô.

Tưởng Thanh Dung hiện tại, miễn cưỡng có thể được coi là bạn của Lâm Đức Bản.

Tưởng Thanh Dung cũng nghĩ thông rồi, đã yêu không thể thổ lộ, vậy làm một người bạn bình thường vậy, tối thiểu không cần phải vụng trộm ngắm cậu ấy sau lưng.

Thích một thứ, không nhất định phải chiếm thành của mình mới gọi là thích!

“Không được, thể năng cậu quá kém, thân thể không cân bằng.”

Đây là ngày đầu tiên nghỉ hè, lâm đức bản đứng trên bãi đất trống ở bờ sông dạy Tưởng Thanh Dung chơi bóng rổ, dạy bắt đầu từ kiến thức cơ bản. Nhưng mới dạy chưa được nửa giờ, Lâm Đức Bản đã kêu dừng.

Một động tác dẫn bóng đơn giản nhưng Tưởng Thanh Dung luôn không nắm được trọng tâm, cánh tay, cổ tay, ngón tay không thể phối hợp, bóng đập được mấy cái liền bay mất. Hơn nữa thể lực Tưởng Thanh Dung quá thấp, luyện dẫn bóng tại chỗ mới hơn phút đã thở hồng hộc rồi.

Bị phê bình trực tiếp như vậy, Tưởng Thanh Dung quả thực xấu hổ vô cùng. Mất công hôm nay trước khi ra ngoài cậu còn vô cùng hào hứng, cứ nghĩ có thể ở chung một mình với Lâm Đức Bản là cậu lại muốn cười to vài tiếng, kết quả tâm trạng hưng phấn bị một câu phê bình thẳng đuột đánh rớt xuống đáy cốc...

Cậu vẫn biết, thứ mình thiếu sót nhất chính là thể thao vận động!

Chắc chắn làm người ta ghét rồi...

“Như vậy không được.”

Tim Tưởng Thanh Dung vì hai chữ ‘không được’ mà thoáng ngừng đập, không phải kỳ nghỉ hè ngọt ngào của cậu sẽ chỉ có nửa giờ ngắn ngủi chứ?

“Phải tăng cường độ huấn luyện mới được. Từ ngày mai, buổi sáng chúng ta cùng đi chạy bộ, phải luyện thể lực cậu cho tốt đã rồi nói sau.”

Trái tim lập tức đổ đầy không khí bay bổng lên trời, “Chạy, chạy bộ?”

Nói vậy, cơ hội ở chung của bọn cậu lại thêm một?

“Đúng, sáng mai 7h tớ chờ cậu ở đê, chúng ta đi chạy bộ.”

Nếu có bình xét kỳ nghỉ hè tốt nhất, Tưởng Thanh Dung nhất định sẽ bầu mùa hè này thứ nhất.

Không chỉ có thể học chơi bóng một mình với Lâm Đức Bản, còn có thể thể dục buổi sáng với cậu ấy —

A!

Ngày đầu tiên chạy bộ, Tưởng Thanh Dung hào hứng theo Lâm Đức Bản chạy từ đầu đê bên này đến đầu đê bên kia.

Ngày thứ hai.

Ngày thứ ba...

“Không, không được, chạy không nổi nữa.”

Tâm tình ngọt ngào không đánh lại nỗi sợ thật tàn nhẫn, bắp chân cậu mỗi nhừ, phổi cay xè như muốn nổ tung.

Buổi tối ngày chạy bộ đầu tiên là cậu đã biết không xong rồi, kiểu người vạn năm không vận động như cậu, sau khi cơ bắp toàn thân đột nhiên vận động kịch liệt thì không khác khí đồng loạt đau âm ỉ như kháng nghị, nhưng vì có thể cùng Lâm Đức Bản chạy bộ mà cậu vẫn cắn răng cố được ngày hôm sau. Đến ngày thứ ba, cậu lại không kiên trì được nữa, vừa chạy hơn 100m bắp chân đã gào thét rồi.

“Không thể ngừng, nhất định phải kiên trì.” Mặt than thiết diện vô tư. Vạn sự khởi đầu nan, mới ngày thứ ba đã muốn bỏ cuộc, vậy hai ngày trước chẳng phải cố gắng không công!

“Chạy không nổi.” Tưởng Thanh Dung chống hông thở hồng hộc, sống chết không chịu chạy nữa.

Cả con đê dài 3km, ngày đầu tiên cậu cứ ngu ngơ theo sát Lâm Đức Bản chạy hết ba cây số, ngày hôm qua lại là ba cây số, hôm nay thật sự không chạy nổi nữa. Cũng không nghĩ xem, cậu vốn chính là người dốt vận động, có thể chạy hai ngày đã là cực hạn rồi.

“Tổ chức thân thể cậu không khá lên, vậy học chơi bóng rổ cũng không có nghĩa gì!” Người nào đó rất bất đắc dĩ. Không có thân thể tốt, nói muốn học chơi bóng căn bản chỉ là nói suông, nếu chỉ muốn ném cảm giác ném rổ, vậy có thể đến khu giải trí, chỗ đó có máy ném rổ, bỏ ra mấy đồng là có thể chơi một nghỉ.

Trong lòng Tưởng Thanh Dung thất lại, ngẩng đầu nhìn thấy vẻ thất vọng của Lâm Đức Bản, cậu bỗng thấy hốt hoảng khó hiểu. Về mặt như thế, cậu – hình như đã gặp ở đâu đó...

“Được, tớ chạy!” Cậu không bao giờ muốn nhìn thấy Lâm Đức Bản lộ ra vẻ mặt thất vọng với cậu nữa.

Nếu đã dừng cảm đứng bên cạnh cậu ấy, vậy cậu muốn cố gắng hơn chút nữa, đuổi kịp bước chân của cậu ấy!

Quả nhiên, Lâm Đức Bản lại nở nụ cười, còn vươn tay xoa tóc cậu, “Chạy chậm thôi, nếu mệt thì nghỉ một chút, nhưng nhất định phải kiên trì.”

Chỉ cần sống qua giai đoạn đầu, để thân thể thích ứng với tiết tấu chạy bộ, thân thể cũng sẽ không động cái là đau nhức nữa.

“Vậy, vậy... Cậu có thể, ừ, chạy ở phía trước không?”

“Vì cái gì?” Lâm Đức Bản cảm thấy khó hiểu với yêu cầu của Tưởng Thanh Dung, hai người chạy song song không phải tốt hơn sao?

“Ắc... Cậu ở phía trước dẫn đường, tớ nhìn vào cậu sẽ có động lực hơn.”

“... Được rồi.”

Nhìn dáng người cường tráng chạy cách ba bước phía trước, Tưởng Thanh Dung nuốt nước miếng, nhấc chân đuổi kịp.

Nếu cậu là một con lừa ngốc nghếch, vậy Lâm Đức Bản chính là củ cà rốt mê người, cậu phải nhìn chăm chăm củ cà rốt kia mới có động lực chạy tiếp.

Bắp chân rất đau, ngực rất căng, nhưng những điều này đều là khó khăn có thể vượt qua, bởi vì cậu muốn cùng tiến về bóng lưng phía trước kia —

11. Chương 11

Khi kỳ nghỉ hè sắp kết thúc, câu chuyện đã xảy ra biến hóa nghiêng trời —

“Tưởng Thanh Dung, cậu có ý định tham gia đội bóng rổ của bọn tôi không?” Một hôm sau khi luyện tập xong, Lâm Đức Bản hỏi Tưởng Thanh Dung như vậy.

“Hả!?”

“Căn bản của cậu có hơi kém, nhưng cảm giác ném rổ của cậu rất chuẩn, đội bóng chúng tớ vừa lúc thiếu một người chuyên ném rổ như cậu. Nếu cậu có hứng thú, tớ có thể đề cử cậu với thầy quản lý.”

Lâm Đức Bản chơi bóng rổ với Tưởng Thanh Dung gần hai tháng mới ngạc nhiên phát hiện ra đây là một vật báu. Tổ chất thân thể không tốt lắm, chạy bộ hai tháng cũng không thấy có chút cơ bắp nào, tối đa cũng chỉ khỏe hơn hồi đầu một chút, nếu đối kháng một người ta chỉ cần hất một cái là có thể đánh bay cậu. Luyện cả một mùa hè, sao cho có thể dẫn bóng lên rổ bình thường mà không mắc lỗi ôm bóng chạy (động tác phạm quy trong thi đấu bóng rổ) hoặc rời tay. Trời sinh tính cân đối của thân thể kém hơn nam sinh cùng tuổi, cung phản xạ của thân thể tương đối dài. Nhưng Tưởng Thanh Dung tổ chất thân thể không tốt lại có một ưu điểm vô cùng xuất chúng, đó là xúc cảm ném rổ cực tốt, ném rổ ở cự ly xa vừa ổn vừa chuẩn, quả thực khiến Lâm Đức Bản kinh hỉ.

Ném rổ chính xác cùng ổn định không phải thiên phú mà phải dựa vào luyện tập nhiều ngày mới có được, liên quan rất nhiều giữa cảm ngộ của người với bóng. Thời gian dài duy trì lực chú ý cao độ, có thể chuẩn xác dùng cảm giác cùng mắt đo lường tính ra khoảng cách giữa bản thân với giỏ bóng để khống chế lực ném rổ, những điều này còn khó hơn thiên phú trời sinh.

Cái gọi là cảm giác với bóng, chính là loại này!

Kỹ thuật có thể luyện tập mà có, cảm giác với bóng rất khó luyện tập được.

Không ngờ Tưởng Thanh Dung lại là một người có cảm giác với bóng xuất sắc như vậy.

Tưởng Thanh Dung ngây ngẩn cả người.

... Đội, đội bóng rổ?

Động cơ học chơi bóng của cậu không đơn thuần, không phải vì cái gì mà được vào đội bóng rổ thắng được trận đấu, cậu chỉ muốn nhìn thấy người này. Mùa hè này, người này dẫn theo cậu chạy bộ buổi sáng, dạy cậu từng động tác chơi bóng, lúc hai người ở chung chính là quãng thời gian cậu vui vẻ nhất.

Có thể ở một mình với Lâm Đức Bản, còn làm cậu phân chấn hơn việc giành được hạng nhất.

Song Tưởng Thanh Dung cũng biết, hạnh phúc của cậu như phép thuật cùng xe bí đồ của cô bé lọ lem, đều có giới hạn thời gian, một khi thời gian đến phép thuật sẽ biến mất. Xe bí đồ của cô bé lọ lem đến 12h sẽ biến mất, phép thuật của cậu là đến khai giảng. Lâm Đức Bản là chủ lực đội bóng rổ của trường, sau khi

khai giảng, thời gian ngoài giờ học của cậu ấy cũng sẽ giành cho huấn luyện của đội bóng, sẽ không còn thừa thời gian cùng cậu chạy bộ dạy cậu chơi bóng nữa.

Thế nhưng, lúc này Lâm Đức Bản lại mời cậu gia nhập đội bóng rổ?

— nếu tham gia đội bóng rổ, không phải cậu sẽ có càng nhiều cơ hội ở chung với người này sao?

Trong đầu lại tự động tưởng tượng đến cảnh tham gia đội bóng rổ – cùng nhau luyện bóng, cùng nhau thi đấu, cùng nhau thay quần áo trong phòng thay đồ...

“Tớ...” Tưởng Thanh Dung rất muốn gật đầu đồng ý trước lời mời mê người này, nhưng cậu vẫn tự biết khả năng của mình.

Có người trời sinh đã gầy yếu, ví như cậu. Chạy bộ hai tháng, ngoài thể lực có phát triển thì thân hình không thay đổi nhiều, thường bị Lâm Đức Bản chê bai cậu yếu ớt, khuyết thiếu khả năng đối kháng.

Khả năng duy nhất của cậu chính là ném bóng chuẩn. Lúc cậu bắt đầu học ném rổ đã ném trúng ngay quả đầu tiên, cậu rõ ràng thấy Lâm Đức Bản cười. Sự khẳng định của Lâm Đức Bản, là động lực tốt nhất để cậu luyện ném rổ!

Lâm Đức Bản sẽ không biết, mỗi lúc trời tối cậu đều chạy xuống sân bóng rổ dưới lầu một mình luyện ném rổ, chỉ vì có thể nhìn thấy càng nhiều tán thưởng trong mắt cậu ấy.

Cậu phát hiện mình có điểm giống Hanamichi, đều vì người mình thích mới có thể dùng hết nhiệt tình của mình để yêu trò vận động này. Không phải muốn thắng được trận đấu, chỉ là muốn ánh mắt người kia có thể dừng lại trên người mình.

Muốn cùng cậu ấy sóng vai rong ruổi trên sân đấu, lại sợ bản thân không biết tự lượng sức mà kéo chân cậu ấy, Tưởng Thanh Dung do dự.

“Cậu không cần trả lời vội, về nhà cẩn thận suy nghĩ rồi lại trả lời tớ. Nếu tham gia đội bóng có thể sẽ chiếm của cậu không ít thời gian học, cậu phải suy nghĩ cho kỹ.” Ở chung hai tháng, Lâm Đức Bản hiểu rõ hơn ai khác Tưởng Thanh Dung chăm chỉ như thế nào. Vào lúc mọi người hưởng thụ ngày nghỉ chơi bởi khắp nơi, buổi tối Tưởng Thanh Dung đều ở nhà ngoan ngoãn học bài. Hắn không biết vì sao Tưởng Thanh Dung lại đột nhiên muốn học chơi bóng, nhưng hắn biết rõ, kỹ thuật trọng tâm sinh hoạt của Tưởng Thanh Dung là học tập.

Cho rằng Tưởng Thanh Dung do dự là vì không có thời gian học, Lâm Đức Bản vỗ vai Tưởng Thanh Dung thông cảm.

“Tớ, tớ nghĩ chơi bóng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn đến việc học.” Tưởng Thanh Dung hít sâu một hơi, “Tớ muốn gia nhập đội bóng, cùng chơi bóng với cậu.”

Mấy ngày này là quãng thời gian cậu vui vẻ nhất trong cuộc đời 16 năm của mình. Việc học dù tốt mấy cũng chỉ là một số 1 thêm hai số 0, những số này từ nhỏ đến lớn không biết cậu đã đạt được bao nhiêu lần rồi, ngoài lần đầu tiên nhận được cảm thấy vui vẻ cùng kiêu ngạo, những lần sau đều không thể mang lại cho cậu quá nhiều vui vẻ.

Vậy nhưng chơi bóng lại khác, những lúc người này ở bên cậu, chỉ số vui vẻ của cậu chắc chắn vượt qua 100, mỗi ngày sau khi chia tay đều mong ngóng ngày mai mau đến, không lúc nào biết chán. Cậu vất vả mãi mới đi đến bên người nọ, cậu muốn tiếp tục đứng ở vị trí này.

Học tập cùng người nọ nếu đặt lên bàn cân căn bản không đáng là gì, cậu không cần cân nhắc đã biết rõ cậu chọn bên nào.

Có thể trở thành đồng đội của người ấy, sẽ khiến cậu chết chìm trong hạnh phúc!

“Không cần suy nghĩ kỹ à?” Lâm Đức Bản rất kinh ngạc với sự cương quyết của Tưởng Thanh Dung. Trong ấn tượng của hắn, tính cách của Tưởng Thanh Dung có hơi lãnh đạm, tính cách như vậy khi phải lựa chọn một việc khó khăn thường sẽ lo trước lo sau.

“Ừ!” Tưởng Thanh Dung gật đầu thật mạnh.

Bởi vì, cậu nhớ tới giấc mơ kỳ lạ kia.

Từ khi bắt đầu học chơi bóng với Lâm Đức Bản, giấc mơ kia cứ ba năm ngày lại xuất hiện trong giấc ngủ. Mỗi lần cậu đều nhìn thấy một cậu khác sống bản khoán mà cô đọc trong mơ.

Học có tốt nữa thì sao, ra xã hội, người có sự nghiệp tốt nhất phần lớn không phải người học giỏi nhất. Đại học xã hội, phức tạp hơn rất nhiều so với đại học bình thường. Bảng điểm xinh đẹp cũng không thể mang đến cho cậu tiền đồ rạng rỡ, công việc của cậu chẳng tốt cũng chẳng xấu. Thành tích ở đại học xã hội của cậu khó coi hơn nhiều so với thành tích của cậu tại địa học chính quy.

Nghĩ đến những đoạn ngắn quen thuộc trong giấc mơ, Tưởng Thanh Dung rất đau lòng cho mình trong mộng. Nhân sinh trên đời cũng chỉ là mấy chục năm ngắn ngủi, tại sao phải sống mệt mỏi như vậy? Sinh hoạt vốn gian khổ, trên con đường tình yêu cũng không nhận được gì, cuộc sống như thế thật là thất bại. Dù không thể nói với người ấy một câu ‘tớ yêu cậu’, tối thiểu cũng muốn trong ba năm cấp 3 lưu lại nhiều kỷ niệm đẹp! Kết quả, Tưởng Thanh Dung trong mơ chỉ biết vui đầu vào học, xuất hiện bên người nọ rồi rác không đáng kể, cuối cùng còn rơi vào kết cục công việc cũng không như ý.

Tưởng Thanh Dung thấy may mắn mình không phải là Tưởng Thanh Dung trong những cảnh mơ kia. Nhân sinh không thể lặp lại, cậu nghĩ Tưởng Thanh Dung trong mơ ấy nếu có cơ hội làm lại, cậu ấy nhất sinh sẽ không để lãng phí ba năm cấp 3 như vậy.

Thanh xuân, không phải dùng để tùy ý tiêu xài sao?

Lo trước lo sau chỉ biết để lại tiếc nuối cả đời!

Cho nên cậu không muốn trở thành Tưởng Thanh Dung bi thảm kia, cậu muốn cùng người ấy chạy trên sân bóng. Ngày sau dù cuộc sống không như ý, tối thiểu cậu còn có một đoạn ký ức đáng giá cả đời.

Bắt đầu từ ngày yêu một người đồng tính, Tưởng Thanh Dung đã biết kiếp này của mình đường tình nhất định gặp nhiều trắc trở!

Cậu không có cách nào làm đối phương cũng thích mình, điều cậu có thể làm chỉ là để bản thân đừng thảm như vậy. Một cái ôm bình thường giữa đồng đội, có lẽ trong trí nhớ sẽ biến thành cái ôm giữa tình nhân. Nếu nửa đời sau có ký ức như vậy làm bạn, Tưởng Thanh Dung nghĩ có lẽ cậu sẽ hạnh phúc hơn Tưởng Thanh Dung gặp trong mộng.

“Được rồi, để tớ về gọi điện cho huấn luyện viên nói chuyện này. Mấy ngày nay phải tăng cường huấn luyện cho cậu, với cái thân thể này của cậu dù có vào đội bóng của trường cũng là cho cậu vào vị trí ném bóng ba điểm, chứ không để cậu vào khu vực cấm địa đâu.”

Không sao, dù làm dự bị cũng rất thỏa mãn.

12. Chương 12

Tin Tưởng Thanh Dung gia nhập đội bóng rổ khiến bạn học vừa lên lớp 11 giật mình, ngay cả chủ nhiệm lớp cũng tìm cậu nói chuyện mấy lần.

Trong quan niệm của đa số người, học hành cùng thể thao vốn không thể cùng làm, như Lâm Đức Bản đã là hiếm thấy. Nhưng dù Lâm Đức Bản giỏi cả học lẫn thể thao thì cũng chỉ nằm trong top đầu chứ không thể đứng đầu, dù sao ông trời đều cho mỗi người 24 tiếng đồng hồ, chơi bóng chiếm quá nhiều thời gian của Lâm Đức Bản, thời gian còn lại dùng để học tự nhiên không đủ. Có thể giữ vững thành tích top 10, Lâm Đức Bản đã rất rất giỏi rồi.

So với đa số học sinh, sự ổn định của Tưởng Thanh Dung làm vừa lòng giáo viên nhất. Từ khi nhập học đến nay, dù là thi cuối năm hay thi định kỳ, trắc nghiệm khảo sát, thành tích của cậu đều đứng trong top 2 của lớp thậm chí của khối, hơn nữa đa số vẫn đứng đầu bảng. Nhìn dưới cậu trên bảng xếp hạng, vị trí thứ hai đã thay đổi n người rồi, cậu vẫn vững vàng đứng ở vị trí thứ nhất.

Học sinh như vậy luôn được giáo viên thích nhất, bởi vì cậu rất ít dao động, không cần giáo viên quan tâm, là học sinh khiến giáo viên yên tâm nhất. Nếu có thể, giáo viên của cậu hận không thể trói cậu vào bàn học suốt 24h, chỉ sợ thành tích của cậu sẽ tuột dốc.

Nhưng một học sinh ngoan ngoãn thế này, sau một kỳ nghỉ hè sao lại chạy đi gia nhập đội bóng rổ?

Chủ nhiệm lớp gọi nói chuyện mấy lần, cuối cùng đều chịu thua bỏ về. Tưởng Thanh Dung rất cương quyết tỏ ý muốn chơi bóng, với đề nghị muốn cậu rời khỏi đội bóng rổ của cô giáo không hề cân nhắc dù chỉ một chút.

So với sự lo lắng của chủ nhiệm lớp Tưởng Thanh Dung, huấn luyện viên đội bóng rổ của trường lại vui vẻ đến mức một mình uống hết một chai rượu xái.

Truyền thống của trường bọn họ từ trước đến giờ là trọng văn khinh võ, mỗi năm trạng nguyên của kỳ thi đại học đều là của trường bọn họ. Nhưng đằng sau thành tích thi tốt nghiệp phổ thông rực rỡ, trường bọn họ lại luôn xếp gần cuối trong các trận đấu đoàn thể toàn thành phố, đội bóng rổ đội bóng đá gì đó đều là thùng rỗng kêu to, toàn là sắp thi đấu mới tùy tiện kéo mấy tên học sinh cao to góp vào một đội rồi đi thi đấu, dù sao hiệu trưởng cũng không để ý thành tích thi đấu xếp cuối hay không, đánh bết bát thế nào cũng không bị phạt, bởi vì ngài hiệu trưởng chỉ để ý xếp hạng trong kỳ thi đại học. Cho nên huấn luyện viên như thầy rất buồn bực, dọc đường gặp phải đồng nghiệp đều không ngẩng đầu lên được.

Cuối cùng ông trời có mắt, trong đám học sinh lớp 10 đợt này có mấy học sinh tố chất thân thể tốt căn bản vững chắc lại chấp nhận bỏ học để chơi bóng, đội bóng của thầy cuối cùng mới xứng với cái tên.

Sau mấy lần thi đấu hữu nghị với đội bóng trường khác, huấn luyện viên Lý lại càng kích động.

Mấy đứa học sinh lớp 10 từ Lâm Đức Bản dẫn đầu đánh bóng đều có bài bản hẳn hoi, tiến công, phòng thủ, tiến thoái hợp lý, nhìn cũng biết đều là cầu thủ đã chơi những trận chính quy, rèn luyện bóng hàng ngày rất thường xuyên. Khuyết điểm duy nhất là, bọn hắn không có người ném bóng ngoài vòng ổn định, nhiều quả ném rổ đều không vào.

Mấy người Lâm Đức Bản tố chất thân thể đều rất tốt, có chiều cao có cân nặng, ý thức vị trí cũng rất mạnh, năng lực đoạt bóng dưới rổ đủ mạnh. Thế nhưng, ông trời cho bọn hắn thân thể tốt, đồng thời cũng tước đoạt năng lực ném rổ cự ly xa của bọn họ.

Muốn luyện được ném rổ chính xác, phải tiến hành mấy trăm lần mấy ngàn lần thậm chí mấy vạn lần ném rổ, mấy chàng trai trẻ tuổi này đều không đủ kiên nhẫn làm chuyện như vậy.

— đã có thể dễ dàng lấy điểm dưới rổ, ai còn đi luyện ném rổ buồn tẻ không thú vị?

Trong mấy đứa lớp 10, chỉ có Lâm Đức Bản là ném rổ còn tạm được, mấy người khác ném rổ ngoài vạch ba điểm tỉ lệ chính xác quả thực vô cùng thê thảm. Thế nhưng thân cao 1m85 của Lâm Đức Bản có tác dụng quan trọng hơn ở dưới rổ, không thể luôn trông chờ cậu ta chạy ra ngoài ném ba điểm được. Bởi vậy, đội bóng liền có sơ hở trí mạng, đội viên khác cũng đã thu hút phòng thủ kéo rộng vị trí ngoài vạch, nhưng cổ tình lại thiếu một người kết thúc như vậy!

Có đôi khi rõ ràng nhìn thấy chỗ trống ngoài vạch xuất hiện, nhưng bóng lại không ném vào rổ, trong lòng huấn luyện viên Lý không phải phiền muộn bình thường.

Bây giờ Lâm Đức Bản lại đưa tới cho thầy một tay ném thuần, như thế bảo sao huấn luyện viên Lý không mừng?

Sau khi tự mình kiểm tra, huấn luyện viên Lý lại càng vui mừng — Tưởng Thanh Dung ném rổ quả như Lâm Đức Bản nói, đủ chuẩn đủ ổn định.

Chỗ sơ hở khiếm khuyết của đội bóng, rốt cuộc cũng được lấp.

Cho nên huấn luyện viên Lý mới mặc kệ kháng nghị của chủ nhiệm lớp Tưởng Thanh Dung, rất dứt khoát chấp nhận đơn xin vào đội của Tưởng Thanh Dung!

Đã có mấy người Lâm Đức Bản, lại thêm Tưởng Thanh Dung, trong lòng huấn luyện viên Lý đã có không ít chờ mong với giải thi đấu bóng rổ thành phố sắp tới.

— có lẽ, năm nay không bị đứng cuối nữa!

Quăng vào một quả ba điểm, nhìn Lâm Đức Bản chạy về phía cậu cùng cậu vỗ tay chúng mừng, Tưởng Thanh Dung cảm giác quyết định lúc trước của mình thật quá sáng suốt.

Tối hôm qua cậu lại nằm mơ, trong mơ mình vẫn đáng thương như vậy, mỗi ngày mỗi đêm đều cố chịu đựng dày vò của tình yêu đơn phương, cũng giống như cậu năm lớp 10 – chỉ dám hèn mọn ở sau lưng trộm ngắm thân ảnh kia!

Cậu của hiện tại, vẫn yêu đơn phương, nhưng yêu đơn phương của cậu so với lúc học lớp 10 thì vui hơn nhiều lắm. Cậu không cần vụng trộm nhìn cậu ấy, vụng trộm chú ý cậu ấy, nói một câu với cậu ấy cũng lấp bắp không nên lời. Cậu hiện tại, khi đội bóng giành được thắng lợi có thể ôm cậu ấy chúc mừng, có thể cùng cậu ấy uống một lon coca, sau khi huấn luyện cùng cậu ấy đi ăn đồ nướng ven đường...

Thân mật như vậy, là hy vọng xa vời mà Tưởng Thanh Dung trong mơ nghĩ cũng không dám, nhưng cậu lại làm được!

Không biết vì sao, sau khi tỉnh mộng cậu lại muốn rơi lệ. Dù biết rõ đó là mơ, cậu vẫn cảm thấy mình rất rất giỏi, bởi vì cậu thay chính mình trong mơ làm tròn một tâm nguyện, một tâm nguyện vốn tưởng rằng vô vọng.

“Tưởng Thanh Dung—” quả bóng rổ tròn vo theo tiếng hô ném về phía cậu, Tưởng Thanh Dung giang tay tiếp được, lách mình lướt qua đội viên phòng thủ, hơi điều chỉnh tư thế rồi lập tức ném.

Vù!

Ba điểm gọn gàng vào lưới.

“Làm tốt lắm.”

Lúc quay về phòng thủ đội viên nhao nhao tới vỗ cậu cùng tán thưởng.

Tưởng Thanh Dung để ngoài tai những lời tán thưởng kia, trong mắt cậu chỉ có Lâm Đức Bản dựng thẳng ngón cái với cậu.

Hắc hắc... Vui quá.

Bọn cậu đang tiến hành thi đấu đối kháng giữa học sinh mới lớp 10 cùng lớp 11. Lớp 10 năm nay cũng có mấy người đánh không tệ, từ lúc bắt đầu thi đấu đến giờ vẫn bám sát điểm số, tính đối kháng trong trận đấu vô cùng kịch liệt. Lần tạm dừng vừa rồi, đội trưởng đội lớp 11 Lâm Đức Bản vung tay, để Tưởng Thanh Dung làm nóng người cả buổi mặc giáp trụ ra trận. Tưởng Thanh Dung cũng không phụ tin tưởng của Lâm Đức Bản, vừa ra sân liền ghi hai cú ba điểm xinh đẹp, lập tức kéo giãn điểm số, để đội lớp 11 lấy được ưu thế điểm số lớn nhất từ lúc bắt đầu trận đấu đến giờ.

Cuối cùng đội lớp 11 với ưu thế mười điểm lấy được thắng lợi cuối cùng.

“Không tồi, lần đầu ra sân đã có biểu hiện như vậy, đúng là lợi hại.” Lâm Đức Bản cầm bộ đồ bóng rổ vừa thay ra lau mái tóc ướt mồ hôi, tâm tình rất tốt.

13. Chương 13

Đám thiếu niên mới lớp mười bám điểm vô cùng gay gắt, ưu thế nhỏ nhoi bọn họ vừa chiếm được đang có nguy cơ đánh mất. Trong lúc nguy cấp, hần dút khoát để Tưởng Thanh Dung đã khởi động nửa ngày lên sân. Tuy Tưởng Thanh Dung thêm vào đội bóng đã hơn một tuần, cũng từng tham gia đấu luyện trong đội nhưng cậu chưa từng tham gia trận thi đấu chính thức.

Trong lúc bị bám điểm, để một cầu thủ mới toanh vào sân không phải là một quyết định sáng suốt, nhưng Lâm Đức Bản tin vào trực giác của mình. Không, đúng hơn là hần tin vào năng lực ném rổ của Tưởng Thanh Dung.

Một học sinh ngoan nghiêm túc như một cái máy trong học tập, tính cách đặc biệt này cũng được áp dụng trên sân bóng. Những người khác có lẽ sẽ vì nhiều nguyên nhân khác nhau mà ném trượt, nhưng Tưởng

Thanh Dung thì không. Trong suy nghĩ của Tưởng Thanh Dung, thi lớn thi nhỏ đều là thi, dù là kiểm tra 15 câu cũng sẽ tập trung hết sức. Chơi bóng cũng vậy, bất luận là huấn luyện hằng ngày hay vào sân thi đấu, cậu đều nỗ lực trăm phần trăm. Đó là lý do bình thường lúc huấn luyện trình độ của cậu thế nào, lúc vào sân vẫn là trình độ như vậy, không chênh lệch quá nhiều.

Nói cách khác, khả năng kháng áp lực của Tưởng Thanh Dung là hạng nhất.

Quả nhiên, Tưởng Thanh Dung vững vàng ném trúng hai quả ba điểm, không chỉ một lần nữa kéo giãn khoảng cách mà còn cổ vũ sĩ khí phe mình. Sau khi giữ vững trận tuyến, trận đấu sau đó nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Có thể nói, hai quả ba điểm của Tưởng Thanh Dung có ý nghĩa rất quan trọng trong cuộc so tài này.

Nhìn Lâm Đức Bân dùng áo đồng phục lau mồ hôi, Tưởng Thanh Dung hơi chút do dự rồi đưa khăn mặt của mình cho hắn. Lâm Đức Bân cảm ơn, thản nhiên nhận lấy lau mồ hôi.

“Làm gì lợi hại như cậu nói.” Tưởng Thanh Dung vào sân không được năm phút, ném được hai quả đã bị thay ra. Trong lòng cậu hiểu, mình là vũ khí bí mật, chỉ có ích trong thời gian hữu hạn, chỉ cần đối phương tăng mạnh phòng thủ với cậu thì kỹ thuật căn bản yếu kém của cậu lập tức lộ ra. Lâm Đức Bân cũng nghĩ vậy, thấy mục đích đã đạt được liền thay Tưởng Thanh Dung ra sân.

“Cậu còn không hiểu hai quả của cậu quan trọng với bọn tớ thế nào à.” Lau tóc xong, Lâm Đức Bân nhét cả khăn bẩn lẫn đồng phục bẩn vào túi sách, lấy ra bộ đồng phục học sinh mặc vào.

“Tớ, khăn của tớ...” Tưởng Thanh Dung nhìn chằm chằm khăn của mình bị vo tròn nhét vào cặp người khác mà thấy nóng nảy.

“Bắn rồi, tớ giặt sạch rồi trả cậu.” Lâm Đức Bân không để ý, vừa mặc quần áo vừa nói.

Mọi ngày bọn họ chơi bóng xong đều cởi quần áo thể thao thay đồng phục rồi về luôn, làm gì chú ý nhiều như vậy. Sau khi Tưởng Thanh Dung vào đội, là cậu luôn chú ý đến những điều này, mỗi lần huấn luyện xong đều chu đáo chuẩn bị khăn mặt và quần áo để thay. Hôm nay phần lớn thời gian cậu ở ngoài sân cổ vũ nên không ra mồ hôi, khăn mặt cũng không phát huy được công dụng, ngược lại nhìn thấy Lâm Đức Bân mồ hôi đầm đìa liền dâng khăn mặt cho Lâm Đức Bân. Ai ngờ khăn của cậu bất hạnh ‘rơi vào tay giặt’ —

“Nhưng mà —”

“Đừng lè mề nữa, bọn Dương Khâm đang chờ đấy!” Trận đấu vừa kết thúc, đám người liền ồn ào muốn đến cửa hàng ở cổng trường ăn kem chúc mừng thắng lợi, những người chuẩn bị xong đã giục nhiều lần.

Nhìn đám đội hữu bên cạnh, Tưởng Thanh Dung không chấp nhất khăn mặt của mình nữa. Tuy kỳ thực cậu rất biến thái muốn lấy cái khăn mà Lâm Đức Bân đã lau mồ hôi về cất giữ...

Đánh bóng lâu như vậy mọi người đều vừa mệt vừa khát, hận không thể lao vào cửa hàng thỏa thích uống nước đá, cậu làm sao nỡ để nhiều người như vậy chờ hai người họ?

“Lâm học trưởng —”

Thế nhưng dù Tưởng Thanh Dung không xoắn xuýt chuyện khăn mặt của cậu, nhưng vẫn có người ngăn họ bước vào quán kem.

“Học trưởng anh chơi bóng giỏi quá. Lần sau học trưởng có trận đấu, em lại tới cổ vũ cho anh, được không?” Tóc dài mềm mại buộc sau đầu, dưới chiếc quần màu trắng là đôi chân thon dài, nữ sinh cười tươi rồi đứng dưới ánh trời chiều rực rỡ, xinh đẹp như thiên sứ lạc giữa trần gian.

“Đương nhiên hoan nghênh! Có người đẹp như em làm cổ động viên cho đội, bọn anh nhất định sẽ chơi hay hơn.” Lâm Đức Bân thoải mái bắt tay với nữ sinh.

Cô gái hơi đỏ mặt, cúi đầu lí nhí một câu “không khách khí” rồi xoay người chạy đi.

Đội cô nữ sinh đi được một quãng xa, những đội viên khác đồng loạt gào lên bắt mãi.

“Thằng nhóc Lâm Đức Bân kia, cậu vớ được vận may gì vậy, tức chết tôi!”

“Đúng vậy đúng vậy, Hoàng Sở vậy mà bắt tay với nó, á á á, thật hâm mộ —“

“Oa, Hoàng Sở nhìn gần càng hấp dẫn hơn.”

...

Trong những tiếng ước ao đổ kị ghen ghét ồn ào, duy chỉ không có giọng của Tưởng Thanh Dung.

Tuy tỉ lệ lên lớp của trường bọn họ cao, nhưng cũng không phải tất cả đều là con một sách. Ngoài những học sinh ngoan cố gắng thi cử được nhiều điểm tốt điển hình, trường của bọn họ vẫn tồn tại một nhóm học sinh chưa bao giờ đau đầu vì điểm số – bọn họ là học sinh đặc cách.

Đại học, không đơn thuần chỉ là trường học dạy kiến thức. Định nghĩa đại học rất rộng, nghệ thuật, thể thao đều có đại học riêng, ví dụ như học viện nghệ thuật, đại học thể dục thể thao. Bằng tốt nghiệp của những trường này tương đương với bằng tốt nghiệp đại học, bởi vậy thi đỗ những trường này cũng như thi đỗ đại học.

Mỗi năm, trường bọn họ đều tuyển một lượng học sinh đặc cách nhất định, bọn họ có thể học rất dễ nhưng đều có thiên phú ở các lĩnh vực. Những học sinh đặc cách này tồn tại không chỉ không ảnh hưởng đến tỉ lệ lên lớp của trường, ngược lại bởi vì cách trúng tuyển của học sinh đặc cách tương đối đặc thù khiến thành tích lên lớp của trường bọn họ càng đẹp mắt.

Hoàng Sở này, là học sinh đặc cách mới vào năm nay, học sinh đặc cách học múa ba lê từ nhỏ. Có người nói, một học viện nghệ thuật trừ danh đã sớm nhận cô, chỉ chờ cô học xong ba năm phổ thông là trực tiếp gọi vào trường đào tạo chuyên sâu.

Hoàng Sở vừa nhập học đã làm cả trường nhốn nháo —

Một mỹ nữ, một mỹ nữ học múa từ nhỏ, một mỹ nữ xinh đẹp kiểu cổ điển, một mỹ nữ gia cảnh giàu có đi học có xe đưa đón... Chỉ cần một trong số những điều kiện ấy cũng đủ để hấp dẫn vô số chàng trai quỳ dưới chân cô.

Hoàng Sở nhập học không đến nửa tháng đã nhanh chóng chiếm vị trí hoa hậu của trường, cũng hoàn toàn xứng đáng.

Mười sáu tuổi, là lứa tuổi đẹp nhất của nữ sinh, như nụ hoa đang từ từ nở rộ, tỏa ra mùi thơm nhẹ nhàng hấp dẫn khác phái. Cửa lớp học của Hoàng Sở cũng bởi vậy mỗi ngày đều có nam sinh đến ra mắt nữ thần.

Thế nhưng, tỉ lệ với sự mỹ lệ, là sự cao ngạo của người đẹp. Có lẽ nam sinh trong cuộc sống của cô không đáng giá, thái độ của cô với nam sinh không hề hòa ái dễ gần. Đóa hoa cao lãnh này, một mình thanh cao nở rộ trên vách núi đá, khiến mỗi một người muốn vịn cành bẻ bẻ nụ rơi xuống tan xương nát thịt.

Thế mà nữ hoàng cao ngạo lại vừa hạ mình, chủ động lấy lòng Lâm Đức Bân, cũng khó trách Lâm Đức Bân lại nhận được ánh mắt hâm mộ của người ta.

Tưởng Thanh Dung cũng biết Hoàng Sở, không phải vì Hoàng Sở này có sự tích huy hoàng ghi lại trong sách, mà là — cậu ở trong mơ đã gặp Hoàng Sở!

14. Chương 14

Hoàng Sở trong mơ là mối tình đầu của Lâm Đức Bân, trước khi Lâm Đức Bân tốt nghiệp bọn họ là Kim Đồng Ngọc Nữ được cả trường công nhận. Nhưng sau đó Lâm Đức Bân tốt nghiệp đến thành phố A học đại học, hai người gần nhau thì ít xa nhau lại nhiều hơn nữa nhiệt tình thanh xuân dần tắt, cuối cùng chia tay trong hòa bình.

Việc này, vẫn là cố sự của Lâm Đức Bân và Hoàng Sở xảy ra trong giấc mơ của Tưởng Thanh Dung.

Ở trong mơ, Hoàng Sở mang đến cho Tưởng Thanh Dung đau khổ không thể xóa nhòa. Mỗi lần thấy hai người ngọt ngào nắm tay đi qua, Tưởng Thanh Dung trong mơ đều sẽ cúi đầu im lặng cắn môi đến bật máu.

Khi Hoàng Sở chân thật xuất hiện trước mặt Tưởng Thanh Dung, cậu thoáng vài phần hoảng hốt – đây rốt cuộc là mơ, hay là thật?

Vì sao nhân vật trong mơ lại gặp trong hiện thực?

Giấc mơ kia, đúng là một giấc mơ sao?

Cô gái kia, quả nhiên rất đẹp, thảo nào sẽ bắt giam được trái tim của Lâm Đức Bân...

Nhìn bóng lưng Hoàng Sở đi xa, Tưởng Thanh Dung cảm thấy trái tim co rút từng cơn. Đó là đau đớn Tưởng Thanh Dung trong mơ cảm nhận, hiện tại, cậu cũng cảm nhận được!

Mùi vị đồ kỵ, chua xót như loại dấm lâu năm.

— tình tiết tiếp theo, là như trong mơ, tổ hợp Kim Đồng Ngọc Nữ thành công sinh ra sao?

Mỹ nữ như vậy có rất ít nam sinh có thể chống cự, nhất là nam sinh nhiệt huyết tuổi thanh xuân!

Cậu có phải cũng như trong mơ từ nay về sau nhìn về bóng lưng hai người buồn bã đau thương?

“Này, Tưởng Thanh Dung, cậu còn đứng đó làm gì?”

Vai bị vỗ mấy cái, cuối cùng đánh tỉnh Tưởng Thanh Dung.

“A... Xin, xin lỗi.” Ngẩng đầu nhìn lên, thì thấy người vỗ cậu là Lâm Đức Bân.

Nhìn vẻ mặt Lâm Đức Bân xuất hiện nghi ngờ, lại quay đầu nhìn bóng lưng lẻ loi xa dần của Hoàng Sở, tim Tưởng Thanh Dung đột nhiên không còn đau.

Hoàng Sở trong mơ, mỗi lần xuất hiện trong tầm mắt Tưởng Thanh Dung, bên cạnh luôn có một thiếu niên cao lớn làm bạn; mà bây giờ, thiếu niên cao to ấy đang ở cạnh mình, người cô đọc lại biến thành cô gái xinh đẹp kia —

Phát hiện điểm ấy, Tưởng Thanh Dung thầm vui vẻ vì nhân vật trao đổi như vậy.

“Hi hi, coi trọng người ta rồi à?” Thấy Tưởng Thanh Dung còn đang ngây ngốc nhìn hướng Hoàng Sở rời đi, Lâm Đức Bân cười trêu.

“Cậu, cậu đừng nói lung tung...”

“Không sao, trai chưa vợ gái chưa chồng, sợ cái gì, lên đi, có việc ca sẽ giúp cậu chống.”

Tưởng Thanh Dung tỏ vẻ vô cùng bất đắc dĩ với tư duy logic của Lâm Đức Bân.

Bóng rổ là vận động của năm người, nhưng người đẹp Hoàng lại chỉ tán thưởng mỗi Lâm Đức Bân chơi hay, ám chỉ như vậy không phải người ngu thì đều có thể nhìn ra. Mà Lâm Đức Bân được mỹ nữ ưu ái như vậy lại cổ vũ mình theo đuổi người ta, trong đầu người này rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy? Huống chi, cậu vốn không thích Hoàng Sở, muốn theo đuổi cũng là theo đuổi cái người đang bám vào cậu cười này, mà không phải bóng dáng xinh đẹp thướt tha đã đi xa kia.

“Người ta rõ ràng coi trọng anh đẹp trai nhà cậu, cậu đừng lấy tở ra trêu đùa.” Tưởng Thanh Dung tức giận vác balo trên lưng, trực tiếp đi về phía quán kem.

“Tở? Ha ha, tở là con cóc nào dám trêu cao đòi ăn thịt thiên nga.”

“Nếu cậu là cóc thì tở chính là con sâu cái kiến rồi.” Người này, trong trường mình thư tình nhận mỗi tay không tính, qua trường khác chơi bóng xong trở về cũng có không ít nữ sinh trường khác đến cổng trường đợi để được nhìn trai đẹp một lần. Nữ sinh cuồng dại như vậy Tưởng Thanh Dung gặp không chỉ một hai lần.

Nhưng —

Nhìn thái độ của Lâm Đức Bân, dường như không quá bất ngờ với sự xuất hiện của Hoàng Sở, ánh mắt nhìn Hoàng Sở cũng không có vẻ kinh diễm khi thấy nữ sinh xinh đẹp, được người đẹp Hoàng tán thưởng lại càng không có nửa điểm giật mình hay vẻ mặt cương chiêu.

Một nữ sinh xinh đẹp như vậy, Lâm Đức Bân vậy mà không có hứng thú?

Làm sao có thể!!!

Cậu đã sớm phát hiện, giấc mơ của cậu có phần giống lời tiên đoán, một số cảnh tượng luôn xuất hiện trước trong mơ, ví dụ như cô xx mang thai, bạn học xx bị bệnh xin nghỉ học một năm... Chuyện tương tự còn rất nhiều, những chuyện từng xảy ra trong mơ sẽ tái diễn trong thế giới hiện thực.

Thế nhưng càng nhiều hơn, giấc mơ dường như là cố sự của một người, cố sự của một người mang tên Tưởng Thanh Dung. Tưởng Thanh Dung kia và cậu có rất nhiều điểm giống nhau, tướng mạo giống, sở thích cũng giống như đúc, dường như là có một mình khác sống trong giấc mơ kia. Chỉ là khác nhau lớn nhất giữa cậu và Tưởng Thanh Dung trong mơ là ở Lâm Đức Bản —

Tưởng Thanh Dung trong mơ nói chuyện với Lâm Đức Bản tổng cộng không được mấy lần, Tưởng Thanh Dung trong mơ ba năm phổ thông đều là tên rình coi hèn hạ, Tưởng Thanh Dung trong mơ thấy Lâm Đức Bản cầm tay nữ sinh sẽ đỏ kị phát cuồng mà vẫn im lặng nhẫn nhịn...

Nếu dựa theo tình tiết phát triển trong mơ, đẹp trai xinh gái nhất kiến chung tình, trở thành một đôi tình nhân tiện sát vô số thiếu nam thiếu nữ mới đúng. Nhưng thái độ bây giờ của Lâm Đức Bản, thấy thế nào cũng không giống có ý với Hoàng Sở.

“Cậu không cảm thấy nữ sinh kia rất đẹp sao?” Tưởng Thanh Dung hỏi.

Hiện thực với giấc mơ có chênh lệch, Tưởng Thanh Dung phải cảm thấy vui vẻ mới đúng. Lâm Đức Bản độc thân luôn có nhiều cơ hội hơn Lâm Đức Bản có bạn gái.

Thế nhưng, Tưởng Thanh Dung không biết vì sao trong ngực luôn có cảm giác bất an mơ hồ.

— cảm giác nội dung vở kịch hỗn loạn lại xuất hiện!

“Tạm được, không có cảm giác gì.”

“Như vậy còn gọi ‘tạm được’? Công tử ơi, ánh mắt của cậu cũng quá cao rồi đấy!” Dương Khâm ở bên cạnh nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ, nhảy ra kêu oan thay người đẹp Hoàng.

Ừ! Tưởng Thanh Dung cũng gật đầu đồng ý lời nói của Dương Khâm. Tuy cậu chỉ cần vừa nhìn thấy Hoàng Sở liền nhớ lại giấc mơ kia, tuy cảm giác Hoàng Sở trong mơ mang đến cho cậu cũng không phải tốt đẹp như thế, nhưng cậu cũng không thể trợn mắt nói dối, phủ nhận sự mỹ lệ của Hoàng Sở. Có thể nói, Hoàng Sở là người đẹp nhất trong những nữ sinh cậu đã gặp trong đời, đẹp hơn cả những ngôi sao xuất hiện trên TV, hơn nữa Hoàng Sở còn trẻ tuổi hơn những minh tinh đó.

Nữ sinh như vậy, có thể nào cũng không đến mức bị đánh giá là ‘tạm được’!

“Có gì đâu, các hoa nhập các mắt, tớ thì không thấy cậu ấy đẹp bao nhiêu.” Lâm Đức Bản bĩu môi.

“Thế tướng mạo như thế nào mới có thể lọt vào mắt Lâm công tử ngài?” Nữ thần trong lòng bị bôi nhọ như vậy, Dương Khâm cực kỳ không phục, âm dương quái khí bắt Lâm Đức Bản phải cho một đáp án.

Lâm Đức Bản duỗi tay vòng qua cổ Tưởng Thanh Dung kéo lại, “Tớ cảm thấy tiểu Tưởng của chúng ta rất đẹp mắt. Nhìn xem, da trắng thịt mềm, tươi ngon mọng nước biết bao.”

Nói xong hắn còn véo véo gò má Tưởng Thanh Dung, sau đó gật đầu có vẻ hài lòng, dường như rất hài lòng với xúc cảm trên mặt Tưởng Thanh Dung.

“Xi, đừng đánh trống lảng. Tiểu Tưởng là con trai, làm sao so được với Hoàng Sở?” Dương Khâm tức giận múc một muỗng kem nhét vào miệng, rất bất mãn với thái độ có lệ của Lâm Đức Bản.

“Hả, cậu rất nóng à?” Lâm Đức Bản lôi Tưởng Thanh Dung ra trên cột xong, quay đầu liền thấy mặt Tưởng Thanh Dung đỏ như sắp bốc khói.

“À... Đúng, đúng vậy...” Tưởng Thanh Dung vội vàng cúi đầu ăn kem, cố gắng quên đi cảm xúc nóng hừng hực truyền tới từ nơi bị véo.

Đột, đột nhiên vô cùng thân thiết như vậy, trái tim nhỏ bé của cậu sẽ không chịu nổi.

15. Chương 15

Sau đó quả nhiên Hoàng Sở làm đúng như lời cô nói, thường xuyên đến xem đội bóng rổ thi đấu. Dù đều không phải thi đấu chính thức, chỉ là một số trận thi đấu đối kháng trong đội nhưng người đẹp vẫn ở bên cạnh xem chăm chú.

Tất cả cầu thủ trong đội bóng gồm cả huấn luyện viên đều biết, mục đích của Hoàng Sở là Lâm Đức Bân. Mỗi lần nghỉ ngơi đưa nước đưa khăn lại thêm hỏi han ân cần, ám chỉ vô cùng rõ ràng.

Nhưng cố tình Lâm Đức Bân lại có vẻ không để ý đến sự ân cần của người đẹp, mỗi khi nghỉ giữa giờ nếu không phải đi WC thì là cố chén vào đám đội viên tán phét, coi như không thấy ánh mắt ai oán của Hoàng Sở.

“Này, Hoàng Sở chờ cậu lâu rồi đấy.” Dương Khâm không nhìn được, lấy cùi chỏ huých Lâm Đức Bân.

Người đẹp Hoàng hạ mình theo đuổi Lâm Đức Bân, thằng nhóc này lại còn ra vẻ, điều này làm một đám thân vệ nóng nảy – phải cái phần lớn đội viên đội bóng rổ đều là bề tôi quý dưới váy người đẹp Hoàng!

Lâm Đức Bân đang lau mồ hôi. Cái khăn kia ban đầu là của Tưởng Thanh Dung, hẳn nói rửa xong sẽ trả lại Tưởng Thanh Dung, ai ngờ hôm khác tts thấy hắn lại dùng áo đồng phục lau mồ hôi, nhất thời nhẹ dạ lại đưa khăn mặt cho hắn dùng, cuối cùng cái khăn đó không biết sao lại thành vật sở hữu của Lâm Đức Bân.

“Cửa ở bên kia, tôi lại không cần cậu ấy đi.” Lâm Đức Bân trả lời thản nhiên.

“Tâm địa sắt đá!” Dương Khâm lắc đầu cảm thán.

Lâm Đức Bân giơ chân làm bộ muốn đá mông cậu ta, “Cậu biết cái gì. Cậu ấy là thiên kim tiểu thư, cố chấp với tôi như vậy chỉ bởi vì tôi không hâm mộ cậu ấy giống những người khác, cậu ấy mới có thể có vài phần kính trọng với tôi. Thật ra cũng chỉ là do tư tưởng ‘không chiếm được mới là tốt nhất’, cậu cho là cậu ấy thật sự có tình cảm sâu sắc với tôi à!”

“Nhưng, nhưng mà...” Tưởng Thanh Dung liếc Hoàng Sở đứng bên sân bóng mấy lần, dáng vẻ diễm đạm đáng yêu đến cậu nhìn cũng thấy thương tiếc, “Nếu cậu không có ý với người ta thì hãy mau nói rõ với cậu ấy đi.”

Mấy ngày này vì Lâm Đức Bân, cậu với Hoàng Sở cũng có vài lần tiếp xúc, biết cô nữ sinh này tuy gia thế lớn nhưng cũng không có vẻ kiêu căng hống hách, hiếm thấy là, với điều kiện ấy mà cô còn có thể hạ mình theo đuổi một nam sinh, có thể thấy đây là một nữ sinh mạnh dạn quả quyết.

Dù là Tưởng Thanh Dung trong mơ cũng chỉ có cảm giác đổ kỵ với cô nữ sinh này mà không phải ghen ghét...

Nếu cậu nhớ không nhầm, trong mơ cũng là Hoàng Sở theo đuổi Lâm Đức Bân, nhưng khác là trong mơ Hoàng Sở thành công, mà trên thực tế Hoàng Sở dường như gặp một vài trắc trở. Cậu có nên đốt pháo chúc mừng Lâm Đức Bân không động tâm với Hoàng Sở không?

“Không phải tớ đang dùng hành động để từ chối sao? Tớ cho rằng tớ liên tục lảng tránh cậu ấy sẽ hiểu ý của tớ mà rút lui.” Ngắc đầu thấy hai đôi mắt không đồng ý, Lâm Đức Bân xoa trán, cảm thấy đau đầu, “Được rồi, tớ tìm cậu ấy nói chuyện.”

Tưởng Thanh Dung nhìn bóng lưng Lâm Đức Bân đi về phía Hoàng Sở, trái tim lại bắt đầu đau âm ỉ.

Cậu hâm mộ Hoàng Sở. Dù Lâm Đức Bân nói rõ rằng không thích Hoàng Sở, cậu vẫn rất hâm mộ nữ sinh có thể lớn mặt theo đuổi tình yêu này.

Vì sao tình yêu của người khác có thể đứng dưới ánh mặt trời, mà tình yêu của cậu lại chỉ có thể nằm trong góc tối?

Con người đúng là loài động vật tham lam. Mới đầu khi thành bạn bè, cậu cho rằng có thể làm bạn đã rất thỏa mãn; đến khi làm bạn, cậu nghĩ nếu thêm thân phận đồng đội sẽ thân thiết hơn; đến khi làm đồng đội rồi, cậu lại muốn độc chiếm người kia...

Ha ha, đây chính là “Ông lão đánh cá và con cá vàng” phiên bản cậu và Lâm Đức Bản.

Bên kia, không biết Lâm Đức Bản nói gì đó với Hoàng Sở, Hoàng Sở cúi đầu một lúc, đột nhiên giang hai tay ôm Lâm Đức Bản một cái, để lại một nụ cười thê mỹ rồi quay lưng bước đi.

Trong lòng Tưởng Thanh Dung có chút ưu tư. Hoàng Sở đẹp như vậy mà chỉ có thể lưu lại một cái ôm làm kỷ niệm, nếu đổi lại là cậu đi thổ lộ, có khả năng bị tặng cho hai mắt gấu mèo không nhỉ?

“Thằng chết giẫm kia, nói với Hoàng Sở cái gì thế hả? Làm người ta khóc rồi kìa.” Tuy Hoàng Sở che giấu rất tốt, nhưng tất cả mọi người luôn thích hóng hớt xem náo nhiệt vẫn thấy đôi mắt đỏ lên của cô. Đoàn thân ệ nổi giận, không đợi Lâm Đức Bản đến gần đã bao vây hấn, cùng nhau thảo phạt.

“Không nói gì hết, chỉ nói với cậu ấy là tôi đã có người thích rồi.” Lâm Đức Bản nhún vai vô tội. Chả trách nói con gái làm từ nước, hấn chỉ nói hai câu mà nước mắt đã rơi như mưa, thật đau đầu!

— người, người thích?

Tưởng Thanh Dung nghe vậy như bị điện giật, lùi lại mấy bước mới đứng vững được. Cậu tham gia đội ngũ thảo phạt không có nghĩa là cậu không để ý tình hình, cậu vẫn luôn vênh lỗ tai lên nghe, ai ngờ cuối cùng để cậu nghe thấy một câu nói đáng sợ như vậy...

Mấy phút trước cậu còn vì đi một Hoàng Sở mà mừng thắm, ai ngờ tâm tình phấn chấn đảo mắt đã rơi xuống địa ngục.

Đúng vậy, người được hoan nghênh như Lâm Đức Bản, bên người có nhiều nữ sinh để tuyển chọn, đi một Hoàng Sở còn có Lý Sở Trương Sở Trần Sở... Cho dù có chọn thế nào cũng sẽ không chọn đến Tưởng Thanh Dung cậu. Đó không phải là kết quả cậu đã sớm đoán trước sao?

Nhưng sao trong lòng vẫn đau đớn như vậy? Cậu phải cười chúc phúc Lâm Đức Bản mới đúng!

“Thằng này giỏi, từ lúc nào gạt bọn tôi lên lút hện hò vậy hả?” Lấy Dương Khâm cầm đầu, một đám bạn trong đội vây lấy Lâm Đức Bản tra hỏi, “Chắc chắc, Hoàng Sở như vậy còn không thích, vậy người mà cậu thích không phải còn đẹp như tiên trên trời sao?”

Khác với Tưởng Thanh Dung giữa chừng tham gia đội bóng, mấy người Dương Khâm từ khi mới vào lớp mười đã bắt đầu cùng Lâm Đức Bản chơi bóng thi đấu, quan hệ của mấy người họ cũng thân thiết hơn một chút. Đột nhiên nghe thấy Lâm Đức Bản nói có người thích, mấy người đều vô cùng kinh ngạc, nhưng càng thấy hiếu kỳ với nữ sinh chưa từng gặp kia.

Nam sinh mười sáu mười bảy tuổi, với chuyện nam nữ chỉ mới vỡ lòng, là giai đoạn tò mò nhất.

“Này, tôi nói có người thích, nhưng không nói là có bạn gái, các cậu nghĩ đi nơi nào vậy.”

“Cái gì!?” Một loạt tiếng sói tru vang lên, “Cậu còn chưa đắc thủ?”

Trong mắt bọn họ, Lâm Đức Bản chính là thần khí, mọi việc liên quan đến nữ sinh đều thuận lợi. Một Lâm Đức Bản như vậy, thế mà cũng có em gái không bắt được, sao không khiến bọn họ kinh ngạc cho được!

“Cái gì đắc thủ với không đắc thủ, tư tưởng của các cậu còn có thể *** loạn được hơn nữa không? Không nói nữa, luyện cầu luyện cầu.” Lâm Đức Bản đẩy đám cục cưng đang hiếu kỳ ra, “Cuối tuần là bắt đầu hội thao rồi, các cậu tập trung trăm phần trăm tinh thần cho tôi.”

Trường học bọn họ có một quy định bất thành văn là, tất cả vì có thể thi vào đại học, học sinh tham gia đoàn thể xã hội chỉ được hết năm hai, sau khi lên năm ba sẽ rút lui, không để ý những chuyện khác mà chỉ tập trung vào kỳ thi đại học. Đó là lý do năm nay bọn họ năm hai chỉ còn một lần tham gia hội thao, nếu muốn lấy thành tích, năm nay là cơ hội cuối cùng. Năm ngoái đội bóng của bọn họ vừa mới thành lập, đội ngũ thiếu cạ sát, ba trận thua cả ba cuối cùng bị loại. Thành tích như vậy, với một đám nam sinh tính khí cao ngạo thì quá nhục nhã, bọn họ đã phát thề năm nay phải ở nơi bị ngã ban đầu rửa sạch sỉ nhục đã phải chịu.

16. Chương 16

“Tưởng Thanh Dung, qua đây luyện ném rổ.” Lâm Đức Bản ôm bóng rổ ngoắc tay gọi Tưởng Thanh Dung. Hôm nay trong nhà huấn luyện viên có việc nên về trước, giao quyền quản lý đội bóng cho đội trưởng Lâm Đức Bản.

Tưởng Thanh Dung bây giờ là vũ khí bí mật của đội bóng rổ, từ trên xuống dưới đội bóng cũng rất chờ mong vào cậu, Lâm Đức Bản lại càng tranh thủ huấn luyện tập trung mỗi ngày xong thì ở lại một đối một giúp Tưởng Thanh Dung luyện ném rổ nửa giờ.

“— a?”

“A cái gì mà a, nhanh lên nào.”

Tưởng Thanh Dung ngơ ngác chớp mắt mấy cái, không nhắc nổi chân.

Bên cạnh người kia, là vị trí cậu muốn đứng nhất, cùng cậu ấy hô hấp trong một bầu không khí nhỏ nhỏ đều sẽ khiến cậu sinh ra cảm giác hạnh phúc. Thế nhưng, khi biết người ấy đã có người mình thích, thân thể Tưởng Thanh Dung vô thức chống cự lại lực hấp dẫn của người kia với cậu.

Tình yêu là động chiếm, tình yêu của cậu cũng không ngoại lệ. Trời biết cậu muốn độc chiếm người kia biết bao nhiêu, buộc cậu ấy vào người, khóa ở nhà, để người ấy chỉ có thể nhìn mình, trong mắt chỉ phản chiếu hình bóng của mình...

Chỉ là, cuối cùng vẫn là hy vọng xa vời vĩnh viễn không cách nào thực hiện!

Chỉ nghe Lâm Đức Bản nói có người thích đã khiến cậu thấy đau đớn như bị xé toạc, nếu quả thật có một người cậu ấy dặt tay một cô bé xuất hiện trước mặt mình, cậu có đau khổ đến chết không?

Đến lúc đó, bên cạnh người kia, sẽ là nơi cậu không muốn đứng nhất.

Muốn cậu ở bên nhìn Lâm Đức Bản và một cô gái ngọt ngào, cậu tự thấy cậu không có tố chất tâm lý tốt như vậy!

“Cậu làm gì đấy, gọi cậu nửa ngày mà cũng không phản ứng... Hả, sắc mặt cậu sao xấu thế, không thoải mái à?” Lâm Đức Bản đợi nửa ngày vẫn thấy Tưởng Thanh Dung đứng ngơ ngơ tại chỗ, không nhin được đi tới.

Thấy sắc mặt Tưởng Thanh Dung tái nhợt, Lâm Đức Bản lại càng hoảng sợ, đưa tay sờ trán cậu, “Không thấy nóng mà!”

Tưởng Thanh Dung hốt hoảng lùi lại, cẩn thận tránh khỏi bàn tay quan tâm kia.

Chính là như vậy! Dịu dàng mà người này tự nhiên bộc lộ sẽ làm cậu sinh ra lỗi giác không nên có, khiến cậu càng lún càng sâu, cảm giác mình là người đặc biệt của cậu ấy. Càng tiếc xúc với người này lại càng bị cuốn hút, kết quả chờ cậu hăm sâu vào vũng bùn mới phát hiện tất cả đều chỉ là hoa trong gương trăng trong nước, tất cả dịu dàng tất cả tình ý của người ấy, đều thuộc về một người khác!

Dù là trong mơ hay là hiện thực, người Lâm Đức Bản thích đều không phải một nam sinh tên là ‘Tưởng Thanh Dung’.

Uống cho cậu còn cười nhạo Tưởng Thanh Dung trong mơ kia nhất gan, vì mình có thể trở thành bạn của người này mà lén vui vẻ. Ha ha, thế thì sao, ở càng gần tim càng đau hơn...

“Tớ, tớ thấy không thoải mái, muốn về trước.”

“Có nặng không? Có muốn tớ đưa cậu đến phòng y tế xem thế nào không?” Lâm Đức Bản nhíu mày.

Mới vừa rồi còn yên lành, sao đột nhiên ngay cả đứng thẳng cũng thấy lão đảo chứ?

“Không sao, tớ về nhà ngủ một giấc là khỏe thôi.”

“Tớ đưa cậu ra ngoài chờ xe bus nhé!” Hắn rất lo lắng khi để Tưởng Thanh Dung một mình đi đón xe bus.

“Không cần.” Tưởng Thanh Dung lắc đầu từ chối.

... Cậu hiện giờ, không muốn ở chung với người này.

Lâm Đức Bản nhìn chăm chú Tưởng Thanh Dung một lúc, gật đầu, vỗ vỗ vai cậu, “Đi một mình nhớ cẩn thận chút.”

Tưởng Thanh Dung nở nụ cười gượng gạo, một mỗi vẫy tay chào các đội viên khác, đeo balo đi về.

Chen chúc trong xe, đầu Tưởng Thanh Dung phóng đại khổ sở trong lòng.

Cậu phải suy nghĩ thật kỹ, nên làm thế nào để tiếp tục duy trì quan hệ của cậu với Lâm Đức Bản!

Cố gắng mãi mới đến được bên người kia, cùng cậu ấy trở thành bạn bè bình thường, có thể cùng nhau thảo luận bài tập, cùng nhau chơi bóng, cùng nhau chờ xe bus. Cậu cho rằng cậu đã rất thỏa mãn rồi, cho đến khi Hoàng Sở xuất hiện...

Dù là trong mơ hay là hiện thực, Hoàng Sở cũng làm cho cậu sinh ra cảm giác nguy hiểm cực lớn.

Hoàng Sở xuất hiện nhắc nhở cậu, khiến cậu phải nhìn thẳng vào sự thật, Lâm Đức Bản là một nam sinh bình thường, một nam sinh rất được nữ sinh hoan nghênh, mà bản thân cậu ấy cũng vừa tự mình thừa nhận có người thích. Một nam sinh như vậy, có bạn gái là chuyện sớm hay muộn thôi. Nếu Lâm Đức Bản có bạn gái, như vậy cậu nên đứng ở đâu? Cậu còn có thể làm như không có chuyện gì ở chung với cậu ấy sao?

Cảnh tượng Lâm Đức Bản ôm lấy một nữ sinh nào đó, chỉ là tưởng tượng đã khiến cậu không thở nổi.

Vung kiếm chém tơ tình? Rời khỏi đội bóng rổ, trở lại kiểu ở chung cả đời không qua lại?

— luyến tiếc!

Tình của cậu quá sâu, yêu quá nhiều, đã sớm không thể tự kiềm chế.

Luôn cảm thấy thích người kia đã rất lâu rất lâu rồi, cứ như cả đời trước cũng chỉ thích người kia...

Tưởng Thanh Dung xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhìn khuôn mặt u ám của mình, không khỏi cười khổ.

Suy nghĩ hồi lâu, kết luận lại là hai chữ ‘luyến tiếc’!

Người kia chính là nghiệp kiếp này của cậu, tim có đau có thương hơn nữa cậu vẫn phải ở lại bên cậu ấy, quyến luyến đáng cười cậu ấy dành cho mình cùng sự dịu dàng thuộc về tình bạn!

Không phải người ấy nói nữ sinh kia vẫn chưa theo đuổi được sao! Nghĩ theo hướng a Q, thích, là một thứ rất chủ quan, nói không chừng nữ sinh Lâm Đức Bản thích lại cố tình không thích Lâm Đức Bản thì sao!

Tối thiểu hôm nay khuỷu tay Lâm Đức Bản vẫn trống, không có bất cứ ai khoác tay vào.

À, cậu có nên cảm ơn nữ sinh khiến Lâm Đức Bản cũng không theo đuổi được không?

Nhưng, cô gái may mắn được hoàng tử thích kia rốt cuộc là ai? Hấp dẫn hơn Hoàng Sở hay là tài giỏi hơn Hoàng Sở?

Trong khoảng thời gian này cậu với Lâm Đức Bản gặp nhau tương đối nhiều, tự thấy tương đối hiểu biết Lâm Đức Bản, nhưng không thấy cậu ấy với nữ sinh nào qua lại thân thiết á! Người kia, nhìn thì rất cool nhưng kỳ thực rất đơn giản, trong sinh hoạt ngoài ăn và ngủ thì là bóng rổ và bài tập. Thời gian gần đây sắp đến hội thao, Lâm Đức Bản càng tập trung tinh thần vào huấn luyện, nào có thời gian rảnh rỗi đi tán gái?

Tưởng Thanh Dung vừa ghen tỵ vừa hiểu kỳ với nữ sinh đột nhiên xuất hiện không biết mặt mũi ra sao này!

Ngày thứ hai, ở cổng trường gặp Lâm Đức Bản, Tưởng Thanh Dung vẻ mặt như thường chào hỏi Lâm Đức Bản.

Thật không cốt khí, khổ não nửa ngày vẫn quyết định muốn ở lại bên người này.

Ai kêu người ta là trái đất, mà mình lại là quả táo đáng thương kia chứ! Lực hấp dẫn của trái đất với quả táo, căn bản không phải thứ quả táo có thể kháng cự. Đã biết rõ sẽ rơi tan xương nát thịt, cậu vẫn muốn rơi xuống trái đất.

“Thân thể không sao chứ?”

“Ừ, ngủ một giấc dậy thấy đỡ hơn nhiều rồi.” Đúng vậy, cậu không nên tham lam, làm một người bạn bình thường không phải rất tốt sao? Giấc mơ của cậu nói cho cậu biết, hãy quý trọng tình bạn giữa hai người, so với Tưởng Thanh Dung trong mơ cậu đã may mắn hơn rất nhiều.

“Tốt lắm, hôm nay thời gian luyện ném rổ của cậu tăng gấp đôi, bù lại cho ngày hôm qua.”

“A!?” Giật mình không phải vì lượng huấn luyện gấp đôi, mà là mừng như điên vì thời gian hai người ở chung tăng gấp đôi.

Mỗi ngày luyện đơn là điều cậu thích nhất, bởi vì là huấn luyện một đối một, chỉ có cậu và Lâm Đức Bản...

17. Chương 17

“Hội thao mấy ngày nữa đã bắt đầu rồi, huấn luyện sẽ gian khổ, cậu cố chịu khổ một chút.” Lâm Đức Bản hiểu lắm Tưởng Thanh Dung là bị huấn luyện gấp đôi hù dọa, vội vàng giải thích.

“Không sao không sao, thi đấu quan trọng nhất, tớ hiểu mà.” Tưởng Thanh Dung vội vàng lắc đầu tỏ vẻ mình không sợ khổ cực.

Aizz, phiền não này của cậu ném ra đảo Java trước đã, không nên suy nghĩ nhiều như vậy, cứ nắm chặt hạnh phúc nhỏ bé trước mắt rồi hãy nói!

“Ngoan quá.” Lâm Đức Bản cười xoa tóc Tưởng Thanh Dung, “Chờ thi đấu thắng lợi tớ mời cậu ăn bữa tiệc lớn.”

Động tác vô cùng thân thiết thu hút ánh nhìn của không ít người xung quanh, thậm chí có người còn bật cười thích thú.

Tưởng Thanh Dung quýnh lên, dùng động tác cúi đầu sửa lại tóc tránh đi những ánh nhìn xoi mói.

Lâm Đức Bản là một vật phát sáng tự nhiên, dù đi tới đâu đều là máy thu gom ánh mắt, chỉ tùy ý đi trong sân trường như vậy cũng có thể thu hút đủ các loại ánh mắt hoặc ái mộ hoặc ước ao hoặc tỏ mò. Lâm Đức Bản đã quen với ánh mắt bắn tới từ bốn phương tám hướng, nhưng Tưởng Thanh Dung thì không quen.

Tuy đứng hạng nhất trong khối, nhưng về ngoài không quá xuất sắc nên Tưởng Thanh Dung là một người không thu hút, thường đi lại trong sân trường cũng sẽ không có ai chỉ trỏ vào cậu, chứ đừng nói là chuyện nữ sinh nửa đường lao ra cứng rắn nhét thư tình vào tay. Từ lúc tham gia đội bóng rổ, quan hệ của cậu với Lâm Đức Bản còn tốt hơn hồi nghỉ hè, bởi vì hai người cùng hướng về nhà, sau khi huấn luyện xong đều cùng nhau chờ xe bus.

Đi cùng một vật phát sáng như vậy vốn đã nhận được nhiều chú ý, người này còn ở trước mặt mọi người làm ra động tác mập mờ như vậy, lập tức có đủ các loại ánh mắt bắn tới, khóe mắt Tưởng Thanh Dung thậm chí còn nhìn thấy Hoàng Sở.

Nhìn thấy trên mặt Hoàng Sở lộ vẻ ngạc nhiên, lại liên tưởng đến những lời hôm qua Lâm Đức Bản nói với hoàng sở, Tưởng Thanh Dung biết nhất định hoàng sở đã hiểu lầm rồi.

Nếu muốn tìm bia đỡ đạn, cũng không nên tìm một nam sinh đồng tính như cậu chứ!

— rõ ràng chẳng có sức thuyết phục gì cả!

Cậu với Lâm Đức Bản, nhiều nhất cũng chỉ là quan hệ bạn thân thêm đội hữu mà thôi. Bởi vì mình là do Lâm Đức Bản giới thiệu vào đội bóng rổ, vậy nên cậu ấy mới quan tâm cậu hơn so với người ngoài.

Tưởng Thanh Dung cảm thấy rất bất đắc dĩ với sức liên tưởng phong phú của hoàng sở. Phải có tư duy phong phú thế nào mới có thể liên tưởng cậu với Lâm Đức Bản có quan hệ – tuy đó là kết quả cậu nằm mơ cũng muốn có được!

Kỳ lạ là, từ sau ngày Lâm Đức Bản thừa nhận có người thích, đề tài này chưa một lần được nhắc lại.

Mấy người Dương Khâm hiếu kỳ hỏi vài lần đều bị Lâm Đức Bản đánh trống lảng, cứ như người kia là do cậu ấy hư cấu ra vậy.

Nhưng Tưởng Thanh Dung biết là không phải, người may mắn kia thật sự tồn tại, bởi ngày đó lúc Lâm Đức Bản thừa nhận về mặt rất chân thành, cậu nhìn thấy trong mắt cậu ấy có màu sắc khác thường. Tưởng Thanh Dung quen thuộc mỗi hành động cử chỉ của Lâm Đức Bản, thần thái như vậy cậu thấy rất nhiều lần, đều là lúc Lâm Đức Bản chơi bóng.

Lâm Đức Bản thích bóng rổ là điều không thể nghi ngờ, mỗi lần cầm bóng trong tay ánh mắt cậu ấy sẽ trở nên khác thường, ngay cả người ngoài cũng có thể từ vẻ mặt của cậu ấy nhìn thấy tình yêu nhiệt tình với bóng rổ. Lâm Đức Bản hôm ấy, trong mắt tỏa ra ánh sáng rạng rỡ, so với màu sắc lấp ló lúc chơi bóng của cậu ấy còn chói mắt hơn.

Nhìn thấy tia sáng ấy, Tưởng Thanh Dung đã biết Lâm Đức Bản không nói dối, cậu ấy thật sự có người thích!

Lo sợ bất an trải qua mấy ngày, Tưởng Thanh Dung đợi một nữ sinh xa lạ mà xinh đẹp xuất hiện, nhưng mãi vẫn không đợi được. Theo hội thao đến gần mỗi ngày, đề tài nói chuyện với Lâm Đức Bản hầu như đều xoay quanh bóng rổ, nữ sinh không biết tên kia như sao băng vụt qua phía chân trời, không hề được nhắc đến...

Tưởng Thanh Dung không biết nên vui mừng hay thất vọng. Vui mừng là vì nữ sinh trong truyền thuyết không xuất hiện, cậu vẫn có thể yên tâm tiếp tục thích Lâm Đức Bản, huyền tưởng sẽ có một ngày có thể cùng cậu ấy nắm tay đồng hành, tựa như người yêu; thất vọng là, con dao treo lơ lửng giữa không trung vẫn không rơi xuống, sau khi cậu đã chuẩn bị tinh thần trái tim bị cắt thành hai nửa. Đau dài không bằng đau ngắn, con dao kia một ngày không biến mất cậu sẽ một ngày không được an bình. Sợ rằng không chịu nổi đến một ngày, vào lúc cậu không đề phòng cô gái kia lại đột nhiên xuất hiện, cho cậu một dao trí mạng.

“Thế nào gầy đi nhiều vậy?”

Mấy ngày gần ngủ, Tưởng Thanh Dung dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được gầy đi, thân thể vốn mảnh mai lại càng giống cây trúc.

Lâm Đức Bản nắn nắn cánh tay Tưởng Thanh Dung, đầu đầu phát hiện cơ bắp vắt vả mãi mới luyện ra được của Tưởng Thanh Dung trong mấy ngày đã bốc hơi rồi. Nói đúng ra không phải cơ bắp bốc hơi, mà là thịt bốc hơi, bóp một cái xuống toàn thấy khớp xương.

Bóng rổ là kiểu vận động, vì thân thể trực tiếp đối kháng nên ngoài yêu cầu kỹ thuật, yêu cầu thân cao cân nặng càng quan trọng hơn. Nói cách khác, không hề có tính đối kháng. Tưởng Thanh Dung mặc dù là xạ thủ vòng ngoài, nhưng cũng không phải hoàn toàn không tham gia phòng thủ, dù sao số cầu thủ trên sân là năm đối năm, không có khả năng chỉ dựa vào bốn đồng đội khác là có thể ngăn được toàn bộ năm người đối thủ.

Thế nhưng —

Lâm Đức Bản day trán, thật là nhức đầu!

Với thân thể như trang giấy này của Tưởng Thanh Dung, sợ là gió thổi đã bay rồi, nói gì cùng đối thủ thân cao mã đại một đầu một.

“Có chuyện gì vậy? Áp lực quá lớn?” Không đúng, năng lực kháng áp của Tưởng Thanh Dung luôn khiến người ta ghen tỵ, một đại hội thể dục thể thao nhỏ nhỏ theo lý không thể hù dọa được cậu ấy.

Tưởng Thanh Dung cười gượng vài tiếng, “Đúng, đúng vậy! Lần đầu tiên vào sân thi đấu, có hơi căng thẳng.”

Cậu dám nói là vì không ngủ ngon mà gầy đi sao? Có nói ra cũng không ai tin!

Biết rõ cậu đang nói dối nhưng Lâm Đức Bản cũng không vạch trần. Có thể đỗ thủ khoa trong kỳ thi vào cấp 3, đồng thời từ lúc nhập học đến giờ vẫn luôn giữ vững hạng nhất, dù sau khi lên lớp 11 còn bị đội bóng rổ chiếm không ít thời gian học cậu ấy vẫn vững vàng giữ vị trí thứ nhất. Người như vậy, sẽ vì căng thẳng mà có áp lực, thậm chí áp lực lớn đến mức người gầy sọp đi?

Hắn không biết Tưởng Thanh Dung xảy ra chuyện gì, nhưng hắn biết tình trạng như vậy chắc chắn không phải bởi vì căng thẳng.

Nhìn Tưởng Thanh Dung thật lâu, dường như muốn từ trên mặt cậu nhìn ra bản chất sự việc, sau đó bất đắc dĩ nói, “Không cần nghĩ quá nhiều, giảm bớt áp lực tâm lý mới có thể tiến xa được.”

Tưởng Thanh Dung chần động, luôn cảm thấy Lâm Đức Bản dường như muốn ám chỉ gì đấy...

“Được rồi, từ giờ đến lúc thi đấu còn có mấy ngày nữa, mấy ngày này cậu phải ăn cơm thật ngon, nhanh nuôi cho thịt quay về đi, đội bóng chúng ta cần cậu ném rổ.”

“Ừ!” Tưởng Thanh Dung gật đầu.

Là yêu cầu của cậu ấy, cậu nhất định sẽ giúp cậu ấy hoàn thành.

“Đi, mời cậu ăn kem.” Lâm Đức Bản đi về phía quán ăn vặt trước cổng trường.

Bọn họ vừa kết thúc huấn luyện của ngày hôm nay. Bởi vì Tưởng Thanh Dung khác với đội viên khác còn phải luyện thêm ném bóng, nên lúc bọn họ rời đi những người khác đã về hết, chỉ còn hai người họ.

18. Chương 18

“Này, cho cậu.” Một cây kem đậu đỏ hiện ra trước mặt.

Thời tiết tháng 11 vẫn rất nóng, luyện tập xong được ăn một cây kem đậu đỏ lạnh lạnh là một lựa chọn không tồi, nên Tưởng Thanh Dung không từ chối cây kem Lâm Đức Bản đưa.

Dạ dày Tưởng Thanh Dung không tốt, không ăn được đồ ăn quá kích thích, vậy nên từ nhỏ đến lớn ăn kèm đều rất chậm, chỉ dám liếm từng miếng một. Cách ăn như vậy của cậu không thể theo kịp tốc độ kem tan, cũng bởi vậy mỗi lần ăn kem đều bị chảy đầy tay, nhếch nhác không chịu nổi.

“Cho tớ, cậu lau tay đi.” Lâm Đức Bản không nhìn được, đoạt lấy cây kem đang nhỏ nước của Tưởng Thanh Dung cắn hai ba miếng giải quyết xong.

“A —” nhìn que kem mình đã liếm thoáng cái chui vào bụng người này, Tưởng Thanh Dung tròn mắt, trong đầu không ngừng bay lên bong bóng màu hồng phấn.

Đây là — gián tiếp hôn môi sao?

Trong đội bóng, một chai nước mọi người uống chung là chuyện rất bình thường, nhưng cũng vì nhiều người uống chung một chai nên không nghĩ lung tung gì. Nhưng mà, nhưng mà — bây giờ là một chọi một đó!

Vì sao Lâm Đức Bản ăn que kem mà cậu đã ăn có thể tự nhiên như vậy chứ?

Cứ nghĩ vừa rồi mình liếm không ít nước miếng lên que kem là Tưởng Thanh Dung lại không thể bình tĩnh...

“Tớ, xe của tớ đến rồi, đi trước nhé, bye bye!” Không đợi xe dừng hẳn, Tưởng Thanh Dung đã vội vàng hấp tấp nhảy lên.

“Buổi tối nhớ ăn nhiều chút nhé, bye bye!” Lâm Đức Bản vẫn còn để ý cân nặng của cậu, dặn dò xong mới vẫy tay chào cậu.

Được rồi, cậu thắng.

Buổi tối nằm trên giường Tưởng Thanh Dung ôm chăn lăn mấy vòng, chẳng mấy chốc đã ngủ say.

Mấy hôm trước vì cậu suy nghĩ nhiều ngủ không ngon mới gầy đi, cuối cùng Lâm Đức Bản chỉ dùng một que kem đã chữa khỏi bệnh mất ngủ cho cậu.

Tuy cả đêm trong đầu đều lơ lửng bốn chữ ‘gián tiếp hôn môi’ cùng hình ảnh Lâm Đức Bản ăn kem giúp mình làm Tưởng Thanh Dung xấu hổ muốn chết, nhưng cảm giác ngọt ngào khó tả căng đầy trong ngực khiến trái tim cậu đập thành thịch.

Những chuyện bực bội mấy hôm trước đã sớm một đi không trở lại!

Đồ ngọt tốt cho giấc ngủ, tâm tình Tưởng Thanh Dung như uống một lọ mật ong to đùng có gì lại ngủ không ngon?

“Ừm, sắc mặt tốt hơn nhiều, hai má nhìn cũng đầy đà hơn rồi.”

Hôm sau đến trường, Lâm Đức Bân sáng sớm đã tới ‘kiểm hàng’ rất hài lòng với khuôn mặt đã hồng hào trở lại của Tưởng Thanh Dung.

Một đêm mà lấy lại cân nặng ban đầu là chuyện không tưởng, nhưng đầu óc thoải mái người béo lên là chuyện tất nhiên, chỉ cần cởi bỏ khúc mắc, lại đang là thiếu niên tuổi ăn tuổi lớn, muốn trong vài ngày ngắn ngủi béo lên vài cân thịt cũng không phải quá khó.

“Hôm qua cậu mời tớ ăn kem, hôm nay luyện tập xong tớ mời lại cậu.” Tưởng Thanh Dung vừa chớp mắt vừa sờ túi quần, cậu đã cố ý trước khi ra ngoài cầm theo tiền trong lọ tiền lẻ.

Lâm Đức Bân nhếch mép liếc nhìn Tưởng Thanh Dung, “Tớ thấy hôm qua cậu ăn chậm như vậy, còn tưởng cậu không thích ăn kem.”

“Hả, không phải, không phải không thích.” Tưởng Thanh Dung liên tục xua tay, “Tớ là trời sinh ăn kem chậm.”

“Mỗi lần tớ ăn kem đều bị mọi người mắng, nói tớ ăn một nửa bỏ một nửa, lãng phí.” Tưởng Thanh Dung giải thích.

“Hắc hắc, vậy sau này cậu ăn kem nhất định phải cùng ăn với tớ mới được. Tốc độ ăn kem của tớ nhanh nhất trong những người tớ biết đây, như vậy tớ ăn xong có thể ăn giúp cậu.”

Tưởng Thanh Dung cúi đầu cười trộm. Tớ cũng có ý như vậy đấy!

Xin đừng trách tớ lừa cậu. Một que kem, tớ một nửa cậu một nửa, chỉ nghĩ thôi cũng thấy lãng mạn.

Đương nhiên, sự lãng mạn này chỉ có tớ mới biết, còn cậu, có lẽ chỉ vui vì có thể ăn thêm nửa que kem.

Cứ thế nhé, cho phép tớ ăn cắp chút ít tình yêu của tớ từ cậu!

Đội bóng rổ lớp mười bị đội bóng các trường khác coi là cá nạm, đã trở thành một con hắc mã lớn nhất của hội thao thành phố đang tiến hành.

Đối thủ đầu tiên là Thất Trung thực lực không kém, từ huấn luyện viên đến đội viên đều không chuẩn bị tinh thần cho một trận đánh ác liệt, vừa vào trận đã bị Lâm Đức Bân dẫn đầu đồng đội luân phiên tấn công dưới rổ, thoáng cái đã dẫn trước 10 điểm. Đến lúc đối thủ kịp phản ứng, tăng cường phòng thủ với Lâm Đức Bân với ý định kiềm chế chủ lực này thì, huấn luyện viên Lý vung tay, Tưởng Thanh Dung từ ghế dự bị xông vào, cầm cờ tấn công.

Nếu đối phương dùng hai người kèm Lâm Đức Bân, nhất định sẽ xuất hiện chỗ trống, mỗi lần Tưởng Thanh Dung bình tĩnh ném trúng rổ lại như một mũi dao cắm vào trái tim đối thủ; nếu đối thủ thành chiến thuật một người kèm với một người phòng thủ, lại không người nào có thể kèm được Lâm Đức Bân kỹ thuật điều luyện bước chân linh hoạt, toàn bộ khoảng trong vòng cung đều là phạm vi hấn ghi điểm; hơn nữa mấy người Dương Khâm cũng không phải đồ bỏ đi, đoạt bóng dưới rổ, cắt bóng, tạo phạm quy, các loại thủ đoạn khiến đối thủ khó lòng phòng bị.

Năng lực cá nhân xuất sắc thêm chiến thuật phong phú, Nhất Trung nhẹ nhàng lấy được chiến thắng.

Thực lực đối thủ tiếp theo còn kém hơn Thất Trung, bọn Lâm Đức Bân giành được thắng lợi không chút khó khăn.

Đối thủ thứ ba là trường cấp 3 Thành Bắc đã từng thi đấu hữu nghị. Thành Bắc đã thi đấu với bọn họ, tương đối hiểu biết về khả năng của bọn họ, cũng biết thực lực của bọn họ đã hơn hẳn lúc trước nên không dám khinh thường, vừa vào trận đã phái chủ lực ra sân. Được đối thủ coi trọng, các thiếu niên nhiệt huyết của Nhất Trung đương nhiên cũng chuẩn bị mười hai vạn phần tinh thần toàn lực ứng phó. Trận đấu vừa mang tính đối kháng vừa kịch liệt vừa mãn nhãn nhanh chóng hấp dẫn đông đảo người xem, âm thanh ủng hộ vang dội.

Cuối cùng, hai bên dùng những giây cuối cùng ghi điểm ấn định tỷ số 101:99, Nhất Trung thắng hiềm 2 điểm.

Trận đấu này làm nên tên tuổi của Nhất Trung. Một trường học cho mọi người ấn tượng như một sách yếu đuối, lần này dùng tư thế hoàn toàn mới xuất hiện trước mặt mọi người.

Thắng liên tiếp ba trận, đã xác định có được tư cách vào vòng trong.

Ba trận thắng đẹp không chỉ thay đổi hình tượng yếu đuối của Nhất Trung, đồng thời cũng mang đến cho bọn cậu một lượng fans hâm mộ khổng lồ.

Trận bóng rổ diễn ra tại sân vận động thành phố. Trong sân vận động này có ba sân bóng rổ, có thể tiến hành đồng thời ba trận bóng. Ngay từ đầu, những học sinh kia đều đến để ủng hộ đội bóng trường mình, nhưng dần dần, bọn họ phát hiện trận đấu diễn ra ở sân bên cạnh xem hay hơn, hơn nữa càng về sau càng hay, vậy là không ít người vụng trộm đào ngũ. Nhất là những thiếu nữ mới lớn rất hay mê trai, càng là cả đám lũ lượt chạy sang bên này xem trai đẹp.

Vào những năm “Slam Dunk” nổi tiếng, chơi bóng rổ đặc biệt là trai đẹp chơi bóng rổ luôn nhận được sự chú ý của nữ sinh. Mỗi người đều muốn tìm được Lưu Xuyên Phong đẹp trai lạnh lùng trong đời thực!

Cho nên, mỗi khi Nhất Trung thi đấu, quanh sân vây đầy học sinh mặc dù các loại đồng phục, trong đó tỉ lệ nữ sinh hơn 80%, không tiếc cúp học đến cổ vũ cho ‘Lưu Xuyên Phong’ của các cô.

“Lâm Đức Bân —”

Mỗi khi Lâm Đức Bân ném trúng rổ, sân bóng đều vang lên tiếng hoan hô đinh tai nhức óc.

“Ôi, thành Lưu Xuyên Phong thật rồi.” Dương Khâm lú lười.

19. Chương 19

Tưởng Thanh Dung không đáp lời, nhưng mắt cậu lại sáng long lanh, trong lòng cũng thấy tự hào.

— chỉ vì cậu cũng là một trong những người quyết một lòng theo đuổi Lâm Đức Bân.

Ngay cả huấn luyện viên Lý cũng hay nói đùa, “Tiếng sắp xếp chiến thuật của thầy cũng bị tiếng thét chói tai của các em ấy bao phủ rồi.”

Duy chỉ có nam nhân vật chính kia lại thờ ơ, ngựa đầu tu nước ừng ực, ngay một nụ cười cũng keo kiệt không dành cho fans hâm mộ của hắn.

“Này, ăn thuốc nổ à?” Dương Khâm hích hích Lâm Đức Bân, không hài lòng với phản ứng của hắn. Thăng ranh, nói cậu giống Lưu Xuyên Phong thì cậu bắt chước luôn hả? Ngay cả mặt than cũng rập khuôn?

“Ồn ào.” Người nào đó không lương tâm nói.

Dương Khâm nghe vậy suýt chút nữa tắc thở, quay đầu hỏi nhỏ Tưởng Thanh Dung, “Cậu ta làm sao thế? Kỳ mẩn kinh à?”

Tưởng Thanh Dung lắc đầu tỏ vẻ không biết.

“Mới vừa rồi còn bình thường lắm cơ mà.” Dương Khâm buồn bực.

Điểm số ổn định dần dần, đồng đội phối hợp ăn ý, ngoài sân fans hâm mộ nhiệt tình, Lâm thiếu gia còn cái gì không hài lòng nữa sao?

“Hiệp sau bắt đầu rồi, vào sân đi!” Uống nước xong, Lâm Đức Bân dẫn đầu vào sân.

“Tưởng Thanh Dung —”

Trong một tràng tiếng thét “Lâm Đức Bân”, ngẫu nhiên xen lẫn tên của những người khác gần như không cần để ý, nếu không phải người gọi ở ngay sau lưng Tưởng Thanh Dung thì suýt nữa cậu đã không nghe thấy.

Tuy thanh âm gọi tên cậu rất lạ, nhưng theo phản xạ Tưởng Thanh Dung vẫn quay đầu lại nhìn.

Hai nữ sinh mặc đồng phục trường khác bắc hai tay lên miệng làm loa đang hét lớn tên Tưởng Thanh Dung. Thấy cậu quay đầu lại, một người trông nhỏ nhắn xinh xắn then thùng cúi đầu, một người khác buộc tóc đuôi ngựa ngược lại trông có vẻ tự nhiên hào phóng, giơ tay vẫy với Tưởng Thanh Dung rồi nắm tay làm động tác cổ lên.

Tưởng Thanh Dung ngẩn người, không ngờ mình cũng có fans hâm mộ.

Kỳ thật thời gian vào sân của cậu không nhiều. Mấy cuộc tranh tài lần trước cậu là vũ khí bí mật, hiệu quả thu được không tồi. Nhưng càng vào sâu thực lực đối thủ ngày càng mạnh, chiến thuật của bọn cậu cũng dần bị đối thủ thăm dò, tác dụng vũ khí bí mật của cậu cũng ngày càng yếu. Hiện tại cậu vào sân thường là lợi đồng đội yểm hộ tạo khoảng không cho cậu chạy, nhưng nhiều hơn là dựa vào tỉ lệ chính xác đáng sợ của cậu để kiểm chế đối thủ, khiến đối thủ không thể không đặc biệt cẩn người đến phòng ngự cậu, như vậy cậu lại có thể tạo ra khoảng trống cho đồng đội.

Cho dù là vậy, cậu vẫn không phải người chói mắt nhất đội bóng. Luận toàn diện, cậu không bằng Lâm Đức Bản; luận tổ chức, cậu không bằng Dương Khâm; luận phòng thủ, cậu không bằng tank... Ngoài tỉ lệ ném rổ ba điểm chính xác, cậu không có gì có thể tự hào. Thế nhưng, chỉ cần người hiểu bóng rổ cũng biết, ném rổ ba điểm của cậu nhờ đồng đội bao nhiêu. Cậu chỉ cần chạy đến vị trí chiến thuật đã định trước, tự nhiên sẽ có đồng đội giúp cậu ngăn chặn đối thủ, ném bóng vào tay cậu để cậu hoàn thành ném rổ.

Cậu như vậy, cũng có thể được fans hâm mộ coi trọng ư?

Xem ra mấy cô nữ sinh kia không hiểu bóng rổ, khả năng các cô cho rằng có thể ném bóng vào rổ là rất giỏi rồi!

Tưởng Thanh Dung không biết, trong ‘slam dunk’, nhân khí của thần xạ thủ Mitsui Hisashi cũng rất vượng.

“Tưởng Thanh Dung, cậu còn gốc ở đây làm gì nữa?”

“... Hả? À à, tới ngay đây.” Chỉ thấy đội viên hai bên đã tập hợp trong sân, Tưởng Thanh Dung chạy qua, thuận tiện trộm liếc Lâm Đức Bản một cái.

Á, đáng sợ quá, sắc mặt xanh mét rồi.

Không phải chỉ muộn một chút thôi sao, làm gì bày ra cái khuôn mặt ma quỷ thế chứ? Thường ngày đội viên khác cũng vì đi WC mà đến muộn, có thấy cậu ấy tức giận như thế đâu!

Tưởng Thanh Dung gãi đầu, không rõ vì sao hôm nay hỏa khí của Lâm Đức Bản lớn vậy!

May mà cơn tức của Lâm Đức Bản tới nhanh mà đi cũng nhanh, sau khi trận đấu kết thúc lại khoác vai Tưởng Thanh Dung cười toe toét.

Thắng được trận này bọn cậu liền tiến vào vòng bán kết.

“Tốt rồi, mọi người về nghỉ ngơi cho khỏe một ngày đi, ngày kia còn một trận đánh càng ác liệt hơn chờ chúng ta,” Huấn luyện viên Lý tổng kết đơn giản vài câu, giải tán đội ngũ tại chỗ, thả cho mấy đứa trẻ mệt mỏi cả ngày này đi nghỉ ngơi.

Đoàn người đi ra sân vận động, toàn bộ ánh mắt đều nhìn chăm chú vào Lâm Đức Bản.

Dựa theo lệ cũ, trận đấu kết thúc bọn hắn đều tìm một chỗ ăn uống, Lâm đội trưởng là kẻ có tiền phụ trách chi tiền, còn các đội viên khác phụ trách ăn.

Có lẽ hôm nay mắt Lâm Đức Bản không tốt lắm, sau khi ra khỏi sân vận động liền trực tiếp đi về phía trạm xe bus, hoàn toàn không thấy ánh mắt ám chỉ gần như trắng trợn của mọi người.

Tất cả mọi người là học sinh nghèo, tiền tiêu vặt đều không bỏ dính răng, bình thường muốn ăn một bữa ngon phần lớn là dựa vào đội trưởng hào phóng bỏ tiền.

“Đội trưởng —” Dương Khâm bị mọi người ủy thác trách nhiệm, nịnh nọt gọi Lâm Đức Bản.

“Không cần phải nói, tôi biết các cậu đang nghĩ gì.” Lâm Đức Bản quay đầu lườm đám đồng đội không an phận mấy cái, “Tập trung đánh trận tiếp theo cho tốt, sẽ không bạc đãi các cậu đâu.”

Nói xong, Lâm Đức Bản còn làm động tác vỗ túi quần, ra hiệu hẳn có đủ tiền.

“Vạn tuế!” Mọi người đều biết Lâm Đức Bản hào phóng, hẳn đã nói sẽ chiêu đãi thì chắc chắn không lừa gạt bọn hắn. So với ăn mấy thứ ăn vặt linh tinh trên đường, đương nhiên có thể chén một bữa thịnh soạn mới thỏa mãn đám mãnh thú ăn thịt này.

Được Lâm Đức Bản hứa hẹn, mọi người rút cuộc cảm thấy mỹ mãn trở về nhà. Đem ham muốn ăn uống biến thành sức mạnh, tất cả mọi người mài dao soàn soạt đợi đối thủ kế tiếp.

Vì ăn ngon, nhất định phải toàn lực ứng phó!

Tướng Thanh Dung nhìn Lâm Đức Bản chỉ dùng mấy câu đã khơi lên chiến ý hùng hực của mọi người, trong lòng vô cùng khâm phục.

“Tiền của cậu đủ không? Có muốn tớ giúp thêm cậu một ít không?” Nhưng Tướng Thanh Dung vẫn hơi lo lắng với khả năng tài chính của Lâm Đức Bản. Dựa vào thân phận lớp trưởng của cậu, không ít thông tin gia đình của bạn bè trong lớp cậu đều xem qua, kể cả của Lâm Đức Bản. Nếu cậu nhớ không lầm, cha mẹ Lâm Đức Bản đều là viên chức bình thường thu nhập ổn định, trong nhà ngoài Lâm Đức Bản còn có một em trai nhỏ hơn Lâm Đức Bản ba tuổi, tổng cộng có hai đứa con cần nuôi. Gia đình như vậy, sinh hoạt sẽ không khó khăn, nhưng chắc chắn sẽ không cho con quá nhiều tiền tiêu vặt.

Bình thường Lâm Đức Bản hay bỏ tiền mời đồng đội đi ăn kem ăn thịt nướng linh tinh cũng đã tốn không ít, lần này nếu thắng trận sẽ mời bọn họ ăn tiệc thật, vậy Lâm Đức Bản không phải sẽ sạch máu sao?

Tướng Thanh Dung tính toán lọ tiền mừng tuổi mình tiết kiệm nhiều năm, cảm thấy có lẽ đủ góp một phần giúp Lâm Đức Bản.

“Ồngốc, chuyện tiền nong cậu không cần lo lắng.” Lâm Đức Bản cầm kem người bán hàng rong đưa tới, đưa một cây cho Tướng Thanh Dung, xé giấy gói cho vào miệng cắn một miếng, ậm ờ nói với Tướng Thanh Dung, “Tớ có tiền lắm, cậu tin không?”

Tướng Thanh Dung cũng lột giấy gói bắt đầu ăn kem. Nhưng cậu không dám cắn ăn như Lâm Đức Bản, ăn kiểu ăy dạ dày cậu không chịu được, Bởi vì biết que kem này có một nửa sẽ do Lâm Đức Bản tổng kết nên Tướng Thanh Dung không dám liếm hết que kem, mà chỉ dám ăn từng chút một trên đầu, thấy Lâm Đức Bản đã ăn xong liền chủ động dâng nửa que kem cậu ăn thừa.

20. Chương 20

Bây giờ việc làm thường xuyên của bọn cậu khi đợi xe bus là ăn kem, dù thời tiết dần mát hơn cũng kiên trì ăn mỗi ngày. Có khi xe đến rồi kem vẫn chưa ăn xong sẽ tình nguyện chờ chuyến khác.

Nuốt vào một ngụm nước đá ngọt ngào, Tướng Thanh Dung không muốn lật tẩy lời nói dối của Lâm Đức Bản, thông cảm nói, “Tứ cũng muốn có chút cống hiến với đội bóng, không được à?”

Thật là, một tháng có thể được mười tám đồng tiền tiêu vặt đã rất nhiều rồi, nếu mời đám phàm ăn kia cũng phải tốn một hai trăm, Lâm Đức Bản lấy tiền đâu ra? Phép tính đơn giản như vậy, cậu nhắm mắt là có thể tính ra.

Lâm Đức Bản ăn xong kem của mình, bắt đầu ăn nửa que còn thừa của Tướng Thanh Dung, lắc lắc ngón trở ra vẻ thần bí nói, “Tiền, không phải nhất định là do cha mẹ cho. Tớ có con đường sinh tài khác.”

“Thật?” Tướng Thanh Dung vẫn không tin.

“Trên châu cũng không thật như vậy.” Lâm Đức Bản chỉ thiếu không giơ tay thề.

“Tớ đã nói với cậu, tớ có một người cậu từ lúc tớ còn rất nhỏ đã chuyển đến HongKong. Lúc nghỉ hè cả nhà cậu từ HongKong về thăm người thân có ở nhà tớ vài ngày, tớ liền nhờ anh lớn nhà cậu mở cho tớ một tài khoản bên đó, chuyên dùng để đặt cược cá độ bóng đá.”

“... Hả!? Cá, cá độ bóng đá?” Từ ngữ hoàn toàn lạ lẫm khiến Tưởng Thanh Dung không kịp phản ứng, thế nhưng – “Đánh bạc không, không tốt lắm đâu?”

Từ nhỏ tiếp nhận giáo dục đánh bạc độc như mãnh thú và nước lũ, là không thể tiếp xúc. Từ ngữ xuất hiện trong cuộc đời số lần ít đáng thương này khiến Tưởng Thanh Dung thoáng cái không chấp nhận được.

“Ừ, chúng ta ở đây không thể đánh bạc, nên mới phải mở tài khoản ở HongKong.” Lâm Đức Bản biết rõ bản khoản của Tưởng Thanh Dung nên an ủi, “Yên tâm, HongKong ở xa lắm, chỉ cần không đánh bạc ở đây, còn đánh bạc ở Hồng Kong thì không sao. Câu kia nói thế nào nhỉ, sau khi HongKong trở về, điệu múa cứ nhảy, ngựa cứ chạy.*”, bên HongKong người ta cược đua ngựa cá độ bóng đá là chuyện rất bình thường, không sao đâu.”

Tưởng Thanh Dung nghĩ lại, cảm thấy cũng có lý.

“Vậy cậu cá độ bóng đá thắng tiền à?”

“Lúc đầu cũng có thua, về sau thì thắng. Như World Cup ở Pháp, trận chung kết người đặt Brazil tương đối nhiều, tỉ lệ đặt cược cũng là Brazil cao hơn một chút. Ta nghĩ, muốn cược thì phải cược lớn, mỗi người đều cược Brazil, tớ lại cố tình muốn cược Pháp, thế nên tớ dùng tất cả tài sản của mình đặt cho Pháp. Ha ha, không ngờ tớ đoán mò thế lại trúng, thoáng cái được lãi không ít.”

Tin tức lớn nhất mùa hè, chính là World Cup ở nước Pháp. Với tư cách chủ nhà Pháp tại trận chung kết bất ngờ bùng nổ đánh bại Brazil, lần đầu trong lịch sử nâng chiếc cúp danh giá nhất thế giới. Dù là Tưởng Thanh Dung không chú ý tin tức thể thao cũng từ TV lẫn báo chí biết kết quả cuối cùng. Bây giờ lại nghe Lâm Đức Bản nói vậy, nếu cậu ấy thật sự được ăn cả ngã về không cược cho Pháp, cậu tin Lâm Đức Bản được lời không ít.

Cược cho bên kém, nếu cược đúng tiền lời quả thật rất khả quan, đây là thường thức người không bài bạc cũng biết.

“Thế nhưng cá độ bóng đá cũng sẽ không thắng mãi được!” Đánh bạc thế này, trừ khi chơi bần, bằng không nhất định có thua có thắng. Lần này vận khí Lâm Đức Bản tốt nên thắng, lần sau có còn được vận khí như vậy không?

“Đúng vậy, cho nên lần này tớ thắng rồi liền định thu vốn không chơi nữa. Nhưng tiền thắng lần này đủ mời các cậu đi ăn một bữa thật ngọt, cậu cũng đừng lo cho hầu bao của tớ.”

Thấy Lâm Đức Bản nói vậy, lúc này Tưởng Thanh Dung mới buông được tảng đá lớn trong lòng.

“Cứ đi theo ca, ca cam đoan cho cậu toàn ăn ngon mặc đẹp.” Lâm Đức Bản cầm que kem dùng một tư thế ném rổ đúng chuẩn quăng vào thùng rác cách đó không xa.

Tưởng Thanh Dung nghĩ thầm, cho dù không có ăn ngon mặc đẹp, cậu cũng sẽ sẵn lòng đi theo Lâm Đức Bản. Chỉ sợ tương lai có một ngày, Lâm Đức Bản sẽ ghét bỏ cái đuôi nhỏ là cậu này.

Trên dưới đội bóng rổ đều nhớ thương bữa tiệc mà Lâm Đức Bản hứa hẹn, nhưng chuyện đời thường không như là mơ.

Dù đã dùng hết toàn lực, cuối cùng Nhất Trung vẫn thua Tam Trung sở trường thể dục trong trận chung kết, giành được á quân.

So với thành tích năm trước, Nhất Trung đã có tiến bộ kinh người, nhưng kết quả chỉ cách quán quân một bước ngắn vẫn để mọi người vô cùng uể oải.

“Đáng giận!” Dương Khâm ném mạnh khăn xuống đất, xả cơn tức trong bụng. “Tiệc buffe ở Lai Nhân Các của tôi a a a —”

Hôm trước đánh trận bán kết xong, một đám người bu quanh Lâm Đức Bản, cuối cùng từ miệng hắn có được lời hứa mời bọn hắn đi ăn ở Lai Nhân Các. Wow, nghe được ba chữ ‘Lai Nhân Các’ khiến adrenalin của mọi người lập tức vọt lên điểm cao nhất, hận không thể lập tức đánh trận chung kết.

Vào những năm cơm tây dần dần từng bước tiến vào sinh hoạt của người bình thường, Lai Nhân Các trong lòng những thiếu niên này có địa vị hết sức quan trọng. Những thiếu nam thiếu nữ tuổi này, đều lấy việc

được ăn một bữa ở Lai Nhân Các để khoe khoang. Nhất là những đôi tình nhân chớm yêu, sông Giang hiu hiu thổi, ăn mỹ thực kiểu tây, quả thực là cảnh lãng mạn trong phim ảnh.

Tuy vậy, dù chi phí ở Lai Nhân Các không phải cao nhất, nhưng cũng là giới hạn tối đa mà học sinh có thể bỏ ra.

Xin người nhà dẫn đến những người lớn đều không quen với cách ăn cùng thức ăn kiểu tây, họ đã ăn vài chục năm đồ ăn Trung Quốc, dạ dày có kháng cự tự nhiên với thức ăn tây. Cũng chỉ có đám thanh thiếu niên mười mấy tuổi đầy lòng hiếu kỳ với thế giới bên ngoài mới có thể chạy theo như vịt với văn hóa dao dao nĩa nĩa kia.

Mà tiệc buffe tổ chức vào chủ nhật ở Lai Nhân Các càng làm cả đội bóng thêm nhỏ dãi. Với những đứa con trai mười mấy tuổi dạ dày như cái động không đầy, thì còn cái gì càng làm bọn hấn hưng phần hơn tiệc buffe? Thịt nướng cùng hải sản, đồ uống vô hạn lượng, chỉ nghĩ cũng cảm thấy nước miếng nhỏ dãi.

“A a a, tớ còn định nhịn đói ba ngày để đến Lai Nhân Các ăn cho phưỡn bụng đây!” Dương Khâm hối hận muốn giật tóc bứt tai, xông lên điên cuồng lắc Lâm Đức Bản, “Đức Bản, đều tại cậu. Không phải cậu nói cậu sẽ chặn được số 7 kia không cho hấn cướp được bóng sao? Nếu chúng ta có thể cướp được quả bóng ấy, nói không chừng có thể thắng. Cậu nói đi, có phải cậu không muốn mời bọn tớ đến Lai Nhân Các nên mới cố ý thả không?”

Lâm Đức Bản bình tĩnh đẩy Dương Khâm đã thần chí không rõ ra, “Hừ, rõ ràng là chính cậu dẫn bóng bị đứt, chúng ta mới thiếu một cơ hội tiến công.”

“Ặc... Đức Bản, cậu xem, giải á quân này của chúng ta cũng không dễ dàng, cậu dừng tính toán chi li như vậy, được không?” Dương Khâm mặt dày lại quần tới.

Đội viên khác đồng loạt gật đầu đồng ý lời Dương Khâm.

Mất chút quán quân đã khó chịu rồi, nếu có đồ ăn ngon an ủi không chừng sẽ đỡ hơn một chút —

“Không được. Đã nói giành được quán quân thì đến Lai Nhân Các, không được quán quân thì về tự mình ăn đi. À, đúng rồi, tôi còn phải cảm ơn các cậu tiết kiệm tiền giúp tôi đây!”

Tiếng ồn ào phản đối truyền đến từ bốn phương tám hướng —

“Được rồi, không phải huấn luyện viên nói mời mọi người đi ăn rồi hát karaoke sao? Thế cũng đủ rồi!” Tưởng Thanh Dung đứng ra giải vây giúp Lâm Đức Bản.

Đội bóng lọt vào chung kết, huấn luyện viên Lý bất ngờ được hiệu trưởng tán thưởng, nghe nói còn cấp cho đội bóng một số kinh phí không nhỏ làm ngân sách phát triển. Cho nên trước khi thi đấu, huấn luyện viên Lý đã nói, bất kể kết quả thế nào, thầy đều mời tất cả đội viên đi xả.

“Thế nhưng tớ vừa muốn đi karaoke vừa muốn đi Lai Nhân Các!” Dương Khâm rất ‘thiếu nữ’ nháy mắt, điên cuồng bắn lửa cho Lâm Đức Bản.

“Vậy cậu đi chết đi!” Lâm Đức Bản không rảnh nhìn Dương Khâm biểu diễn, trực tiếp quay người bỏ đi.

* câu này có nghĩa: sau khi hongkong đã trở về, hết thấy ko có gì thay đổi, nên làm gì thì cứ tiếp tục tiến hành, việc đó ko ảnh hưởng đến chế độ chính trị, cuộc sống của Trung Quốc

21. Chương 21

Tưởng Thanh Dung đuổi theo, “Cậu không mời bọn họ ăn buffe thật à?”

Cậu biết Lâm Đức Bản ăn nói chua ngoa nhưng tâm đầu hũ, kỳ thực tình cảm với đồng đội rất thân thiết. Nếu cậu ấy không thiếu tiền, vậy cậu ấy không lý nào lại lấy lý do thua trận để không mời khách.

“Tớ không sợ dùng tiền, mà tớ sợ mất mặt. Đám người kia ồn ào nhốn nháo, nếu tới Lai Nhân Các tớ sợ sẽ bị người ta vác chổi đuổi chúng ta ra khỏi cửa.”

Tướng Thanh Dung nghĩ đến cảnh đám châu chấu này đến Lai Nhân Các, thấy Lâm Đức Bản lo lắng không phải không có lý.

“Thế nhưng bọn Dương Khâm —” đạt được á quân tất cả mọi người bỏ ra không ít. Ai cũng muốn được quán quân, nhưng quán quân chỉ có một! Bọn họ không chỉ thực lực kém hơn, mà vận khí cũng kém đối thủ không ít, thua trận cũng là hợp tình hợp lý. Tướng Thanh Dung cho rằng, dù nói thế nào tất cả mọi người hẳn phải đi ăn mừng một bữa, chúc mừng bọn họ đạt được á quân, chúc mừng máu và mồ hôi bọn họ bỏ ra trong khoảng thời gian này. Cũng không nhất định phải đến nhà hàng sa hoa, nhưng tụ tập ăn một bữa thì phải có, khao thưởng trên dưới đội bóng cùng nhau chiến đấu.

“Yên tâm, tớ đã nghĩ rồi. Bây giờ thời tiết hơi lạnh, đúng là mùa ăn lẩu, tớ tính mấy ngày nữa mời mọi người cùng ăn lẩu cay, cậu thấy thế nào?”

“Ừ, lẩu cay cũng được, vừa rẻ vừa náo nhiệt.” Tướng Thanh Dung suy nghĩ một hồi, cũng đồng ý đề nghị này.

So với tiệm cơm tây, bầu không khí ở quán lẩu cay có vẻ hợp với tác phong của đội bóng rổ hơn.

“Còn nhớ lúc trước tớ đã nói, thi đấu xong mời cậu đi ăn đại tiệc không?” Lâm Đức Bản đột nhiên chuyển đề tài, hỏi một vấn đề kỳ quái.

“Hả?”

Không phải là nói đùa bình thường sao? Cho tới giờ Tướng Thanh Dung không hy vọng xa với ‘đại tiệc’ của Lâm Đức Bản.

“Tuy cuối cùng chỉ lấy được á quân, nhưng biểu hiện của cậu vẫn rất tốt, cống hiến với đội bóng mọi người cũng đều nhìn thấy. Quan trọng nhất là, cậu là do tớ dạy, đồ đệ có biểu hiện như vậy sư phụ thấy vô cùng thỏa mãn, đó là lý do sư phụ quyết định mời đồ đệ đi ăn một bữa, chúc mừng đồ đệ xuất sư thành công.”

Tướng Thanh Dung học chơi bóng chưa tới nửa năm giống một sát thủ nằm vùng xung quanh địch nhân, bất hiển sơn bất lộ thủy, vừa ra tay là một kích trí mạng. Thân thể Tướng Thanh Dung không có thiên phú ưu việt, cơ thể gầy yếu, thể lực kém phản ứng cũng không đủ nhanh, nhưng cậu lại có đầu óc tỉnh táo và chính xác cùng năng lực nắm bắt thời cơ. Huấn luyện viên Lý khen cậu không dứt miệng, nói khả năng lãnh ngộ của cậu tốt, an bài chiến thuật chỉ nói một lần là cậu có thể hoàn toàn hiểu được ý đồ của huấn luyện viên, chạy đến vị trí đội hữu cần cậu xuất hiện nhất.

Đồ đệ tự tay mình dạy dỗ, vừa tự mình dẫn vào đội bóng rổ, Tướng Thanh Dung có thể được huấn luyện viên và đội hữu tán thành, bản thân Lâm Đức Bản còn vui vẻ hơn cả Tướng Thanh Dung.

Xuất sư?

Tướng Thanh Dung ngơ ngác ‘hả’ một tiếng.

“Thành quạ đen rồi à?” Lâm Đức Bản cười trêu, “Mười hai giờ trưa thứ bảy, Lai Nhân Các, đừng quên.”

Lần này Tướng Thanh Dung ngay cả ‘a’ cũng ‘a’ không nổi.

— chỉ, chỉ hai người cậu với Lâm Đức Bản?

— Lai Nhân Các?

— nơi được xưng là thánh địa hẹn hò của các đôi tình nhân điều kiện tốt nhất thành phố B?

Tuy có không ít người vì muốn nếm thức ăn tươi mới bỏ tiền đến Lai Nhân Các, nhưng hơn thế, Lai Nhân Các còn là lựa chọn hàng đầu cho các đôi tình nhân hẹn hò nổi tiếng thành phố B. Bít tết, rượu đỏ, đàn dương cầm, ánh đèn lờ mờ, càng phù hợp với hai chữ lãng mạn.

Ban đầu Lâm Đức Bản nói muốn mời toàn thể đội viên đội bóng rổ đến Lai Nhân Các ăn buffet đã khiến Tướng Thanh Dung hưng phấn lắm rồi. Dù là một đám người hò hét âm ỉ, dù là ăn buffet không hề lãng mạn, nhưng dù sao cũng là đến Lai Nhân Các với Lâm Đức Bản. Không phải tình nhân, lại cùng đến thánh địa hẹn hò của tình nhân ăn cơm...

Cho nên khi thua trận Lâm Đức Bản lại nói không mời mọi người đi ăn buffet nữa, trong lòng Tưởng Thanh Dung thực ra vô cùng mất mát.

Cứ thế bỏ qua một cơ hội giống như hẹn hò!

Thế nhưng —

Quay số trúng thưởng đã rất vui rồi, ai ngờ quay một cái lại ngoài ý muốn quay được giải nhất, bảo sao Tưởng Thanh Dung không choáng váng!

Hạnh phúc tới quá đột ngột, cậu còn chưa chuẩn bị tốt để tiếp thu —

“Cậu vừa nói không, không đi Lai, Lai Nhân Các sao?”

“Mang theo đám sói lực phá hoại siêu mạnh kia đương nhiên không thể đến nơi yên tĩnh thế này, nhưng chỉ hai chúng ta vẫn có thể đi mở mang tầm mắt. Thế nào, không thích đến Lai Nhân Các? Đối một nơi khác cậu thích là được. Cậu nói đi, cậu muốn đi đâu?” Lâm Đức Bản nhìn hai bên, nhìn thế nào cũng đều thấy mặt Tưởng Thanh Dung nhăn nhúm lại như quả mướp đắng, bộ dáng như muốn khóc òa.

Ừ, hai thằng con trai đi ăn cơm tây cũng rất quái, nói không chừng trong lòng Tưởng Thanh Dung không muốn đi với hắn nhưng lại không tiện nói ra miệng.

Những nơi như thế, đương nhiên đi với một cô gái xinh đẹp sẽ hữu tình hơn, ai lại thích đi một mình với thằng con trai khác ăn cơm tây?

Lúc này Lâm Đức Bản cũng phát hiện đề nghị của mình có hơi không thích hợp, vì vậy đề xuất đổi nơi khác.

“Không không không, Lai Nhân Các là được rồi, tớ, tớ thích.” Tưởng Thanh Dung vừa lắc đầu vừa xua tay, tỏ vẻ mình hoàn toàn không có ý kiến với chuyện đến Lai Nhân Các ăn, thậm chí là đồng ý hai chân hai tay, “Tớ, tớ rất vui.”

Vui đến nước mắt cũng sắp chảy ra...

Véo đuôi một cái, đau quá. Đúng, đúng không phải là mơ rồi!

Điều đây nói rằng – cậu sẽ hẹn hò với Lâm Đức Bản ở Lai Nhân Các vào thứ bảy?

“Ồng ngốc, ăn một bữa cơm thôi mà, có cần phải vui đến mức này không?” Lâm Đức Bản buồn cười vươn tay xoa tóc Tưởng Thanh Dung.

“Ha ha —” đứa ngốc nào đó hiện tại chỉ biết cười khúc khích hạnh phúc.

Ngày mai tan học xong nhớ phải đến hiệu cắt tóc, còn nữa, về nhà phải bảo mẹ là áo vét cho cậu. Chiếc áo vest màu xám tro nhạt hợp với áo lông dê caro, ai thấy cậu mặc như vậy đều nói rất hoạt bát.

A a a, thật muốn xoay kim đồng hồ đến ngay thứ bảy!

“Nào, gọi món đi.” Lâm Đức Bản đặt thực đơn trước mặt Tưởng Thanh Dung.

Tưởng Thanh Dung lần đầu tiên đến tiệm cơm tây, thấy rất tò mò với bài trí xung quanh, không ngừng nhìn đông nhìn tây, mãi đến khi thực đơn bị để trước mặt mới ngượng ngùng thu lại ánh mắt đánh giá xung quanh như ông nông dân.

May mà tổ chất của phục vụ trong tiệm cũng không tệ lắm, đối mặt với hai thằng nhóc choai choai rõ ràng là đến ăn thử cũng không có vẻ khinh thường, đưa nước soda và thực đơn xong liền lui xuống.

“Tớ không biết nhiều, vẫn là cậu gọi món đi!”

Mặc kệ đồ ăn ở đây chính tông hay không, ít nhất điều bộ vẫn tương đối tiêu chuẩn. Trên bàn lần lượt xếp dao nĩa, nước ngọt, trong tiệm vang lên tiếng đàn dương cầm, trang hoàng theo phong cách Tây Âu cũng làm người ta có cảm giác mình đang nơi đất khách quê người.

Tưởng Thanh Dung lật xem thực đơn mấy lần, lập tức choáng váng.

Cái gì Lemon Pepper, cái gì Spaghetti kèm bánh mì Pháp, đều là danh từ cậu chưa thấy bao giờ, cậu vội vàng đẩy thực đơn lại cho Lâm Đức Bản.

22. Chương 22

Lâm Đức Bản khẽ cười nói, “Tớ cũng không biết nhiều. Hì, nghe người ta nói nếu không biết thì cứ gọi mỗi loại một suất, đảm bảo sẽ không nhầm.”

Nói rồi Lâm Đức Bản ngoắc phục vụ tới gọi một suất A một suất B.

“Suất A là bò bít tết, suất B là sườn lợn rán, như vậy chút nữa chúng ta có thể đổi lại ăn.” Lâm Đức Bản cười giải thích.

Tưởng Thanh Dung ngượng ngùng cúi đầu.

Không ngờ suy nghĩ cậu tưởng mình che giấu rất tốt cuối cùng vẫn bị phát hiện.

Vừa rồi lật qua thực đơn, mặc dù phần lớn tên món ăn cậu đều không gọi nổi, nhưng lòng hiếu kỳ đặc biệt với những chuyện mới mẻ của con người khiến cậu rất có hứng thú với những món ăn chưa ăn bao giờ. Thế nhưng trên một trăm loại món ăn, cậu không thể món nào cũng gọi, chưa cần nói túi tiền của Lâm Đức Bản không chịu nổi mà dạ dày của cậu cũng không chứa nổi nhiều thức ăn như vậy.

Mà Lâm Đức Bản đơn giản gọi suất ăn hai người đã nhanh chóng giải quyết nan đề của cậu. Một suất A một suất B, hầu như có hết các món mà cậu muốn ăn trên thực đơn, hơn nữa Lâm Đức Bản còn nói sẽ đổi thức ăn, nói như vậy, cậu vừa có thể ăn được thứ muốn ăn mà lại không sợ ăn không nổi.

— chỉ là, như vậy có sợ mất mặt quá không?

Lâm Đức Bản ngoài miệng nói không hiểu, nhưng lại quen thuộc mà chu đáo giúp Tưởng Thanh Dung gọi món ăn hợp lý nhất, Tưởng Thanh Dung đoán không phải lần đầu tiên cậu ta tới đây. Nếu như không phải muốn chiều ý mình, cậu nghĩ Lâm Đức Bản sẽ gọi món ăn sang trọng hơn, không đến mức gọi món ăn đơn giản như vậy.

“Bọn mình tới ăn cơm chứ không phải tới tham gia cuộc thi lễ nghi cơm tây, có gì mà sợ mất mặt.” Thấy trên mặt Tưởng Thanh Dung không giấu được ngượng ngùng, Lâm Đức Bản nói an ủi.

Lâm Đức Bản nói là muốn làm Tưởng Thanh Dung yên tâm, nhưng lại khiến cậu càng lo sợ.

Nhất thời hưng phấn mà quên mất cậu đang hẹn hò đấy! Đây có lẽ là lần duy nhất ở kiếp này cậu được cùng Lâm Đức Bản ăn một bữa cơm như của tình nhân hẹn hò.

Tưởng Thanh Dung lập tức vì biểu hiện què mùa của mình mà cảm thấy lúng túng.

Cậu đặc biệt đi cắt tóc, mặc bộ quần áo đẹp nhất, muốn cho Lâm Đức Bản nhìn thấy dáng vẻ đẹp nhất của mình. Kết quả thức ăn còn chưa dọn lên, cậu đã mất sạch mặt mũi...

Dù đã mặc vào bộ quần áo tự nhận là đẹp nhất, khi đứng bên cạnh Lâm Đức Bản cậu vẫn như một con vịt xấu xí, càng không nói đến biểu hiện vụng về không biết gọi thức ăn.

Cậu muốn phô ra mặt ưu tú nhất cho Lâm Đức Bản nhìn, tiếc rằng lại bày ra bộ dáng chật vật nhất, tại sao lại như vậy?

Tưởng Thanh Dung càng nghĩ càng uể oải.

“Đừng nghĩ lung tung.” Một bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên mu bàn tay bất giác nắm thành quyền trên bàn.

Tưởng Thanh Dung ngước mắt, nhìn thấy một ánh mắt dịu dàng.

Không cười nhạo, không khinh thường, không xa cách, chỉ có chân thành và cổ vũ.

Trái tim, trở nên bình an...

“Cảm ơn.” Tưởng Thanh Dung khẽ nói.

Tớ ngốc như vậy, chuyện gì cũng làm không nên hồn, lại hết lần này đến lần khác không biết tự lượng sức mình muốn đuổi kịp bước chân của cậu.

Cảm ơn cậu, chịu dừng bước chờ tớ. Mặc dù, tớ biết chỉ là quan tâm giữa bạn bè!

“Kỳ thật hôm nay hẹn cậu ra ngoài còn có một chuyện khác muốn thương lượng với cậu.” Lúc đang đợi thức ăn mang lên, Lâm Đức Bản khẽ hóp một ngụm sô-da, ngẩng đầu nói với Tưởng Thanh Dung.

“Chuyện gì?” Lòng Tưởng Thanh Dung đầy nghi hoặc, không biết mình có thể giúp được Lâm Đức Bản cái gì.

“Tớ muốn tìm cậu cùng chơi cổ phiếu.”

“Cổ, cổ phiếu?”

Với thắc mắc hoảng hốt của Tưởng Thanh Dung, Lâm Đức Bản gật đầu khẳng định, “Ừ, là cổ phiếu. Tiền vốn của một mình quá ít rất khó làm lớn, thế nên muốn tìm một người hợp tác, góp thêm một chút tiền.”

Tưởng Thanh Dung hoàn toàn bối rối! Từ cổ phiếu này hoàn toàn không xa lạ với cậu, có một khoảng thời gian họ hàng trong nhà đều chen chân vào trò chơi mới mẽ phát lên nhanh chóng này. Thế nhưng những thân thích dính vào thị trường chứng khoán đều không có ai không phải mất tiền trong đó, không ít thân thích bị sàn giao dịch tiếc giá thấp giữ lại, bao nhiêu tiền mồ hôi nước mắt cực khổ kiếm ra đều bị kẹt ở thị trường chứng khoán không lấy về được.

Nhưng dù là chứng khoán với cậu quen thuộc hay xa lạ, Tưởng Thanh Dung đều nghĩ chứng khoán là thứ cách cậu rất xa, là trò chơi của những người lớn, không phải sao?

Thế mà giờ Lâm Đức Bản lại đột nhiên nói về trò chơi tiền tài của người lớn trước mặt cậu, mời cậu cùng chơi khiến Tưởng Thanh Dung cảm thấy lúng túng.

Nếu đổi lại là người khác mời, Tưởng Thanh Dung không cần nghĩ liền lập tức từ chối. Bài học xương máu của họ hàng khiến cậu không có cảm tình với cổ phiếu. Thế nhưng giờ người mời cậu lại là Lâm Đức Bản

“Nhưng mà —” Tưởng Thanh Dung nhớ tới mấy thuật ngữ thường xuất hiện trên TV, báo chí thời gian gần đây, “Bây giờ không phải đang nói gì mà khủng hoảng tài chính ở châu Á sao, nghe nói tiền ở châu Á đều mất giá, thị trường chứng khoán lại càng giảm mạnh, như vậy mà cậu còn muốn tham gia?”

Gần đây chỉ cần TV, kênh tin tức đều đề cập đến khủng hoảng tài chính châu Á. Cuộc khủng hoảng này bắt nguồn từ Thái Lan rồi nhanh chóng lan ra các quốc gia châu Á, thậm chí lan ra toàn cầu, toàn bộ hệ thống tài chính đều ngập giữa vũng bùn. Trung Quốc là một nước châu Á, đương nhiên cũng không thoát khỏi cuộc sóng gió tài chính, thị trường chứng khoán Thượng Hải từ 1510 điểm năm 1997 giảm xuống còn gần 1000 điểm, tỉ lệ giảm gần 50%.

Những điều này đều là Tưởng Thanh Dung xem được trên kênh tài chính và kinh tế.

Dù muốn vào thị trường cũng không cần chọn thời gian kinh tế rớt giá như vậy, thế này chẳng khác gì đưa tiền vào thị trường chứng khoán đóng học phí!

Trong lòng Tưởng Thanh Dung rất phản cảm với chứng khoán, nhưng lại không muốn bỏ qua cơ hội hợp tác với Lâm Đức Bản —

“Cậu nghĩ thế là sai rồi.” Lâm Đức Bản lắc đầu, “Lúc này đã gần cuối năm 1998, khủng hoảng tài chính ở châu Á đã kéo dài gần một năm, tớ cho rằng cuộc khủng hoảng này sẽ nhanh chóng kết thúc. Có đôi khi nguy cơ chính là cơ hội, hiện giờ thị trường chứng khoán sụt giá như vậy, rất nhiều cổ phiếu đều có giá thấp, xét theo phương diện khác, hiện tại vào thị trường chính là một thời cơ tốt. Chúng ta có thể mua cổ phiếu giá thấp, chờ đến lúc thị trường chứng khoán xoay chuyển, chúng ta sẽ kiếm được một khoản lớn.”

Tưởng Thanh Dung vẫn rất do dự, “Nếu thị trường chứng khoán phải mười năm tám năm mới sống lại thì sao?”

Cuộc khủng hoảng tài chính châu Á lần này khiến các quốc gia châu Á tổn thất nặng nề, dù khủng hoảng qua đi, kinh tế muốn sống lại cũng không phải một hai năm là có thể làm được. Tuy Lâm Đức Bản phân tích nghe rất hợp lý, nhưng Tưởng Thanh Dung vẫn cảm thấy thị trường chứng khoán phiêu lưu quá lớn. Tưởng Thanh Dung trời sinh khá miễn cảm với những con số, trong các môn học cũng là số học có thành tích tốt nhất, mà với hiểu biết của cậu về thị trường chứng khoán hiện giờ, sau khi đơn giản tính toán một

lượt, kết luận của cậu là bây giờ quăng tiền vào thị trường chứng khoán còn không bằng gửi tiết kiệm ở ngân hàng.

23. Chương 23

Tưởng Thanh Dung nghe vậy lập tức lắc đầu từ chối đề nghị của Lâm Đức Bản, “Không thể hùn vốn như vậy được. Có tiền mọi người cùng nhau hưởng, mất tiền cũng là cùng nhau mất.”

Cậu không biết vì sao Lâm Đức Bản đột nhiên hứng thú với các hoạt động phiêu lưu như vậy, đầu tiên là cá độ bóng đá, bây giờ lại là đầu tư cổ phiếu, nhưng cậu ấy đã ngỏ lời với cậu vậy cậu sẽ giúp đỡ hết khả năng.

Tình cảm chiến thắng lý trí, cậu vẫn muốn cùng Lâm Đức Bản ngồi trên một thuyền, dù thuyền lật cậu cũng chấp nhận.

Nhưng —

“Cậu có tài khoản chứng khoán không?” Không có tài khoản, nói cái gì cũng không tác dụng.

“Hi hi, cái này cậu yên tâm.” Lâm Đức Bản thấy Tưởng Thanh Dung thả lỏng liền nở nụ cười nhẹ nhõm, “Lúc nghỉ hè tớ đã nhờ người nhà làm xong chứng minh thư cho tớ rồi. Có chứng minh thư rồi tớ có thể đến ngân hàng làm thẻ, sau đó lại đến công ty chứng khoán mở một tài khoản, lại chuyển tiền từ thẻ vào là có thể tiến hành mua bán cổ phiếu.”

Hắn đã sớm tìm hiểu kỹ quá trình rồi.

Tưởng Thanh Dung giật mình.

Xem ra trước đó Lâm Đức Bản đã làm xong các thủ tục, chỉ chờ tài chính rót vào thôi.

Mười sáu tuổi có thể làm chứng minh thư, điều này Tưởng Thanh Dung biết. Nhưng vì vẫn là học sinh, không cần dùng đến chứng minh thư nên Tưởng Thanh Dung cũng không sốt ruột đi làm. Hiển nhiên Lâm Đức Bản vì dấn thân vào thị trường chứng khoán, đã sớm giải quyết xong vấn đề chứng minh thư.

“Tớ, tớ không có nhiều tiền để góp đâu.” Được Lâm Đức Bản kỳ vọng lớn như vậy, Tưởng Thanh Dung đột nhiên nhớ ra mình cũng là học sinh nghèo, căn bản không có nhiều tiền hùn vốn đầu tư cổ phiếu với Lâm Đức Bản.

“Có thể bỏ ra bao nhiêu?” Lâm Đức Bản hỏi.

“2000.”

Cha Tưởng Thanh Dung từ lúc cậu còn nhỏ đã sinh bệnh qua đời. Vì muốn cho Tưởng Thanh Dung tình yêu nguyên vẹn, mẹ cậu không tái giá mà ở vậy nuôi Tưởng Thanh Dung khôn lớn. May mà công việc của mẹ cậu thu nhập ổn định, lại được họ hàng quan tâm nên gia đình Tưởng Thanh Dung không hề giống gia đình đơn thân nghèo chỉ có bốn bức tường như TV tiểu thuyết hay miêu tả, ngược lại gia cảnh còn không tồi, điều kiện kinh tế cũng không khó khăn.

Từ nhỏ không có cha, Tưởng Thanh Dung với mẹ sống nương tựa lẫn nhau. Tưởng Thanh Dung trưởng thành sớm nên thông cảm với khó khăn của mẹ, vì giảm bớt áp lực cho mẹ mà Tưởng Thanh Dung bé nhỏ chưa bao giờ tiêu tiền bậy bạ, tiền mừng tuổi của họ hàng cùng tiền tiêu vặt mẹ cho cậu đều cẩn thận gửi vào tài khoản ngân hàng mẹ cậu mở cho. Điều này cũng dưỡng thành thói quen tiết kiệm gần như keo kiệt của Tưởng Thanh Dung.

Biết con trai sẽ không tiêu tiền lung tung, mẹ Tưởng cũng rất yên tâm với đứa con ngoan này, tiền mừng tuổi linh tinh đều để Tưởng Thanh Dung tự xử lý. 2000 đồng như lời Tưởng Thanh Dung là tiền mừng tuổi cùng tiền tiêu vặt tích góp từng chút một trong nhiều năm cộng lại.

Đây là toàn bộ tài sản cậu có thể lấy ra rồi.

Cũng không biết có đủ cho Lâm Đức Bản không.

“Thế đủ rồi. Cậu chi 2000, bên tớ còn mấy ngàn đồng tớ cá độ bóng đá thắng, vừa đủ tài chính ban đầu cho chúng ta rồi.”

Lâm Đức Bản nói vậy làm Tưởng Thanh Dung thở phào nhẹ nhõm, nhưng cậu còn một nghi vấn khác —

“Vì sao cậu không tìm bọn Dương Khâm hùn vốn?”

Luận giao tình, luận gia cảnh, có lẽ cậu không phải lựa chọn đầu tiên?

“Mấy thằng oắt Dương Khâm kia á?” Lâm Đức Bản xì mũi coi thường, “Tiền tiêu vật hàng tháng của bọn nó không ít, nhưng cậu cho rằng bọn nó là người có thể tiết kiệm được tiền à? Tiền trong túi không phải mua đồ ăn vật thì cũng là mua thẻ game, ở đâu còn tiền thừa?”

“Hơn nữa, chuyện đầu tư cổ phiếu tớ không muốn ồn ào cho nhiều người biết, dù sao chúng ta vẫn đang là học sinh, nếu để trường học biết chắc chắn đám lãnh đạo chỉ biết thành tích kia sẽ lải nhải. Cậu nghĩ đi, với cái miệng rộng kia của Dương Khâm, nói không chừng hôm nay tớ tìm nó hùn vốn đầu tư cổ phiếu, ngày mai trên dưới cả trường đều biết việc này rồi. Tớ nghĩ tới nghĩ lui, trong những người quen biết xung quanh chỉ có cậu là tương đối đáng tin cậy.”

Tưởng Thanh Dung nghĩ đến tính cách của Dương Khâm cùng mấy đồng đội trong đội bóng rổ có tốc độ khuếch tán bất quá không thua gì Dương Khâm, cảm thấy lo lắng của Lâm Đức Bản không phải không có đạo lý.

Vậy nói như vậy có phải là, địa vị của cậu trong lòng Lâm Đức Bản còn cao hơn bọn Dương Khâm?

Trong lòng mừng thầm lại không dám biểu hiện quá rõ ràng, Tưởng Thanh Dung cúi đầu uống nước để che đi khóe miệng đang toe toét của mình.

Lập tức, thị trường chứng khoán mới vừa rồi còn bị cậu coi là đầm rồng hang hổ cũng trở nên thuận mắt hơn nhiều. Nghĩ đến việc cậu sắp có được tài khoản liên danh với Lâm Đức Bản, cậu liền cảm thấy 2000 đồng kia bỏ ra rất có giá trị.

“Ngày mai tớ lấy tiền cho cậu.”

“Không gấp, đợi tớ mở tài khoản xong sẽ tìm cậu lấy.” Lâm Đức Bản vui vẻ bắt tay Tưởng Thanh Dung, “Tớ từng nói muốn cho cậu ăn ngon mặc sướng. Cậu chờ đi, chậm nhất sang năm, tớ cam đoan biến 2000 của cậu thành 4000.”

2000 đồng có thể biến thành 4000 đồng không không phải vấn đề Tưởng Thanh Dung cần quan tâm lúc này, tất cả tâm thần của cậu đều đặt lên tay phải của mình!

Bàn tay Lâm Đức Bản dày rộng, ngón tay thon dài, có thể dùng một tay cầm bóng rổ thoải mái. Hiện giờ đôi tay này đang nắm lấy tay phải của Tưởng Thanh Dung lắc qua lắc lại.

Trong lòng Tưởng Thanh Dung biết, đây là bắt tay, là hình thức biểu đạt hai bên hợp tác thành công, nhưng cậu vẫn thấy rung động.

Cái này, có tính là nắm tay không?

Rất muốn mở ra năm ngón cùng cậu ấy mười ngón đan chặt.

— thế nhưng lại không dám. Tối đa, chỉ dùng chút lực nắm lại, coi như đó chính là nắm tay trong tưởng tượng!

Sau trận bóng rổ, sinh hoạt của Tưởng Thanh Dung trở về quỹ đạo bình thường.

Bởi vì muốn học sinh tập trung tinh thần vào kỳ thi cuối kỳ một tháng nữa, những ngày tiếp đó đội bóng rổ không tổ chức tập luyện.

Mấy người Lâm Đức Bản say mê bóng rổ sẽ vào cuối tuần đi tìm đám bạn trường ngoài đánh đối kháng, nhưng bóng rổ ba người tính đối kháng rất mạnh hơn nữa yêu cầu với thân thể cũng rất cao, cho nên thân thể bé nhỏ của Tưởng Thanh Dung không trong phạm vi suy xét của bọn hắn.

Cho dù là vậy, giao tình của Tưởng Thanh Dung với Lâm Đức Bân cũng không vì không chơi bóng ví nhau mà lạnh nhạt, ngược lại còn thân thiết hơn lúc đầu.

“Giữa trưa tớ có đến nơi giao dịch nhìn thử, cổ phiếu của chúng ta vẫn chưa có gì khởi sắc.” Tưởng Thanh Dung vừa vào lớp Lâm Đức Bân đã đến bên bàn cậu nói cho cậu biết tin tức không phải tốt này.

Một tuần trước, Tưởng Thanh Dung lấy ra 2000 đồng, thêm 3000 đồng của Lâm Đức Bân tổng cộng là 5000 đồng, dùng làm tài chính khởi động ném vào thị trường chứng khoán. Bởi vì Tưởng Thanh Dung dốt đặc cặn mai về cổ phiếu, cuối cùng Lâm Đức Bân phải đứng ra mua một loại cổ phiếu khoa học kỹ thuật.

Theo giải thích của Lâm Đức Bân thì, thế kỷ 21 sẽ là thời đại khoa học kỹ thuật phát triển, mua cổ phiếu khoa học kỹ thuật chỉ lãi chứ không lỗ.

Thời gian giao dịch của thị trường chứng khoán trùng với thời gian đi học của hao người, vì thế muốn hiểu rõ xu thế của thị trường chứng khoán chỉ có thể tranh thủ nghỉ giải lao giữa trưa đến nơi giao dịch xem. Lâm Đức Bân cứ hai ba ngày sẽ chạy tới nơi giao dịch nhìn mức lên xuống của cổ phiếu của bọn cậu.

Đáng tiếc, mỗi lần hần mang về tin tức đều không mấy lạc quan.

Cổ phiếu khoa học kỹ thuật bọn cậu mua kia như đầm nước đọng, cứ quanh quẩn trong khoảng mấy điểm, không tăng cũng không giảm.

Theo lý trí, cậu không muốn đi đầu tư cổ phiếu với Lâm Đức Bân, nhưng theo cảm tình, cậu lại rất muốn cùng đầu tư với Lâm Đức Bân.

Cậu hi vọng nhân sinh của cậu có thể cùng Lâm Đức Bân có càng nhiều điểm chốt.

“Nếu không thể này đi, tiền xem như tớ vay của cậu. Buôn bán lời, phần nên là của cậu tớ sẽ chia cho cậu không ít một đồng, nếu lỗ tớ tự bỏ tiền túi trả lại cậu.” Thấy Tưởng Thanh Dung vẫn lưỡng lự không quyết tâm, Lâm Đức Bân liền đề nghị như vậy.

24. Chương 24

“Đừng lo lắng, kiên nhẫn một chút, tớ rất tin tưởng với lựa chọn của cậu.” Tưởng Thanh Dung an ủi.

Lúc ấy Lâm Đức Bân chọn đúng cổ phiếu khoa học kỹ thuật, trong lòng Tưởng Thanh Dung giật thót. Ký ức ở sâu chỗ nào đó bị mở ra, một số ký ức mơ hồ trút xuống, tất cả đều là một số tin tức liên quan đến khoa học kỹ thuật phát triển. Điện thoại cầm tay giá cả đắt đỏ chi phí xa xỉ, nhà nhà dùng máy tính, network bao trùm khắp hang cùng ngõ hẻm trên địa cầu, máy tính từ ... thành ... rồi lại thành tinh thể lỏng.

Những ký ức kỳ lạ kia, thật sự không phải nội dung trong một bộ phim Hollywood nào đó chứ?

Thế nhưng trong đầu lại có một giọng nói nói với cậu, đây không phải điện ảnh, đó là thế giới hơn mười năm sau —

Một khắc đó, Tưởng Thanh Dung kinh hoàng không thôi. Bởi những ký ức không biết từ đâu xuất hiện lại khiến cậu cảm giác mình như đột nhiên có khả năng đặt biệt như trong phim, khả năng nhìn thấy tương lai.

Thật không thể tưởng tượng nổi!

Thế nhưng ngạc nhiên là, trực giác của Tưởng Thanh Dung lại tin tưởng những ký ức như phim khoa học viễn tưởng kia là sự thật, tin tưởng trong tương lai không xa, những sản phẩm công nghệ cao này sẽ đi vào gia đình dân chúng bình thường.

Thế nên Tưởng Thanh Dung vô cùng yên tâm với chỉ cổ phiếu bọn họ đang giữ trong tay. Một chi cổ phiếu dùng mạng lưới internet khai phá tương lai phát triển, căn bản chính là bất bại. Dù là chính sách quốc gia đầu tư hay là tự bản thân nó phát triển, đều có tiềm lực tăng giá cực cao.

Tưởng Thanh Dung rất có tin tưởng vào mắt nhìn tinh tường của Lâm Đức Bân chọn trúng chỉ cổ phiếu này.

“Cậu không sợ tố phá hết số tiền của cậu à?” Lâm Đức Bàn thấy kỳ lạ vì sự bình tĩnh của Tưởng Thanh Dung.

Tưởng Thanh Dung còn nhỏ đã mất chỗ dựa không phải bí mật, đa số bạn học trong lớp đều biết. Theo quan sát của Lâm Đức Bàn, thái độ với tiền bạc của Tưởng Thanh Dung vẫn rất thận trọng, một quyển sách tham khảo luôn do dự tới lui không nỡ mua. Lâm Đức Bàn suy đoán, không có trụ cột, gia cảnh nhà Tưởng Thanh Dung chắc chắn sẽ không giàu có. Nhưng dù là vậy, Tưởng Thanh Dung vẫn không chút do dự giao 2000 đồng vào tay hắn.

Ngay từ đầu, Lâm Đức Bàn có thể nhìn ra Tưởng Thanh Dung rất để ý việc giá cổ phiếu lên xuống. Lúc nghe được tăng lên vài đồng mặt mày cậu giãn ra, nếu đổi thành giá cổ phiếu giảm, lông mày hơi cau lại có thể làm người ta thấy ngay được sự thấp thỏm không yên của cậu. Kỳ thật nghĩ lại cũng có thể hiểu được, một học sinh lớp 11, cầm tất cả tiền tiết kiệm của mình, ngay cả cổ phiếu tròn dẹt ra sao cũng không rõ liền theo mình vào bàn giao dịch, sao có khả năng không căng thẳng?

Nhưng gần đây vẻ thấp thỏm không yên đó của Tưởng Thanh Dung dần nhạt đi, ngược lại thêm vài phần bình tĩnh nhàn hạ. Lúc nghe được giá cổ phiếu giảm, cậu còn an ủi lại Lâm Đức Bàn.

“Sẽ không lỗ đâu.” Tưởng Thanh Dung nói rất chắc chắn, “Chẳng những không lỗ mà còn có thể kiếm lớn.”

“Sao cậu lại tự tin như vậy?” Lâm Đức Bàn xoa cằm, đánh giá Tưởng Thanh Dung từ trên xuống dưới.

Thằng nhóc này, không lâu trước nhắc tới cổ phiếu còn sợ hãi, nơm nớp lo sợ. Lâm Đức Bàn dám dùng đầu mình cam đoan, ngay cả quá trình giao dịch cổ phiếu thế nào Tưởng Thanh Dung cũng không biết. Sao mới vài ngày ngắn ngủi lại đột nhiên thay đổi như một cao thủ đầu tư cổ phiếu vậy?

“Trực giác.”

Tưởng Thanh Dung mất hai tối để suy nghĩ những ký ức kỳ lạ kia từ đâu đến. Thật như vậy rõ ràng như vậy, dường như chính cậu đã từng dùng những sản phẩm công nghệ cao kia vậy. Nhưng cậu tìm kiếm nhiều lần trong đầu mình vẫn không thấy ngọn nguồn của những ký ức ấy. Dù là tiểu thuyết hay phim ảnh, cậu đều không tìm thấy nội dung giống thế hoặc tương tự. Những ký ức kia như Tôn Ngộ Không trong ‘tây du ký’, đột nhiên từ trong tảng đá bỗng xuất hiện trong đầu cậu.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Tưởng Thanh Dung quy hết những thứ đó thành ‘trực giác’.

Cậu đã sớm nghe nói có những người có trực giác nhạy bén với cổ phiếu kiểu đó. Kiểu người này có khả năng ngay cả báo cáo tài vụ đơn giản nhất cũng không biết xem, nhưng lại có thể thuận lợi tính toán được giá cổ phiếu.

Tưởng Thanh Dung nghĩ, có lẽ cậu chính là kiểu người này!

Một cảm giác nào đó không thể nói rõ, cậu chỉ biết chi cổ phiếu này sẽ tăng mạnh.

“Xem ra cậu rất tin tưởng vào trực giác của mình.”

Tưởng Thanh Dung cười ha ha vài tiếng không nói gì. Loại cảm giác này quá huyền diệu, rất khó giải thích với người khác.

“Cậu đã có lòng tin như vậy thì tố an tâm. Mấy ngày nay tố luôn dán mắt vào thị trường chứng khoán, chỉ sợ hại tiền của cậu như nước trôi sông.” Lâm Đức Bàn đẩy sách trên bàn Tưởng Thanh Dung qua một bên, đặt mông ngồi lên, hai chân dài lắc lư qua lại.

Cùng tham gia trò này, chỉ sợ một bên trong đó không phải tự nguyện. Nói như vậy, kiếm tiền thì không sao, nếu bị thua lỗ trong lòng khó tránh khỏi có oán khí, hai bên đều dễ sinh khoảng cách. Thế nhưng Lâm Đức Bàn luôn có cảm giác Tưởng Thanh Dung là bị mình cứng rắn kéo vào, như vậy thì có chút đau đầu. Thứ cổ phiếu này, ai cũng không dám cam đoan sẽ chỉ lãi không lỗ, huống chi là hai con gà lần đầu tiếp xúc với thị trường chứng khoán như bọn hắn. Nhìn biểu hiện ảm đạm của thị trường chứng khoán những ngày này, kỳ thật trong lòng Lâm Đức Bàn cũng rất lo lắng.

Đầu tư cổ phiếu là hắn đề nghị, cổ phiếu cũng là hắn chọn, tất cả quá trình Tưởng Thanh Dung không có bất cứ ý kiến gì. Cũng bởi vì Tưởng Thanh Dung quá im lặng khiến hắn không rõ suy nghĩ thật sự của

Tưởng Thanh Dung. Rốt cuộc Tưởng Thanh Dung có nguyện ý cùng hắn đầu tư cổ phiếu không? Mua chi cổ phiếu này Tưởng Thanh Dung có đồng ý không?

Hiện giờ cuối cùng Tưởng Thanh Dung chính miệng nói cho hắn biết, nói cậu ấy tin tưởng vào chi cổ phiếu này, tin tưởng sẽ tăng lên.

Mặc kệ cổ phiếu có thể tăng mạnh như ‘trực giác’ của Tưởng Thanh Dung không, nhưng Tưởng Thanh Dung tỏ thái độ khiến Lâm Đức Bản bỏ được tảng đá lớn trong lòng. Giờ phút này, hắn mới chân chính có cảm giác hai người cùng ngồi trên một chiếc thuyền, cùng nhau lưu lạc đại dương.

“Sẽ không nước dội lá khoai đâu.” Tưởng Thanh Dung nhìn hai chân dài lắc lư trước mắt, rõ ràng không yên lòng.

Có thể mặc đồng phục vừa rộng vừa to tạo ra cảm giác thời thượng, dáng người của người này phải đẹp bao nhiêu!

“Đúng rồi, buổi cắm trại dã ngoại tối hôm 31 cậu tham gia không?” Càng gần giờ lên lớp buổi chiều, bạn cùng lớp đến càng nhiều, Lâm Đức Bản không muốn tiếp tục chủ đề cổ phiếu.

“Đi chứ. Nhiều bạn nữ như vậy, trên núi lại tối, tớ đương nhiên phải đi theo.”

25. Chương 25

Tưởng Thanh Dung cẩn thận đặt khung ảnh lên bàn sách. Một lúc sau, ngẫm lại vẫn cảm thấy không ổn lắm, lại cầm khung ảnh thả vào ngăn kéo lần nữa.

Lấy ra, thả vào; lấy ra, thả vào...

Cùng một động tác, cậu đã làm rất nhiều lần.

Trong khung ảnh là bức ảnh cậu vừa lấy được hôm nay – ảnh chụp chung của cậu với Lâm Đức Bản.

Nơi cắm trại số 31, không biết là ai đề nghị lại dám mua bia lên núi. Tuổi của bọn cậu ở khoảng giữa trưởng thành và chưa trưởng thành, luôn hiếu kỳ với thế giới của người trưởng thành. Rượu cũng là một trong những thứ bọn cậu tích cực tìm tòi trong thế giới trưởng thành.

Cha mất sớm, mẹ lại quản giáo nghiêm khắc, từ trước tới giờ Tưởng Thanh Dung chưa bao giờ uống bia. Đêm hôm đó, một đám người vừa ca hát vừa nhảy múa, bầu không khí tưng bừng. Bị ảnh hưởng, Tưởng Thanh Dung cũng vô thức uống hết một lon bia, rồi sau đó cả người như đang trôi lênh bênh.

Bức ảnh chụp vào đúng lúc này. Dù có mở đèn flash nhưng đèn trên núi không đủ, ảnh chụp ra vẫn đen sì, nhưng đã có thể nhìn ra người trong bức ảnh là ai.

Trong ảnh Tưởng Thanh Dung nhắm mắt dựa người vào Lâm Đức Bản. Có thể là sợ cậu ngã, Lâm Đức Bản quay đầu nói chuyện với những người khác nhưng lại duỗi tay đỡ lấy bả vai cậu. Cuối cùng ảnh chụp ra giống như cậu được Lâm Đức Bản ôm vào lòng.

Vì đêm hôm đó tất cả mọi người uống rượu suy nghĩ không tỉnh táo, bị chụp không ít ảnh có tư thế kỳ quái, ngủ nghiêm chỉnh như Tưởng Thanh Dung lại không có gì đáng xem, vậy nên sau khi rửa ảnh xong cũng không có ai giễu cợt cậu.

Thế nhưng Tưởng Thanh Dung khi cầm được ảnh trong lòng lại cuộn trào, thế giới nội tâm sớm thủng lỗ chỗ...

A a a, xấu hổ chết người ta rồi!

Không biết lúc ngủ cậu có ngáy ngủ nghiêng răng chảy nước miếng không?

Sáng hôm đó lúc bị gọi dậy nhìn mặt trời mọc phát hiện trên người khoác áo khoác của Lâm Đức Bản cũng đã khiến cậu có xúc động muốn đào hố chui xuống rồi —

Lúc ấy cậu cầm chiếc áo khoác lông kia, cả người đàn thối, trong lòng thầm hô chết rồi, sợ lúc ngủ cậu lại chui nước miếng lung tung vào áo khoác của Lâm Đức Bản.

Không ngờ còn có chuyện mất mặt hơn, lấy áo khoác người ta làm chăn không nói, còn đem bả vai người ta thành gối đầu!

Nhưng, nhưng mà, tại sao rõ ràng là chuyện mất mặt mà cậu lại cảm thấy hạnh phúc thế này? Nếu không phải có nhiều người, cậu thật sự muốn ôm áo khoác vào lòng hít mấy hơi.

Nghĩ đến nghĩ đi, không nhìn được lại lấy ảnh trong ngăn kéo ra nhìn trái nhìn phải, nhìn thế nào cũng không ngán.

Hì hì, một tấm ảnh duy nhất hai người chụp chung!

“Tách” —

Một tiếng động rất nhỏ vang lên trong phòng.

Tưởng Thanh Dung lau mắt, chặn lại một giọt nước khác.

Ngoài hạnh phúc, tại sao đâu đó lại thấy tổn thương chứ? Trong đầu tại sao lại xuất hiện một số cảnh đã từng mơ vào lúc này?

Tưởng Thanh Dung trong mộng chưa từng leo núi ngắm mặt trời mọc với Lâm Đức Bân, Tưởng Thanh Dung trong mộng chỉ có một tấm ảnh chụp chung với Lâm Đức Bân, đó là ảnh chụp tốt nghiệp... Nhưng cậu thì khác. Lần trước đội bóng rổ được á quân, lúc trao giải có đồng đội mượn được máy ảnh, chụp không ít ảnh, dù đó đều là ảnh chụp chung của cả đội.

Khi đó cậu cũng đã cảm thấy rất rất thỏa mãn rồi!

Bây giờ lại càng may mắn, cậu lại còn có ảnh chụp đôi với Lâm Đức Bân!

Tuy ảnh là bị chụp trộm, hai người trên ảnh đều không nhìn vào ống kính, nhưng người trong ảnh thật sự là cậu và Lâm Đức Bân.

So sánh với Tưởng Thanh Dung không nắm được hạnh phúc kia, cậu đã vô cùng may mắn.

Cậu không muốn khóc, thế nhưng nước mắt cứ rơi mãi không ngừng.

Cảm giác như đạt được ước nguyện mà vui phát khóc.

“Thích cậu, rất thích cậu...” Áp mặt vào ảnh thì thảo, dường như làm vậy có thể truyền được tiếng lòng cho người còn lại trong bức ảnh.

Trong lòng luôn có một giọng nói rất nhỏ nhắc nhở, chuyện quan trọng nhất đời cậu đó là chính miệng nói một tiếng ‘thích’ với Lâm Đức Bân. Nhưng —

Cậu không dám!

Hạnh phúc của cậu không ở trên tay mình, mà đang trong tay người kia. Tình bạn cậu vất vả lắm mới tạo ra, cậu không muốn bị chính mình phá hỏng.

Chưa bao giờ quên, người kia đã chính miệng nói có người thích.

Đó là cái gai đâm trong lòng Tưởng Thanh Dung không thể nhổ được.

Cúi đầu nhìn tấm ảnh, ánh mắt Tưởng Thanh Dung chuyển hướng sang người nói chuyện với Lâm Đức Bân.

Cô gái chỉ có nửa người lọt vào ảnh, nhưng chiếc áo khoác màu đỏ kia lại khiến mọi người dễ dàng nhận ra cô – lớp phó lớp bạn cậu, Lưu Văn Văn.

So với khuôn mặt xinh xắn của hoàng sở, mặt mũi Lưu Văn Văn có hơi kém sắc một chút. Nhưng cô lại có mắt to mũi cao da trắng, tính cách hoạt bát sáng sủa, rất được lòng các nam sinh.

Từ sau khi “Hoàn Châu cách cách” nổi tiếng, kiểu mắt to như Tiểu Yến Tử lại được hoan nghênh. Lưu Văn Văn có mắt to tương tự Tiểu Yến Tử ba phần cũng khiến cô được yêu thích.

Lúc trước lý do Lâm Đức Bản từ chối hoảng sợ là không chịu được thiên kim tiểu thư nũng nịu. Xét ngược lại, có phải cậu ta sẽ thích nữ sinh tính tình cởi mở có chút nam tính, ví dụ như – như kiểu của Lưu Văn Văn không?

Tưởng Thanh Dung không khỏi oán hận giới tính cha mẹ cho cậu.

Nếu cậu là con gái, tối thiểu cậu còn có một chút cơ hội; nhưng thân là con trai, cậu trực tiếp bị phán tử hình.

Cậu muốn dừng cảm một chút, nhưng cái giá của việc dừng cảm quá lớn cậu không chịu được.

Bị dán cái mác đồng tính luyến ái, cả đời không thể đứng trước mặt Lâm Đức Bản như bây giờ, cũng không phải kết quả cậu muốn.

Haizz —

Thở dài, Tưởng Thanh Dung mệt mỏi thả khung ảnh vào ngăn kéo.

Cuối cùng vẫn chỉ là hy vọng xa vời!

Kỳ nghỉ đông này, với Tưởng Thanh Dung trôi qua coi như vui vẻ.

Từ lúc kết bạn với Lâm Đức Bản, cuộc sống của cậu không còn là hai điểm tạo thành một đường thẳng không thú vị nữa.

Lâm Đức Bản kết bạn rộng rãi, mỗi ngày đều có nhiều hoạt động khác nhau, hoặc chơi bóng, hoặc ra ngoài thành chơi, hoặc dạo phố, hoặc chơi game, hành trình xếp kín mít. Cậu em Tưởng Thanh Dung này đi theo Lâm Đức Bản, hoạt động nghỉ đông vô cùng phong phú.

Hai ngày trước, lần đầu tiên Tưởng Thanh Dung bước vào tiệm internet.

Cái tên quán internet mới lạ này, trong một năm gần đây liên tục xuất hiện trong cuộc sống. Nhìn những thiếu niên bắt lương miệng ngậm thuốc ra vào quán internet, ấn tượng của Tưởng Thanh Dung với nó cũng không quá tốt. Cậu cảm thấy quán internet là một cái tên khác của quán chơi game, cho đến khi Lâm Đức Bản uốn nắn sai lầm trong suy nghĩ của cậu.”Tuy không ít người quả thật vào quán internet để chơi game, nhưng máy tính cũng có nhiều tác dụng khác như kết nối hệ thống, kết nối thế giới.”

Khái niệm địa cầu thôn này, lúc Tưởng Thanh Dung còn rất nhỏ đã nghe nói qua, hiểu rằng ‘địa cầu thôn’ có nghĩa là cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, mọi người ở khắp nơi trên thế giới sẽ liên lạc càng thuận tiện hơn, núi cao và đại dương không còn là cách trở, mọi người giống như ở trong một thôn tên là ‘địa cầu’, quan tâm lẫn nhau.

Nhưng khái niệm địa cầu thôn này với Tưởng Thanh Dung cũng chỉ là hiểu biết trong nhận thức, chứ bản thân chưa được lĩnh hội.

Thế nhưng, một cái máy tính nho nhỏ, lại khiến Tưởng Thanh Dung chính thức cảm nhận được cái gì gọi là địa cầu thôn.

26. Chương 26

Một đường dây mạng, kết nối cả thế giới rộng lớn —

Lúc trước Tưởng Thanh Dung cũng chỉ được sờ vào máy tính mấy lần trong tiết tin học. Huống chi máy tính ở trường không thể lên mạng.

Lên mạng, cậu vẫn là bà cô lên kiệu hoa – lần đầu.

“Đến đây, tớ dạy cậu lên mạng.” Đặt lên bàn tay cầm chuột của Tưởng Thanh Dung, Lâm Đức Bản định cầm tay dạy Tưởng Thanh Dung nhà quê lên mạng.

“... Ắc, không, không cần, tớ biết.”

Không phải cậu thẹn thùng sĩ diện, mà cậu thật sự biết.

Vừa rồi Lâm Đức Bân giảng cho cậu cách lên mạng, cậu đã cảm thấy rất quen thuộc, giống như cậu đã thao tác vô số lần trên máy tính.

“Biết thật?” Lâm Đức Bân vẫn không tin.

“Ừ.” Tưởng Thanh Dung gật đầu, “Cậu cứ để tớ tự tìm tòi!”

Nghe Tưởng Thanh Dung nói vậy, Lâm Đức Bân tuy bán tín bán nghi nhưng vẫn buông tay, “Được rồi, tớ ngồi bên kia, có gì không hiểu nhớ gọi tớ.”

Ngày nghỉ đúng là lúc quán net làm ăn tốt nhất, bọn cậu đến không đúng lúc, không có máy liền nhau.

Tưởng Thanh Dung vào mạng, đăng nhập websites, nhìn thoáng qua một lượt, Tưởng Thanh Dung không tránh khỏi thất vọng. Cậu đã quen vào mấy web portal, sao websites đột nhiên trở nên đơn giản như vậy, lượng tin tức cũng ít hơn nữa.

— từ từ, đợi đã nào!

Quen?

Hôm nay cậu mới lên mạng lần đầu tiên, tại sao lại quen vào web?!

Một khắc này Tưởng Thanh Dung như gặp phải quỷ.

Ngơ ngác nhìn biểu tượng chim cánh cụt trên màn hình, Tưởng Thanh Dung cẩn thận click mở, Khi thấy khung đăng nhập quen thuộc, đầu Tưởng Thanh Dung nóng lên, không cần nghĩ lập tức nhập một dãy số vô cùng quen thuộc, lại nhập mật mã, enter...

“Xin lỗi, dãy số này chưa kích hoạt.”

Dòng nhắc nhở của hệ thống lập tức hiện lên.

Sững sờ một hồi, Tưởng Thanh Dung ngoan ngoãn click vào giao diện đăng kí, sau khi điền thông tin cá nhân đơn giản liền gửi yêu cầu đăng kí.

...

Tưởng Thanh Dung ngạc nhiên nhìn tài khoản QQ mình vừa xin – đúng là dãy số cậu vừa đưa vào bị hệ thống nhắc nhở chưa kích hoạt.

Giống như đúc!

Tại sao trước khi xin số cậu đã trực tiếp đăng nhập dãy số này chứ? Dãy số này rõ ràng vừa xin, tại sao cậu lại có cảm giác mình đã dùng dãy số này nhiều năm như vậy?

Tưởng Thanh Dung cảm thấy trời đất như quay cuồng, trước mắt biến đen.

“Xảy ra chuyện gì?” Phát hiện Tưởng Thanh Dung khác thường, Lâm Đức Bân đi tới, “Ồ, cậu cũng xin QQ rồi à? Nhanh, nhanh thêm tớ làm bạn tốt.”

Nói rồi Lâm Đức Bân liền đoạt lấy chuột của Tưởng Thanh Dung, tự nhiên đánh tài khoản QQ của mình vào thanh tìm kiếm bạn tốt, ấn vào thêm bạn tốt, thỏa mãn nhìn nick mình xuất hiện trong thanh bạn tốt không có một bóng người của Tưởng Thanh Dung.

... Lại một dãy số quen đến không thể quen hơn!

Tưởng Thanh Dung nhìn mã tài khoản QQ của Lâm Đức Bân, cảm thấy sắp đóng băng rồi!

Càng đáng sợ là, cái người chiếm cứ trong thanh bạn tốt của cậu đây sao nhìn lại chói mắt vậy, sao nhìn thế nào cũng thấy không nên xuất hiện trong thanh bạn tốt của cậu.

Chuyện đã từng cầu mà không được, hôm nay lại không làm mà hưởng!

Đã từng. Đã từng! Đã từng!?

Vấn đề là — đã từng ở đâu?

“Tưởng Thanh Dung, cậu làm sao thế?” Lâm Đức Bản lay lay vai cậu.

Sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch, vô cùng dọa người.

“Đầu... Có hơi đau!” Mày nhú chặt, đầu co rút đau đớn. Rất nhiều hình ảnh lộn xộn ồ ạt chảy vào đầu, đầu cậu đau như muốn nổ tung.

Lâm Đức Bản sờ trán Tưởng Thanh Dung, cảm thấy lạnh buốt thì không khỏi lo lắng, “Đi, tớ đưa cậu đến bệnh viện khám xem. Đầu đau không phải chuyện nhỏ, không qua loa được.”

“Không cần.” Tưởng Thanh Dung lắc đầu, từ chối ý tốt của Lâm Đức Bản, “Từ sáng đã thấy không thoải mái, có thể là lạnh nên bị cảm nhẹ. Bệnh vặt thôi mà, không cần phiền toái đến tận bệnh viện, về nhà làm toát mồ hôi là được rồi.”

Bàn tay bóp đầu muốn giảm bớt khổ sở cho cậu, dường như thật sự có ma lực. Nhịp tim đập lộn xộn dần bình tĩnh lại, đau đớn dần tan đi...

“Thật sự không có sao?”

“Ừ.”

“Chúng ta đi thôi, không khí ở đây ngột ngạt quá, cậu sẽ càng không thoải mái.” Bầu không khí vẫn đục là điểm đặc sắc của quán net.

“Đừng!” Lần này đến phiên Tưởng Thanh Dung lo lắng, “Tớ thật sự không sao rồi, thật đấy.”

Sau đó cậu thầm thì gì mà “Tiền đã trả rồi, không ngồi đủ hai tiếng chả phải cho không chủ quán à?”

Lúc vừa đến, Lâm Đức Bản đưa luôn tiền hai tiếng, hai đồng một giờ, hai giờ là bốn đồng. Tính thời gian, bọn cậu mới chơi không đến nửa tiếng, bây giờ mà đi chắc chắn không được trả lại tiền, đây chẳng phải cho quán net hưởng lợi không? Chuyện lỗ vốn như vậy Tưởng Thanh Dung sẽ không làm đâu.

Lâm Đức Bản không đồng ý việc lúc này mà Tưởng Thanh Dung còn phát huy tính tiết kiệm của mình, nhưng nhìn sắc mặt cậu cũng đã đỡ tái thì vẫn chiều ý cậu.

“Nếu đầu lại đau thì nhất định phải nói, đừng cố chịu, biết không?”

Cảm nhận sự quan tâm không che dấu của Lâm Đức Bản, Tưởng Thanh Dung cười híp mắt gật đầu như gà mổ thóc.

Lần nữa tập trung vào máy tính, Tưởng Thanh Dung không dám bấm tùy tiện nữa, nghĩ nghĩ liền đăng nhập vào một trang web tài chính và kinh tế.

— được rồi, cậu dám thề là cho tới giờ cậu chưa từng vào trang web này, nhưng cậu lại biết đó là một trang web tài chính và kinh tế nổi tiếng.

Hôm nay xảy ra đủ chuyện quỷ dị, cậu đã chết lặng rồi.

Nhưng, kỳ thật cảm giác không tính là xấu, trừ từng cơn đau đầu giật giật.

Quen thuộc tìm kiếm thông tin về chi cổ phiếu bọn cậu đã đầu tư trong trang web, Tưởng Thanh Dung nghiêm túc đọc cẩn thận.

“Cậu xem biểu đồ gì thế?” Giọng Lâm Đức Bản đột nhiên vang lên đằng sau, dọa Tưởng Thanh Dung đang tập trung hết lên.

“Ý, đến giờ rồi à?” Tưởng Thanh Dung phát hiện vị trí của Lâm Đức Bản đã ngồi một nữ sinh tóc dài xoa vai. Bóng lưng rất lạ, có lẽ không quen.

Tưởng Thanh Dung tưởng đã hết giờ, quay đầu nhìn đồng hồ dưới góc phải mới phát hiện còn gần một tiếng nữa mới hết.

“Không. Đây là bạn gái của bạn cấp hai tớ, máy của cậu ta ở ngay cạnh máy tớ, hai người họ lại muốn ngồi cạnh nhau nên tớ trả máy luôn. Dù sao hôm nay tớ cũng chơi chán rồi, liền cho cậu ta nợ nhân tình.”

“Cậu còn chưa nói đây là biểu đồ gì đây!” Kéo một cái ghế, Lâm Đức Bản ngồi xuống cạnh Tưởng Thanh Dung.

“À? Cậu hỏi cái này à? Đây là biểu đồ ghi nợ vay vốn.”

“Có tác dụng gì?”

“Đây là báo cáo tình hình tài chính của công ty do kế toán cung cấp, bao gồm tài sản, vay nợ và quyền lợi của chủ công ty.. Thông qua bảng báo cáo này, có thể nhanh chóng hiểu được tình trạng kinh doanh của xí nghiệp. Đây là biểu ghi nợ vay vốn của xí nghiệp có chi cổ phiếu chúng ta đang giữ, tớ muốn xem tình hình tài vụ của bọn họ với biểu hiện giá cổ phiếu có phù hợp không.” Tưởng Thanh Dung giải thích.

27. Chương 27

“Cậu còn biết xem cái này?” Lâm Đức Bản vô cùng kinh ngạc.

Tưởng Thanh Dung có chút xấu hổ gãi đầu, “Mẹ tớ làm tài vụ mà, tớ thường xuyên nhìn mẹ làm sổ sách, lâu dần cũng biết một chút.”

Không nói ra miệng là, không biết sao những bảng báo cáo rối rắm phức tạp này, trong mắt cậu lại trật tự rõ ràng, ngay cả khuất tất giấu sâu trong đó cậu đều có thể liếc mắt là nhìn ra.

Chỉ học trộm của mẹ thì không thể học được kỹ năng kế toán cao thâm như thế.

Kiểm toán, có khi còn khó khăn hơn làm sổ sách.

Nhưng cậu lại dễ dàng xem hiểu những bảng báo cáo kia, những thuật ngữ chuyên nghiệp khó đọc cậu lại không gặp chút khó khăn.

Còn vì sao cậu lại đột nhiên có được những kiến thức này, cậu đã không muốn tìm hiểu kỹ nữa.

A, việc cậu gặp phải hôm nay quả thực có thể quay thành phim siêu nhân rồi!

“Thật lợi hại!” Lâm Đức Bản tán thưởng từ đáy lòng, “Tớ chỉ nhìn đồng con số kia đã chóng cả mặt rồi.”

“Rất đơn giản, nếu cậu muốn học tớ có thể dạy cậu.” Được khen làm Tưởng Thanh Dung thấy lâng lâng.

“Đừng đừng đừng —” Lâm Đức Bản liên tục xua tay, “Tớ sẽ bị những con số kia quay cho chóng mặt mất. Cậu cứ trực tiếp nói cho tớ biết, chi cổ phiếu này của chúng ta sao rồi!”

“Rất có triển vọng, đáng để giữ lại.” Đây là kết luận cuối cùng cậu có được sau khi nghiên cứu báo cáo tài vụ cả buổi.

“Nói sớm cậu biết xem báo cáo kế toán thì tớ cũng không cần đến thị trường chứng khoán mua bừa một chi cổ phiếu rồi. Cũng may, vận khí của tớ không tệ lắm, không đen đui vớ phải cổ phiếu rác rưởi.”

Đã có nhân sĩ chuyên nghiệp, hắc hắc —

“Bạn học tiểu Tưởng, sau này mua bán giao dịch cổ phiếu các thứ, giao hết cho cậu đấy.”

“Tớ?”

“Chút của cải của anh giao hết vào tay cậu đấy, cậu đừng cô phụ anh nhé!”

“Nhưng, nhưng mà...”

“Được rồi, đừng nhưng mà nữa, ngày mai tớ sẽ đưa thẻ ngân hàng cùng mật mã tài khoản bên sàn chứng khoán cho cậu.”

Đối mặt với tín nhiệm vô điều kiện của Lâm Đức Bản, Tưởng Thanh Dung không nói được lời từ chối.

Trong lòng căng đầy cảm giác thỏa mãn không nói nên lời. Hóa ra, cậu cũng có thể trở thành chỗ dựa của Lâm Đức Bản.

Cho tới giờ, hình tượng của Lâm Đức Bản trong mắt cậu đều là cao lớn mạnh mẽ bất khả chiến bại. Cũng chính là khí thế làm gì cũng thuận lợi này, như một ngọn đèn hấp dẫn con thiêu thân không thuốc chữa là cậu đây.

Trước đây, Lâm Đức Bản với cậu là sự tồn tại như thần tượng, chỉ có thể nhìn lên từ xa. Sau đó cậu với Lâm Đức Bản chơi bóng rổ, nhập đội bóng, Lâm Đức Bản lại càng quan tâm cậu không ít.

Vị trí của hai người, từ trước đến giờ đều là cậu thấp hơn Lâm Đức Bản một bậc...

Cho tới lúc này!

Giây phút Lâm Đức Bản chính miệng nói đưa tài khoản cho cậu, cuối cùng Tưởng Thanh Dung đã có cảm giác mặt đối mặt ngang hàng với Lâm Đức Bản.

Có phải chỉ cần tở cổ gắng, tở cũng có thể vươn tay mở ra cho cậu một khoảng trời không?

Ngày 19 tháng 5 năm 1999, cổ phiếu khoa học kỹ thuật tại thị trường chứng khoán Trung Quốc dưới sự lan rộng của internet, tạo ra sự bùng nổ về giá, không đến hai tháng từ 1100 điểm trên Shanghai Composite đã một đường tăng vọt đến 1700 điểm, tốc độ tăng trưởng vượt quá 50%.

Thị trường chứng khoán trở nên điên cuồng, thúc đẩy một đám người điên cuồng đầu tư cổ phiếu như thủy triều. Không ít người lấy tiền tiết kiệm nhiều năm hăng hái dấn thân vào thị trường chứng khoán.

“Oa, thật lợi hại.”

Từ khi thị trường chứng khoán tăng vọt, thời gian nghỉ trưa của Tưởng Thanh Dung cơ bản đều ở nơi giao dịch. Lâm Đức Bản mặc dù không có kiên nhẫn với những con số không ngừng biến hóa này, nhưng cách hai ba ngày cũng sẽ đi một chuyến với Tưởng Thanh Dung.

“Chắc chắc, đồ hết rồi.” Tuy mấy lần đến đây Lâm Đức Bản cũng thường xuyên nhìn thấy cảnh này, nhưng mỗi lần nhìn thấy vẫn làm hắn chắc lưỡi ngạc nhiên.

Trên màn hình lớn giá cổ phiếu không ngừng lên xuống, tất cả đều đỏ rực trước mắt mọi người.

Màu đỏ là màu nóng, có tác dụng kích thích với vỏ đại não, từng mảng từng mảng màu đỏ dụ dỗ mọi người tham gia vào trò chơi đánh bạc điên cuồng này.

Bước vào đại sảnh giao dịch toàn người là người, Tưởng Thanh Dung thói quen chiếm lấy một máy tính.

Nơi giao dịch vì để phù hợp với trào lưu thời đại, nối mạng để tự mọi người giao dịch, ở một góc đại sảnh lắp mấy chiếc máy tính cho người sử dụng giao dịch. Nhưng phần lớn người giao dịch vẫn quen quan sát màn hình điện tử lớn ở đại sảnh, hơn nữa cũng không biết sử dụng máy tính, nên mấy chiếc máy tính này không hay được dùng.

“Sắp thu lời thì sẽ rút ra.” Tưởng Thanh Dung lướt nhanh qua thông báo trên mạng.

“Chúng ta rút lui?”

“Ừ, lui trước đã. Hiện tại thị trường vượt quá kiểm soát rồi, cần làm lạnh, chúng ta không cần chen vào tranh vũng nước đục này.” Tưởng Thanh Dung nói rồi click vào giao diện giao dịch, bán toàn bộ số phiếu trong tay bọn họ đi.

Lập tức, số dư tài khoản của bọn cậu từ hơn mười đồng biến thành gần hai vạn đồng.

“Tiểu Tưởng, cậu đúng là đồ đệ của thần cổ phiếu!” Lâm Đức Bản đứng phía sau Tưởng Thanh Dung, đương nhiên cũng nhìn thấy số dư tài khoản thêm năm số không.

Lúc nghỉ đông, hắn bắt ngờ phát hiện Tưởng Thanh Dung biết xem báo cáo tài vụ, hiểu không ít kiến thức tài vụ, vì thế hắn đưa tài khoản giao dịch cho Tưởng Thanh Dung. Kết quả hành động này của hắn lại kích phát tiềm lực của Tưởng Thanh Dung.

Tưởng Thanh Dung trước tiên vui đầu nghiên cứu xu thế của thị trường chứng khoán Trung Quốc mấy ngày, có được kết luận thị trường chứng khoán sẽ tăng vọt, sau đó bọn cậu lấy tiền mừng tuổi năm đó tổng cộng được 2000 đồng mua thêm cổ phiếu.

Mấy tháng tiếp theo, hần nhìn Tưởng Thanh Dung như làm ảo thuật, bán ra, mua vào, lại bán ra, lại mua vào... Tài chính trong tay tăng cực nhanh lần này cao hơn lần trước, hơn nữa theo sự gia tăng tài chính của bọn cậu, tốc độ tăng trưởng lại càng nhanh. Tiền trong tài khoản như quả cầu tuyết ngày càng nhiều, đến giờ đã gấp mấy lần.

Trong mấy tháng này, ra ra vào vào trong tay Tưởng Thanh Dung không dưới mười chi, thần kỳ là mười chi cổ phiếu này không chỉ không rớt giá, ngược lại còn tăng vùn vụt, mỗi chi đều tăng một đường vượt quá 10% doanh thu.

Lâm Đức Bản không khỏi cảm thán, một học sinh cấp ba 17 tuổi, có biểu hiện như vậy không phải thần cổ phiếu thì là cái gì?

Tưởng Thanh Dung bị hơi thở ấm áp phả bên tai buồn buồn, đưa tay xoa xoa vành tai, con mắt lại không hề rời khỏi màn hình, chăm chú nhìn biểu hiện của mấy chi cổ phiếu cậu đang chú ý. Bọn cậu tuy đã bán khổng, nhưng thị trường không lâu nữa có thể sẽ lại tăng lên, cậu chuẩn bị đợi giá cổ phiếu hạ xuống giá thấp nhất lại mua vào mấy chi.

Trực giác kỳ lạ nói cho cậu biết, thị trường tăng trưởng thế này vẫn chưa chấm dứt, cậu vẫn có cơ hội kiếm được tiền từ cổ phiếu.

Lâm Đức Bản tưởng rằng kiến thức tài vụ của cậu dùng để kiếm lời trong canh bạc thị trường chứng khoán này. Kỳ thật chỉ trong lòng cậu biết, kiến thức tài vụ của cậu cũng không giúp được bao nhiêu.

Có một số cổ phiếu báo cáo tài vụ nhìn biểu hiện thật sự rất nát, nhưng từ trong tối tăm cậu lại cảm thấy sẽ tăng vọt. Quả nhiên, sau khi cậu mạnh tay đánh cược đổ toàn bộ tiền để mua vào, mới qua hơn một tuần lễ mà đã liên tục tăng ba lần, sang tay bán đi liền thu lợi 30%.

Cùng một tình huống, trong nửa năm này cậu gặp rất nhiều lần.

28. Chương 28

Từ lo sợ bất an lúc đầu đến bình thản sau đó, đến bây giờ cậu dứt khoát làm theo trực giác.

Có tiền không kiếm, cậu cũng không phải đồ ngốc!

“Được rồi, khoảng thời gian này không cần tới nữa.” Nhìn thời gian, cũng đã đến lúc nên về trường, Tưởng Thanh Dung đứng dậy đuổi lưng.

Vả lại, hai tuần nữa là thi cuối kỳ, cậu còn chưa ôn tập chút gì đây!

Để chuẩn bị cho cuộc thi cuối kỳ sắp đến, cậu định trong khoảng thời gian này sẽ không đến sân giao dịch. Dù sao giá cổ phiếu bây giờ không phải lúc lên cao, cơ hội mua rẻ bán đắt không lớn.

Học kỳ này đều tập trung vào thị trường chứng khoán, cảm giác thời gian trôi qua nhanh chóng, chả mấy chốc là đến cuối kỳ, mà cậu đã sắp quên mình là học sinh rồi.

Thi cuối kỳ xong, qua một mùa hè là đến năm lớp 12 khủng bố căng thẳng, một số bạn học trong lớp cũng bắt đầu xuất hiện chứng bệnh cuối cấp rồi, sao cậu lại chẳng có chút cảm giác căng thẳng là thế nào?

“Hứ!” Lâm Đức Bản xì một tiếng khinh thường, “Tưởng tài tử như cậu còn cần ôn tập sao?”

Lâm Đức Bản không hiểu, tại sao thành tích của Tưởng Thanh Dung lại có thể ổn định như vậy? Người đứng thứ hai ra sức đuổi theo mà vẫn không nhìn thấy bóng lưng cậu ta, luôn thản nhiên đứng ở vị trí đầu.

Tưởng Thanh Dung há miệng, phát hiện không tìm được lý do cãi lại, cuối cùng đành phải cúi đầu không nói gì.

Thường nói ông trời đãi kẻ khù khờ, nếu là cậu lúc trước nhất định sẽ cho rằng mình chính là người cần cù kia. Sáng sau giờ dậy học từ đơn tiếng anh, buổi tối làm bài tập ôn bài đến 12h, không có ngày nghỉ, không có giải trí sau khi học xong, thậm chí bạn bè cũng không có mấy người. Trong thế giới của cậu chỉ có học tập.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, học tập chiếm tỉ lệ ngày càng ít trong cuộc sống của cậu. Cậu thành tù túng trung thành nhất của Lâm Đức Bản, theo Lâm Đức Bản chơi bóng, leo núi, chơi game. Thậm chí dưới sự dẫn dắt của Lâm Đức Bản mà đặt chân vào thị trường chứng khoán.

Kỳ lạ ở chỗ, dù thời gian cậu dành cho học tập ít hơn trước rất nhiều thì thành tích của cậu vẫn không hề tụt lùi. Những chuỗi dài từ đơn hay ngữ pháp phức tạp, đề bài khó hiểu kia cậu luôn có thể giải quyết dễ dàng, cứ như những bài tập đó cậu đã làm từ mấy trăm năm trước rồi, đáp án nằm ngay trong đầu. Tuy có hơi mai một, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc cậu lấy nó ra khỏi đầu.

Chính vì vậy, thành tích của cậu vẫn luôn chiếm vị trí đầu bảng.

Cũng khó trách Lâm Đức Bản cười nhạo cậu không cần ôn tập, ngay cả Lâm Đức Bản cũng nhìn ra cố gắng của cậu không xứng với kết quả đạt được...

Vì không để nhiều người tức giận, cậu có nên giả bộ kém cỏi chút không nhỉ?

“Cậu lại đang nghĩ lung tung.” Lâm Đức Bản cốc đầu Tưởng Thanh Dung, cảm thấy bất đắc dĩ với kiểu thỉnh thoảng lại mất hồn của người này, “Đừng quên là học bổng hạng nhất nhiều hơn hạng nhì rất nhiều.”

“Đúng nhỉ!” Tưởng Thanh Dung được nhắc nhở cuối cùng nghĩ ra, trước đây cậu cố gắng học tập chính là vì số tiền học bổng xa xỉ kia. Tuy so với tài sản ở thị trường chứng khoán hiện giờ cậu cũng hơi khinh thường chút tiền ấy, nhưng thịt muối cũng là thịt, cậu có bản lĩnh lấy 500 đồng tại sao phải để bản thân chịu thiệt lấy 300 đồng chứ!

“Tớ sẽ thi được hạng nhất.”

“Nhận được tiền nhớ mời tớ ăn cơm.”

“Muốn ăn gì, cứ việc nói.” Tưởng Thanh Dung vỗ ngực hùng hồn nói.

“Ăn hải sản! Nhưng tớ không muốn ăn ngoài, bọn mình đi chợ mua hải sản rồi mang đến nhà cậu làm, được không?”

A —

Tưởng Thanh Dung tròn tròn mắt!

“Không được à?” Lâm Đức Bản vội giải thích, “Quán hải sản thường cân thiếu, quá đáng lắm, tốt nhất là mua về nhà tự mình làm có lợi hơn.”

Tim Tưởng Thanh Dung đập thình thịch thình thịch, mấy chữ “không biết làm cơm” không tài nào thoát ra miệng. Trong đầu cậu đều bị hình ảnh cậu với Lâm Đức Bản cùng đi chợ mua thức ăn rồi về nhà nấu cơm lấp đầy!

Mua thức ăn, nấu cơm, chỉ hai người họ...

Hí hí —

Nghỉ hè giữ lớp 11 với lớp 12 chắc chắn sẽ không thoải mái.

Bên này vừa thi cuối kỳ xong, bên kia trường học đã xếp xong kế hoạch học bù nghỉ hè. Nghỉ hè hai tháng, sau khi chen vào đủ các thể loại học bù xong, chỉ còn lại không tới một tháng.

Nhưng dù vậy, kỳ nghỉ hè bị rút ngắn của Tưởng Thanh Dung vẫn trải qua rất nhiều màu sắc.

“Đừng, tớ sợ lắm.” Giữ chặt phao bơi hình vịt, Tưởng Thanh Dung không dám nhảy vào bể bơi.

Đám người Dương Khâm đứng bên cạnh xem trò vui đã sớm cười ngả trái ngả phải. Với đám trẻ con nghịch ngợm như bọn hắn, 17 tuổi mà còn không biết bơi là chuyện không tưởng. Như bọn hắn lúc bảy tám tuổi đã trốn người nhà trộm ra bờ sông đùa nghịch, đã sớm luyện được bản lĩnh bơi trong nước như đi trên bờ.

Ngày hè chói chang, nhảy vào hồ bơi mấy vòng là cách giải nóng tốt nhất, ai ngờ Tưởng Thanh Dung lại là một con vịt cạn.

Một đám người vốn định chèo thuyền bơi lội, vì Tưởng Thanh Dung phải tạm thời đổi kế hoạch thành đến hồ bơi, phải dạy cho con vịt cạn này biết bơi đã rồi nói sau.

Tưởng Thanh Dung quay đầu trông bọn Dương Khâm mấy lần, chờ cả đám đều che miệng không dám ngang nhiên cười ra tiếng xong, lại quay đầu nhìn về phía người đang đứng trong bể bơi đợi cậu xuống nước —

“Tớ thật sự không dám!” Từ nhỏ không có cha, tính cách lại có phần tự bế không có mấy người bạn, đương nhiên không có ai dạy cậu bơi lội. Nhìn mặt nước xanh trong vắt, biết rõ nước sâu không quá ngực nhưng cậu vẫn sợ.

“Không có gì, tớ ở đây.” Lâm Đức Bân vươn tay về phía cậu, “Cứ từ từ, không phải sợ.”

Không thể từ chối bàn tay duỗi ra kia, Tưởng Thanh Dung nuốt nước bọt, cắn môi, nhắm mắt, cẩn thận từng tí một thò chân ra.

“Tùm!”

Mũi chân vừa chạm nước, còn chưa đợi cậu kịp phản ứng, một lực lớn truyền đến kéo cả người cậu vào bể.

“A, cứu mạng —” thân thể đột nhiên chìm vào nước, xuất phát từ bản năng muốn sống Tưởng Thanh Dung ra sức khuai hai tay hai chân, cổ mãi mới bắt được một thứ không biết tên liền vội vàng ôm chặt không buông tay.

“Bạn học tiểu Tưởng, chân của bạn có thể chạm vào đáy bể đấy.” Tiếng cười đùa vang lên bên tai.

“Ắc —” Lúc này Tưởng Thanh Dung mới phát hiện bị mình coi là phao cứu sinh mà ôm chặt lấy là Lâm Đức Bân, dọa cho cậu vội vàng buông tay.

Dù là cách chiếc phao vịt, vừa rồi cậu cũng thật sự ôm Lâm Đức Bân. Vải vóc trên thân hai người cộng lại chỉ là hai cái quần bơi, lúc ôm nhau hoàn toàn không có tác dụng gì.

Bất giác nghĩ lại cái ôm vừa rồi, Tưởng Thanh Dung vô thức xoa nhẹ ngón tay, thầm nhớ lại xúc cảm lúc đó.

“Sợ à?”

“Hả, có, có chút.” Nhớ tới đầu sỏ hại mình mất mặt, Tưởng Thanh Dung tức giận nói, “Còn không phải cậu kéo tớ xuống, giả bộ quan tâm làm gì.”

“Rồi rồi rồi, tớ chịu trách nhiệm dạy cậu biết bơi để bồi tội, đã được chưa ạ?”

“Hừ, miễn cưỡng tha thứ cho cậu.”

Đến cậu cũng không biết trong giọng mình có ý làm nũng.

Ngược lại Dương Khâm ở bên cạnh nhìn bọn họ mấy lần, nhưng hai người đang tiến hành dạy và học không chú ý tới.

29. Chương 29

Điều không hoàn mỹ duy nhất là, thế giới hai người cậu nghĩ ban đầu biến thành thế giới nhiều người.

Lâm Đức Bân là người thích náo nhiệt, bên người luôn có một đồng bạn. Nghe nói có ăn ngon, mấy đứa bạn tương đối thân chỉ cần dày mặt đến hưởng ké thôi.

Sáng sớm, mọi người ra chợ hải sản chọn mua hải sản. Tôm hùm, cua, cá đa bảo, còn thêm một ít sò hến, mua mấy túi đây.

Mẹ Tưởng phải đi làm, hơn nữa biết đám nhỏ này tụ tập chắc chắn không thích có người lớn ở nhà, nên cẩn thận nấu một nồi canh đậu xanh sau đó để không gian lại cho một đám choai choai.

Nhìn không gian chưa đến 60m² nhà mình thoáng cái chen chúc một đám nam sinh cao hơn 1m8, Tưởng Thanh Dung lập tức cảm giác nhà mình quá chật.

“Các cậu ngồi nghỉ trước đi, tớ đi làm cơm.” Đến chơi là khác, sao có thể để khách nấu cơm, Tưởng Thanh Dung xách đồ ăn vào bếp.

Mẹ Tưởng là một người phụ nữ truyền thống, trong quan niệm của bà con trai không cần vào bếp, chỉ cần ngoan ngoãn học cho tốt, thi đỗ trường đại học tốt nhất chính là báo đáp lớn nhất cho bà. Cho nên nói Tưởng Thanh Dung mười ngón không dính nước mùa xuân không hề khoa trương, cậu thật sự không biết nấu cơm.

Vì chiêu đãi bọn Lâm Đức Bản, cậu đặc biệt theo mẹ bỏ túc mấy ngày. Kỳ lạ là lúc có mẹ cậu có thể dưới sự chỉ đạo của mẹ làm ra mấy món ăn, sao bây giờ mẹ cậu không ở bên cạnh ngày cả chuẩn bị nguyên liệu cậu cũng không làm được?

“Cậu đang làm gì thế?” Đang không biết làm sao, giọng của Lâm Đức Bản vang lên ngay sau cậu.

“A —” Tưởng Thanh Dung quay đầu lại mới phát hiện Lâm Đức Bản đang đứng đằng sau cậu, vẻ mặt như đang xem kịch vui.

Phòng bếp chật chội chứa thêm một người nữa lại càng trở nên chật hơn.

Thảm rồi, đáng về luống cuống tay chân của cậu chắc chắn đã bị nhìn thấy, mắt mặt quá!

“Tớ, tớ đang làm tôm.” Thực đơn hôm nay của bọn cậu là tôm hùm chiên giòn, cua hấp cùng cá đa bảo hấp, trai trai xào lăn, lại thêm một món rau xào. Ừm, menu này là cậu với mẹ mình cùng chọn, đều là những món ăn đơn giản dễ làm, không cần nhiều kỹ thuật.

Thế nhưng, cậu mới phát hiện ra, nấu ăn khó hơn làm bài tập không chỉ gấp mười lần, trong đầu rõ ràng nhớ từng bước nhưng cậu không có cách nào làm được.

Râu tôm? Đầu nào là râu tôm? Cậu mở to đôi mắt hơi cận ra nhìn thật lâu vẫn không thấy râu tôm ở đâu, ngược lại còn bị tôm quấy ướn cả mặt.

“Tớ làm cho!” Buồn với vẻ vụng về của Tưởng Thanh Dung, Lâm Đức Bản thật sự không nhìn được nữa. Với trình độ này của Tưởng Thanh Dung, đến tối chưa chắc bọn hắn đã có cơm ăn.

“Không phải có canh đậu xanh sao? Cậu múc ít canh đậu xanh cho mấy ông tướng kia lót dạ đi, bằng không một lúc nữa bọn nó lại lật tung nóc nhà lên.” Lâm Đức Bản sai Tưởng Thanh Dung đi làm việc khác, sau đó hắn điềm nhiên chiếm lấy vị trí đầu bếp.

Tưởng Thanh Dung ra ngoài phòng khách dạo một vòng, phát hiện đám Dương Khâm đã tự tìm trò vui, cứ nhiên mang theo mặt chược, đang lạch cạch xoa bài bắt đầu chơi. Không có hứng thú với chơi mặt chược, Tưởng Thanh Dung đưa canh đậu xanh lên xong lại quay về bếp.

Bên này, Lâm Đức Bản nhanh nhẹn rút ruột tôm rồi ướp với gia vị, đang xử lý cua.

“Cậu còn có thể nấu ăn? Thật lợi hại.” Tưởng Thanh Dung chỉ thiếu hai mắt lấp lánh sao nữa thôi.

Có câu nói thế nào nhỉ, ra được chiến trường vào được nhà bếp, chính là để nói kiểu người như Lâm Đức Bản!

Cậu lại lần nữa nhìn thấy hai chữ ‘hoàn mỹ’ trên người Lâm Đức Bản.

“Khi còn bé bố mẹ thường không ở nhà, tớ phải lấp đầy bụng mình lại còn chăm sóc em trai, chỉ phải tự mình làm thôi. Có rượu vàng không?”

“Rượu vàng?” Tưởng Thanh Dung ngăn người suy tư, rượu vàng là loại gia vị nào à?

“Được rồi, tớ tự tìm.” Nhìn đã biết vị này không phải người hay vào bếp, trông chờ vào cậu ta không bằng tự mình tìm còn nhanh hơn. Lâm Đức Bản không hỏi Tưởng Thanh Dung nữa, xoay người tìm gia vị mình cần trong đồng gia vị.

“Xin lỗi, mời các cậu tới ăn cơm còn để cậu làm.” Bếp đã cũ nên hiệu quả thông gió gần đây không tốt, lại đúng vào ngày nóng bức, mới một lúc thôi mà Lâm Đức Bản đã ướn đầm mồ hôi, Tưởng Thanh Dung nhìn thấy vô cùng áy náy.

“Tớ với cậu còn cần tính toán thế à? Đến đây, giúp tớ nhặt rau. Nhặt rau chắc biết chứ?”

“Ừ, cái này tớ biết.”

Lâm Đức Bàn đưa rổ rau muống cho Tưởng Thanh Dung, Tưởng Thanh Dung nhận lấy rồi lấy ghế đẩu ra ngồi nhặt rau, hai người câu được câu không nói chuyện.

Quạt điện quay phát ra tiếng cạch cạch khó chịu, giờ phút này nghe vào lại êm dịu như một bài hát.

“Tiểu Tưởng, còn canh đậu xanh không?” Dương Khâm đẩy cửa phòng bếp, liếc nhìn thấy hình ảnh này không khỏi sững sờ.

Trong vô thức, Dương Khâm quay mặt đi, cứ có cảm giác như đã thấy thứ gì không nên thấy.

“A, có, lấy nữa không?” Tưởng Thanh Dung lau tay qua loa vào quần, muốn đi qua mức canh đậu xanh cho Dương Khâm.

“Không cần mức đâu, bê cả nồi ra ngoài đi, cậu cũng biết mấy thằng kia tham ăn thế nào rồi đấy.” Dương Khâm cười nói.

Hắn không dám vào bếp nữa. Nơi này rất đáng sợ!

“Tớ bê lên cho, cậu là khách đứng sang một bên đi.” Tưởng Thanh Dung lập tức bê cả nồi canh đậu xanh đi.

Nhìn bóng lưng của Tưởng Thanh Dung, lại quay đầu nhìn Lâm Đức Bàn đang vùi đầu làm nguyên liệu, Dương Khâm rùng mình một cái.

— mới vừa rồi là ai dùng ánh mắt giết người lảng tránh?

Lâm đầu bếp trở hết tài nghệ khiến bữa cơm trưa hôm nay có thể nói sắc hương vị đều đủ, một đám sói đói hú lên xông vào ăn như chết đói.

Tưởng Thanh Dung ăn cơm vốn luôn nhã nhặn, hôm nay cũng không để ý hình tượng ra sức ăn, ăn đến mức dạ dày kháng nghị cũng không ngừng dũa.

Đồ ăn người này tự mình làm đấy, không biết đời này còn có cơ hội ăn nữa không. Nếu chỉ có duy nhất một lần này, cậu đương nhiên phải ăn nhiều chút, để dạ dày cùng vị giác đều nhớ kỹ hương vị của những món ăn này.

“Cậu ăn ít một chút.” Đôi đũa vươn ra muốn gấp tôm bị một đôi đũa khác ngăn lại, “Hải sản là đồ ăn nhiều protein, không tốt cho tiêu hóa, dạ dày cậu không tốt thì không nên ăn quá nhiều.

“Đây, ăn rau đi.” Một đũa rau muống xào tỏi được gấp vào bát cậu.

Tưởng Thanh Dung cầm bát, sững sờ nhìn người này. Hơi nóng bốc lên đầu, đột nhiên rất muốn bỏ đũa xuống chất vấn người này, tại sao lại đối xử với tớ tốt như vậy? Cậu có biết như thế sẽ khiến tớ càng không thể tự kiểm chế hay không!

Lời muốn nói đã ngay bên miệng, vòng vo vài vòng cuối cùng vẫn nuốt vào bụng theo miếng rau.

Cậu dùng thân phận gì để chất vấn đối phương? Suy nghĩ của bọn cậu vốn không cùng trên một mặt phẳng.

Cậu thích đối phương, một chút lấy lòng của đối phương cũng để cậu suy nghĩ lung tung; nhưng đứng ở góc độ của đối phương, quan tâm với bạn bè là chuyện quá bình thường, không có gì phải suy nghĩ!

Đây chính là chỗ bí ai nhất của cậu!

Tớ thích cậu, thích kiểu của người yêu với nhau; tớ biết cậu cũng thích tớ, nhưng là thích kiểu của bạn bè...

Phần lớn thâm mến trên đời đều vô tận mà chết, hướng chỉ là thâm mến với đồng tính!

Aizz —

30. Chương 30

Tất cả những người đã trải qua cấp 3 đều không muốn nhớ lại khoảng thời gian ấy.

Đó là một khoảng thời gian kinh khủng, u ám đến mức khiến người chỉ nghĩ cũng thấy buồn ói. Mỗi khoảng trống trong sinh hoạt đều ngập đầy bài tập, thi thử, kiểm tra, cùng với thần kinh ngày càng căng thẳng khi kỳ thi đại học đến gần.

Cấp 3 của Tưởng Thanh Dung cũng không rối loạn như mọi người, bởi vì có năng lực khó nói mà cậu khá thành thơi trong học hành.

Sau khi đón ánh rạng đông đầu tiên của năm mới, Tưởng Thanh Dung bắt đầu phiên não lựa chọn tương lai cho mình.

Với thành tích của cậu cơ bản có thể ghi danh tất cả đại học trong nước, cậu cũng tự tin có thể thi đậu. Nếu nói trường học mà cậu ngưỡng mộ nhất, chắc chắn là đại học W cả truyền thống văn hóa lẫn giáo viên đều là số một số hai. Đại học W đã liên tục sáu năm đứng đầu trong top những trường đại học nổi tiếng trong nước, là đại học mà tất cả học sinh đều hi vọng thi đỗ.

Nhưng Lâm Đức Bản thành tích không bằng cậu lại khác. Mỗi lần thi thử, thành tích của Lâm Đức Bản tuy cũng thuộc top đầu nhưng vẫn cứ kém cậu khoảng mười điểm. Trong cảnh cạnh tranh khốc liệt mà thành tích thi tốt nghiệp trung học chính xác đến một phần trăm, chênh lệch mười điểm này chính là rãnh sâu không thể vượt qua.

Hơn mười điểm cậu ghi danh đại học W không chút áp lực, nhưng thiếu mười điểm Lâm Đức Bản còn không sờ được một góc của đại học W.

Hơn nữa trong lúc nói chuyện với Lâm Đức Bản, dường như Lâm Đức Bản không nhiều hứng thú với đại học W, hẳn có hứng thú hơn với đại học A thiên về thể dục thể thao. Đội bóng rổ của đại học A, trong liên minh bóng rổ các trường đại học luôn nằm trong top 3, bản thân Lâm Đức Bản cũng từng nói muốn được chơi bóng ở liên minh các trường đại học.

Nói như vậy, bày ra trước mặt Tưởng Thanh Dung có hai lựa chọn —

Lựa chọn a, cậu ghi danh đại học W, Lâm Đức Bản thi vào đại học A, từ nay hai người hai nơi, tình cảm dần dần phai nhạt. Dưới sự ngăn cách của thời gian, tất cả tình nghĩa từng có dần tan biến, cuối cùng chỉ còn lại thân phận bạn học cấp 3.

Lựa chọn b, cậu và Lâm Đức Bản đều thi vào đại học A, cậu tiếp tục làm bạn học của cậu ấy, tương lai bốn năm cậu không cần tách khỏi Lâm Đức Bản. Ừm, nói không chừng sau khi tốt nghiệp còn có thể cùng vào làm việc trong một công ty nữa!

Về tình cảm, Tưởng Thanh Dung thiên về lựa chọn b, nhưng người xung quanh đều hi vọng cậu chọn a.

Người nhà, giáo viên đều đang chuẩn bị chúc mừng một tân sinh viên đại học W xuất hiện.

Phân vân giữa hai lựa chọn, Tưởng Thanh Dung lại bắt đầu mơ những giấc mơ kỳ lạ.

Cậu mơ thấy cậu như mọi người mong muốn ghi danh đại học W. Từ lúc ấy, cậu chưa từng gặp lại Lâm Đức Bản — khoảng cách giữa thành phố A với thành phố W, chính là khoảng cách tình cảm của bọn họ. Lần nữa gặp mặt, là ở hôn lễ của đối phương. Người mình thích kết hôn, nhưng cậu ta thậm chí không biết có một người phía sau thích mình hơn mười năm. Người kia, cũng chỉ là bạn học cùng trường cấp 3 hơn mười năm không gặp mà có lẽ cậu ta đã không còn nhớ nổi khuôn mặt...

Tưởng Thanh Dung ướt đầm mồ hôi giật mình tỉnh dậy khỏi giấc mơ.

Cậu không muốn kết cục như vậy, cậu không muốn hơn mười không nhìn thấy người ấy, cậu không cam lòng chỉ là bạn học cấp 3 của cậu ấy.

Cậu thầm nghĩ phải tự tay giữ lấy hạnh phúc của mình, chỉ đơn giản như vậy.

Cậu đã từng nửa thật nửa giả hỏi Lâm Đức Bản, muốn cậu ấy giúp tư vấn nên đăng ký đại học W hay là đại học A?

Lúc ấy Lâm Đức Bân đã trả lời, chọn thứ mà mình thích, không nên để ý nguyện của người khác ảnh hưởng tới mình.

— được rồi, vậy chọn thứ mình thích vậy.

Hì hì, cứ nghĩ có thể làm bạn học với người nọ bốn năm là cậu lại vui đến mức đang ngủ cũng bật cười.

Bạn học cấp 3, bạn học đại học, bạn thân, đồng đội... Danh hiệu càng nhiều cậu lại càng có cảm giác mình với Lâm Đức Bân thân thiết hơn một chút.

“Lâm Đức Bân, cậu đăng ký đại học A phải không?” Đừng hỏi cậu vì sao lại biết, chỉ là cậu biết thôi, thật lâu trước đây đã biết rồi, ở trong mơ.

Cậu còn biết, ở đại học A Lâm Đức Bân sẽ có một người bạn gái đáng người cao gầy, tóc dài tới eo, nếu giấc mơ trở thành sự thật!

“Ừ, đăng ký rồi. Nhưng nguyện vọng một của tớ là đại học W, người nhà muốn tớ đăng ký, nói gì mà nhớ đầu tiểu vũ trụ bộp phát ăn may đỗ được đại học W. Ha ha, làm sao mà được chứ! Tớ bây giờ chỉ chờ thi không đỗ đại học W liền đến đại học A.”

Phiếu nguyện vọng có ba lựa chọn, nếu trường nguyện vọng một lấy điểm quá cao thì không đỗ thì trường nguyện vọng hai sẽ gọi nhập học. Tưởng Thanh Dung sợ điểm thi của mình quá cao sẽ bị gọi nên dứt khoát điền đại học A vào ô nguyện vọng một.

“Cậu tính được điểm chưa?”

Kỳ thi đại học đã kết thúc được hai ngày, bọn họ sau khi được giáo viên cung cấp đáp án thi liền tính điểm của mình để có thể chọn đúng trường đại học.

“Được rồi. Dù sao đại học W thì không dám mơ, đại học A có lẽ không thành vấn đề. Cậu thì sao? Chắc đại học W thì không có vấn đề gì chứ?”

“Không, tớ không đăng ký đại học W, tớ cũng đăng ký đại học A.”

“Cái gì!? Tại sao vậy? Thành tích của cậu tốt như vậy, tại sao không báo đại học W?” Lâm Đức Bân đứng bật dậy, vô cùng khiếp sợ với lựa chọn của Tưởng Thanh Dung.

Lúc trước Tưởng Thanh Dung không để lộ chút gì, hẳn vẫn cho là với thành tích của Tưởng Thanh Dung đương nhiên sẽ chọn đại học W.

“Đề toán cuối cùng tớ tính sai đáp án, bị mất một ít điểm ở đó, nếu đăng ký đại học W thì có hơi miễn cưỡng, thế nên không đăng ký. Ồi, đại học A cũng là trường nổi tiếng mà, tớ cảm thấy rất tốt. Hừ, đại học W thì có gì tốt, ký túc xá thì xập xệ thức ăn ở canteen thì khó ăn, những sinh viên tự cho mình siêu phàm kia mỗi người mắt cao hơn đỉnh, nhưng thật ra ngoài há miệng thì trong bụng chả biết cái gì, đều là đám công tử bột. Đã học một lần, hối hận cả đời!”

“Nói hay như cậu đã từng học ở đấy vậy.” Lâm Đức Bân nghe Tưởng Thanh Dung nói mà bật cười.

“Đúng —” í, đúng vậy, sao cậu biết rõ như vậy? Tưởng Thanh Dung trong mơ đúng là tốt nghiệp đại học W, nhưng cậu thì không mà!

“Nhưng bình thường cậu sẽ không phạm phải sai lầm này, sao lần này lại không cẩn thận như vậy.” Lâm Đức Bân cảm thấy khó hiểu với việc mắc sai lầm vào lúc quan trọng của Tưởng Thanh Dung, sai lầm cơ bản như tính sai đáp án vậy mà lại xảy ra trên người Tưởng Thanh Dung. Hẳn vẫn cho rằng, Tưởng Thanh Dung thi đỗ đại học W là chuyện tất nhiên, không ngờ lại xảy ra sự cố. Đại học A tuy cũng là trường nổi tiếng, nhưng thấp hơn mấy bậc so với đại học W trong top những trường đại học danh tiếng, chỉ có đồ gỗ mới bỏ đại học W mà chọn đại học A.

“Áp lực lớn! Cũng không biết vì sao lại thế, dù sao cũng đã sai rồi.” Tưởng Thanh Dung nhún vai ra vẻ không quá để ý.

Nếu cậu không cố ý làm sai một bài để kéo điểm xuống, cậu sẽ không có lý do chính đáng để ghi danh vào đại học A. Trường học sẽ không để một học sinh có thể thi đỗ đại học W ghi danh đại học A.

“Cậu đây...” Lâm Đức Bản thở dài, là thở dài bất đắc dĩ với chuyện đã rồi.

“Được rồi, chúng ta tiếp tục làm bạn học không tốt sao?”

“Đồ ngốc.”

Bị mắng làm Tưởng Thanh Dung có chút ngạc nhiên, có chút tủi thân.

Không phải cậu nói muốn tớ đăng ký thứ mình thích đây sao? Chính vì thích cậu mới đăng ký đại học A đây!

Từ bỏ đại học lý tưởng chỉ vì muốn ở lại bên cậu, có sai sao?

31. Chương 31

Cho đến khi điểm được công bố, Tưởng Thanh Dung mới biết mình sai rồi, hơn nữa sai một cách trầm trọng

“Cậu thi được 699 điểm?” Giọng nói vì giật mình mà lạnh lạnh truyền qua điện thoại lại càng chói tai, Lâm Đức Bản không khỏi để xa khỏi tai một chút.

Thành tích thi tốt nghiệp phổ thông từ 14h chiều nay được công bố. Năm nay lần đầu tiên mở phương thức tra cứu điểm thi qua điện thoại, Lâm Đức Bản như phần đông các thí sinh khác, sau khi gọi n cuộc điện thoại cuối cùng cũng tra được thành tích của mình.

Hắn bên này vừa biết thành tích, Tưởng Thanh Dung bên kia đã gọi điện sang rồi. Lâm Đức Bản trung thực nói cho Tưởng Thanh Dung biết thành tích mình vừa tra được, sau đó Tưởng Thanh Dung liền phát ra thanh âm đáng sợ tra tấn lỗ tai hắn như vậy.

“Đúng vậy. Ngữ văn 136, toán học 140, tiếng Anh 144, vật lý 142, hóa học 137, đúng là 699!”

Tưởng Thanh Dung im lặng nửa ngày, cộc một tiếng cúp điện thoại.

Lâm Đức Bản nhìn điện thoại đột nhiên bị ngắt, sửng sốt cả buổi không biết có chuyện gì.

“Reng —”

Điện thoại lại vang lên.

Tưởng rằng Tưởng Thanh Dung gọi lại, Lâm Đức Bản vừa nhấc điện thoại liền nói, “Này, vừa rồi sao lại cúp điện thoại?”

“— Lâm Đức Bản?”

“A? Cô, cô Trần?” Không ngờ bên kia điện thoại là giọng nói quen thuộc của giáo viên chủ nhiệm, làm Lâm Đức Bản bị dọa không nhẹ, “Xin hỏi thầy có chuyện gì ạ?”

“Ừ, chỉ muốn hỏi em xem đã biết điểm chưa?”

“Tra rồi ạ.” À, hóa ra là hỏi điểm. Hôm nay có điểm, có lẽ ngoài đám học sinh bọn họ đứng ngồi không yên, các giáo viên cũng không thể bình tĩnh, dù sao tỉ lệ lên đại học cũng liên quan đến tiền thưởng, cơ hội thăng chức của bọn họ.

“Bao nhiêu?” Giọng của cô Trần đầy sự lo lắng.

“699.”

“699!? Thật không?”

Cái gì đây, lại một người hét lên. Nhưng so với Tưởng Thanh Dung lẫn trong sự khó tin là mắt mắt rất nhạt, thì sự khó tin của cô Trần đầy kinh hãi.

“Dạ, là 699.” Lâm Đức Bản lại lần nữa báo điểm từng môn cho cô giáo bên kia điện thoại.

“Thật tốt qua. Lâm Đức Bân, em là người điểm cao nhất lớp chúng ta đến giờ phút này, còn cao hơn Tưởng Thanh Dung 7 điểm.”

“Cái gì? Em cao điểm hơn cả Tưởng Thanh Dung?” Lần này người ngạc nhiên biến thành Lâm Đức Bân.

“Đúng vậy. Lần này Tưởng Thanh Dung thi toán không tốt, tổng điểm xếp hạng thứ ba.” Cô Trần cũng thấy vô cùng thất vọng, Tưởng Thanh Dung là vương bài của cô, vốn nghĩ có thể thi đỗ đại học W. Không ngờ lúc tính điểm toán lại phát hiện Tưởng Thanh Dung mắc sai lầm nghiêm trọng, môn toán ăn chắc nhất vậy mà lại làm sai bài cuối cùng. Lúc ấy cô còn nghĩ, nếu thành tích các môn khác của Tưởng Thanh Dung có thể tốt hơn dự tính, nói không chừng có thể bù lại cho môn toán. Hiện giờ đã có điểm, thành tích của Tưởng Thanh Dung vẫn thấp hơn một chút so với tính toán của cô.

Nhưng cố tình trồng hoa hoa không nở vô tâm trồng liễu liễu thành ẩm, Lâm Đức Bân thành tích gần đây luôn xếp hạng thứ tư thứ năm lại bộc phát lực lượng, thi được điểm cao không ngờ.

Nghe cô Trần nói vậy, cuối cùng Lâm Đức Bân cũng hiểu vì sao vừa rồi Tưởng Thanh Dung lại muốn cúp điện thoại của hắn!

Người luôn luôn ưu tú, vào một ngày nào đó bị người luôn đứng sau mình vượt qua, cảm giác thất lạc kia đúng là không dễ chịu cho lắm.

Cố gắng đợi đến khi cô Trần cúp điện thoại, Lâm Đức Bân lập tức gọi điện về nhà Tưởng Thanh Dung.

Mặc dù biết mình thi được điểm cao bất ngờ mới là nguyên nhân khiến Tưởng Thanh Dung khó chịu, nhưng Lâm Đức Bân cho rằng, vào lúc Tưởng Thanh Dung thất ý hắn càng phải ở bên bạn để an ủi.

Điện thoại vang lên rõ lâu mà không ai nhận.

Chẳng lẽ ra ngoài rồi?

Có khả năng. Khi trong lòng khó chịu, mọi người thích ra ngoài giải sầu.

Được rồi, buổi tối gọi lại xem sao.

Lâm Đức Bân không ngờ rằng, Tưởng Thanh Dung sẽ biến mất suốt một mùa hè.

Gọi điện thoại không người nghe, đến nhà tìm không thấy người. Mãi mới gặp được mẹ Tưởng Thanh Dung thì mới biết cậu về quê thăm ông bà, ngay cả giấy thông báo trúng tuyển đại học cũng là mẹ Tưởng đến trường lấy hộ.

Không có bất cứ tin tức gì, Tưởng Thanh Dung cứ như bốc hơi khỏi nhân gian, gần hai tháng đều không xuất hiện một lần.

Cuối tháng 8, học sinh thi đỗ đại học ở các tỉnh khác lục tục xuất phát đến trường học mới.

Với phần lớn học sinh, đây là lần đầu tiên bọn họ xa nhà, xa vòng tay ấm áp của cha mẹ, cũng là một con đường quan trọng bọn họ phải đi qua để trưởng thành.

Lâm Đức Bân đã sắp xếp xong hành lý đến trường.

Trường học bây giờ coi như chu đáo, đa số hành lý cồng kềnh đều không cần mang, trường học sẽ chuẩn bị tất cả, chỉ cần đem đồ dùng cá nhân của mình đi là được.

Mặc dù như vậy, bởi vì là lần đầu đi xa nhà nên các thứ lặt vặt vẫn nhét đầy hai vali lớn.

Lâm Đức Bân tranh thủ lúc mẹ mình không chú ý, vội vàng lôi những thứ mẹ mình nhét vào để phòng ngừa nhưng khả năng vụn vặt cũng không dùng đến ra cho nhẹ nhàng.

Điện thoại của Tưởng Thanh Dung gọi tới đúng lúc này.

“Tiểu Tưởng!” Giọng nói không nghe thấy cả một kỳ nghỉ, bây giờ nghe thấy thật là hoài niệm, “Cậu từ nông thôn về rồi à?”

“Ừ.” Giọng Tưởng Thanh Dung nghe không có tinh thần gì, “Cậu có rảnh không? Tớ có nhiều thứ muốn trả lại cho cậu.”

Lâm Đức Bản nghĩ nghĩ, quả thực không nghĩ ra Tưởng Thanh Dung mượn hần thứ gì. Mà dù có cũng là mấy thứ đồ chơi không đắt tiền, đưa cho cậu rồi thì thôi làm gì còn phải trả đến trả đi. Nhưng lâu vậy rồi chưa gặp nhau, hần cũng muốn gặp Tưởng Thanh Dung, hỏi cậu ấy tại sao không nói một câu đã chạy về nông thôn, thế nên hần nhanh chóng đồng ý.

Để điện thoại xuống, Tưởng Thanh Dung lại muốn khóc.

Người nhà đều cho rằng khoảng thời gian này cảm xúc cậu sa sút là vì thi trượt, ở trước mặt cậu không nhắc một chữ đến chuyện thi đại học. Mẹ cậu đến trường lấy cho cậu giấy báo trúng tuyển rồi cũng không dám đưa cho cậu, đến lúc chính cậu mở miệng hỏi mẹ cậu mới lấy giấy báo trong ngăn kéo bị khóa đưa cậu.

Cầm tờ giấy trúng tuyển đại học A, Tưởng Thanh Dung về phòng khóc nức nở một trận.

Âm mưu tính toán kỹ càng, không ngờ lại đưa chính mình vào.

Điểm trúng tuyển đại học W luôn dao động ở khoảng 695 đến 698. Vì để không đạt bằng ấy điểm, Tưởng Thanh Dung lúc thi đã tính kỹ điểm, xác định mình không đạt mới nộp bài thi. Kết quả cũng đúng như cậu tính toán, chênh lệch với điểm của đại học W chỉ một chút.

Thế nhưng cậu nghìn tính vạn tính, lại không tính đến trường hợp thành tích của Lâm Đức Bản luôn trên dưới 690 điểm lúc thi toàn quốc lại được 699 điểm!

Lúc ấy đầu óc cậu hoàn toàn trống rỗng, hai chữ ‘chúc mừng’ thế nào cũng không nói ra miệng được.

Nguyện vọng một của Lâm Đức Bản thi đại học W, Lâm Đức Bản thi được 699 điểm, Lâm Đức Bản nhất định sẽ được đại học W gọi...

Từng dòng tin tức nhấp nhô trong đầu cậu, nói cho cậu biết sự thật tàn khốc.

Cuối cùng của cuối cùng, cậu vẫn phải tách khỏi Lâm Đức Bản...

Cậu nhớ tới đặc sản của đại học W. Không phải lịch sử lâu đời, không phải kiến thức nhân văn thâm hậu, không phải nền giáo dục khiến tất cả mọi người ao ước, không phải cảnh đẹp mỹ thực, mà là — mỹ nữ.

Đầu năm nay, mỹ nữ không thiếu, mỹ nữ học thức cao mới hiếm có.

32. Chương 32

Với vốn liếng của Lâm Đức Bản, vào đại học W còn không phải tỏ vào hang sói, bị ăn sống nuốt tươi. Mỹ nữ tài trí của đại học W, một đám đều là sói khoác da dê, người nào người nấy cứ thấy trai đẹp là mắt lại sáng xanh lên.

Tơ mắt nhìn Lâm Đức Bản đi vào hang sói đại học W kia, Tưởng Thanh Dung nghĩ tới lại thấy thương tâm.

Có khả năng đến kỳ nghỉ đông, Lâm Đức Bản sẽ dẫn về một giai nhân không?

Lâm Đức Bản sẽ dần xa cách với cậu, tâm tư của cậu ấy sẽ dành hết cho học hành và bạn gái, bọn cậu vào ngày nghỉ họp lớp mới có thể gặp nhau một lần; rồi sau đó, bởi vì công việc hoặc đủ loại nguyên nhân khác, bọn cậu thậm chí sẽ rất nhiều năm không được gặp nhau...

A, đây không phải cảnh ngộ bi thảm nhìn thấy trong mơ sao?

Cậu cố gắng cả buổi, cuối cùng vẫn không trốn thoát được kết cuộc phải tách ra!

Có nhiều thứ, nếu từ đầu đã không chiếm được có lẽ sẽ dễ dàng buông tay, nhiều nhất chỉ vào lúc ngẫu nhiên hoài niệm cảm thán đôi câu; thế nhưng nếu đã từng có được, dù thế nào cũng không nỡ buông tay, ví dụ như tình bạn của Lâm Đức Bản.

Ở trong mơ, cậu chỉ là một người bạn cùng cấp 3 bình thường của Lâm Đức Bản, không có tình cảm gắn bó gì, tất cả đều là cậu vụng trộm thích người kia. Trong cuộc sống chia cách dài đằng đẳng ấy, tưởng niệm tuy ngày càng sâu đậm nhưng cũng không có quá nhiều ký ức ngọt ngào, hạnh phúc đáng để nhớ.

Cậu trong hiện thực, cùng Lâm Đức Bân chơi bóng, leo núi, học bơi, chen trong bếp nấu cơm, thậm chí cùng nhau chơi cổ phiếu. Những hồi ức ấy, có thể chống đỡ cậu trong cuộc sống chia cách, cũng có thể đè sập thần kinh của cậu.

Chúng ta đã từng tốt đẹp như vậy, tại sao phải nhận sự tẩy rửa của thời gian, tình cảm dần phai nhạt, lại lần nữa trở thành hai người xa lạ? Tại sao trong cuộc đời của cậu, sau này nhất định sẽ còn xuất hiện người bạn giống như tớ, nhưng tớ lại chỉ có cậu.

Gần đây cậu không biết vì sao, luôn nghĩ tới ngày mà cậu nhờ Lâm Đức Bân dạy chơi bóng.

Ngày đó là bước ngoặt trong mối quan hệ giữa cậu với Lâm Đức Bân, cũng bắt đầu từ ngày đó quan hệ của cậu với Lâm Đức Bân dần hòa hợp. Đến học kỳ hai năm lớp 11, vì đầu tư cổ phiếu cậu với Lâm Đức Bân gần như cùng đi cùng về, quan hệ còn tốt hơn Lâm Đức Bân với Dương Khâm.

— bây giờ, tất cả đều phải về nguyên điểm sao?

Lấy từ trong ngăn kéo tờ chi phiếu chuyên dùng để tiến hành giao dịch cổ phiếu. Sau khi vào cấp ba, thứ nhất việc học căng thẳng, thứ hai thị trường chứng khoán sau một thời gian ngắn bùng nổ cũng đã trở nên ổn định, vì vậy sau khi cậu với Lâm Đức Bân thương lượng đã quyết định không tiếp tục thu mua cổ phiếu mới nữa, mà là chọn một đầu cổ phiếu định đầu tư trường kỳ.

Ngày hôm qua sau khi cậu từ nông thôn trở về liền đến nơi giao dịch, phát hiện cổ phiếu mà bọn cậu đầu tư trong một năm này biểu hiện không tồi, đã mang đến cho bọn cậu gần 20% lợi nhuận. Tưởng Thanh Dung bán cổ phiếu đi, sau khi chuyển số tiền thuộc về mình vào tài khoản của mình xong thì định khi gặp mặt sẽ trả chi phiếu lại cho Lâm Đức Bân.

Tấm thẻ chi phiếu này đã chứng kiến quãng thời gian thân thiết nhất của bọn cậu. Hai cậu học sinh cấp 3, vét tất cả tiền trên người mình để đầu tư cổ phiếu, đã trải qua thời khắc thị trường chứng khoán phát triển mạnh mẽ, cũng từ thị trường chứng khoán kiếm được số tiền đầu tiên trong đời. Mỗi khi thị trường chứng khoán tăng mạnh, bọn cậu được lời khá nhiều thì Lâm Đức Bân sẽ kéo cậu chạy lên dê, mỗi người một lon bia, thỏa thê đàm luận nhân sinh, cứ như khoản lợi nhuận một ngàn mấy trăm đồng từ thị trường chứng khoán kia có thể mang đến cho bọn cậu tương lai rực rỡ ánh vàng.

Bên nhau như vậy, sau này sẽ không còn nữa rồi!

Có thể làm bạn thân với Lâm Đức Bân hai năm, đã là vận may của cậu.

Nhưng, như thế cũng là cực hạn mà cậu có thể làm rồi. Hai người ở chung, nếu không thể cùng trở thành người nhà, tối đa cũng chỉ là bạn bè thân mật khăng khít thôi! Nhưng hai người sắp chia cách hai nơi, ngay cả thân mật khăng khít cậu cũng không thể có.

Thời gian là dao phủ tàn nhẫn nhất, đem tất cả tình cảm đã có chém đứt —

“Hử? Đây là?” Nhìn cái thẻ đưa tới trước mặt, Lâm Đức Bân không khỏi nghi hoặc.

Ăn tối xong, Lâm Đức Bân đến con dê mà bọn hắn thường đến, phát hiện Tưởng Thanh Dung đã sớm chờ ở đó.

“Đây là chi phiếu chúng ta dùng để đầu tư cổ phiếu. Bọn mình sắp học khác trường nhau, sau này cơ hội gặp mặt sẽ ít đi nhiều.” Tưởng Thanh Dung cắn răng, gian nan nói xong lời muốn nói, “Cậu đến trường cũng phải tốn không ít tiền, vừa lúc tiền kiếm được có thể lấy dùng trong đại học.”

“À!” Lâm Đức Bân ngẫm lại cũng đúng, nhận tấm thẻ kia nhìn nhìn, “Bên trong có bao nhiêu tiền?”

“Chia 6:4, cậu sáu tứ bốn. Phần của cậu là hơn một vạn tám.”

“Nhiều vậy?” Lâm Đức Bân lú lờ. Lúc đầu hắn chỉ bỏ ra bốn ngàn, mới một năm rưỡi đã thu được gần năm lần, đúng là dọa hắn nhảy dựng.

Học phí của hắn là 5000 một năm, thế này chẳng phải nói hắn được lãi học phí bốn năm rồi sao? Ha ha, Tưởng Thanh Dung đúng là thần khí kiếm tiền!

“Kỳ thật tớ không cần dùng tiền gấp, cậu có thể giữ tiếp tục đầu tư cổ phiếu!”

Tưởng Thanh Dung lắc đầu, “Thị trường chứng khoán thời gian này không ổn định, có thể sẽ có nhiều phiên lưu nên tạm thời tớ không có ý định đầu tư vào nó.”

Nghĩ tới khoảng cách xa như vậy, dù thị trường chứng khoán tăng lên tận trời bọn cậu cũng không thể lại sống vai ngồi trên để uống bia, Tưởng Thanh Dung lại không còn hứng thú.

“Ngày mai tớ lên xe, hành lý còn chưa dọn xong, tớ đi trước.” Không muốn đối mặt với người này nữa, ngực đau lắm.

Đã nhất định chia lìa, ở chung nhiều thêm chút nữa cũng không thể thay đổi được kết cục, vậy việc gì phải để mình khó chịu như vậy!

“A —” Lâm Đức Bàn ngẩn người. Mới gặp chưa nói được mấy câu đã đi?

“Xin lỗi, lần này thi không tốt nên tâm trạng không tốt. Đợi nghỉ đông về tâm trạng tốt hơn thì chúng ta lại tụ tập.” Nở một nụ cười miễn cưỡng, Tưởng Thanh Dung dùng cái cớ cậu thử vận lần thì vận lần linh.

Quả nhiên, Lâm Đức Bàn ra vẻ hiểu được, như thường ngày xoa tóc Tưởng Thanh Dung.

Suýt nữa Tưởng Thanh Dung đã rơi nước mắt, vội vàng hít mấy hơi mới kìm được nước mắt.

“Đi đây!” Ra vẻ tự nhiên phát phát tay, Tưởng Thanh Dung quay người hấp tấp bỏ đi.

“Tưởng Thanh Dung.”

Nghe thấy tiếng gọi Tưởng Thanh Dung liền quay lại, phát hiện Lâm Đức Bàn còn đứng nguyên tại chỗ, nhưng khoảng cách giữa hai người đã xa mấy chục mét.

Đèn trên đoạn đê này không đủ chiếu sáng, nửa người Lâm Đức Bàn đều ẩn trong bóng tối, chỉ có đôi mắt lấp lánh là còn có thể nhìn thấy.

“Nhớ phải thường xuyên liên lạc nhé!” Thấy Tưởng Thanh Dung quay đầu lại, Lâm Đức Bàn hô lớn một câu.

Nước mắt không nhịn được —

“Lâm Đức Bàn.” Tưởng Thanh Dung cũng hét lớn, cảm giác nước mắt lẫn gió xộc vào cổ họng khiến thanh âm khàn khàn.

Mặc kệ Lâm Đức Bàn đứng đối diện có nghe thấy không, cũng mặc kệ Lâm Đức Bàn nghe được sẽ nghĩ thế nào, cậu chỉ muốn được thốt lên câu nói cậu muốn nói nhất kia, “Tớ thích cậu, rất thích cậu —”

Cậu không muốn như cơn gió thổi qua rồi biến mất. Nếu một người đồng tính luyến ái có thể lưu lại trong lòng cậu ẩn ký khác lạ, cậu hy vọng mình chính là ẩn ký kia.

Không đợi Lâm Đức Bàn có phản ứng, Tưởng Thanh Dung vội vàng bỏ chạy không hề quay đầu.

33. Chương 33

Thành phố A với thành phố B cách nhau khá xa, phải ngồi xe lửa một ngày một đêm mới đến. Thế nhưng Tưởng Thanh Dung khệ nệ bao lớn bao nhỏ lại dám từ chối yêu cầu đưa cậu đi của mẹ, kiên quyết một mình đến đại học A.

“Dung Dung, thế có ổn không?” Mẹ Tương nhíu mày lo âu.

Con trai là cục cưng bà nâng niu, từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ rời khỏi bà quá năm mươi km. Lần này lại đến nơi xa ngàn dặm, còn là đi một mình thì sao bà không lo lắng cho được. Xã hội bây giờ hỗn loạn, Dung Dung lại cầm nhiều hành lý như thế, còn một mình ngồi xe lửa lâu như vậy, có thể chứ?

“Mẹ đừng lo, con lên xe sẽ ngủ luôn, ai đến gần cũng không thèm để ý. Sang bên ấy trường học sẽ có xe đến ga đón sinh viên nên rất an toàn, mẹ cứ yên tâm đi!”

Cảm xúc của cậu vẫn chưa ổn định, muốn một mình yên lặng nên thực sự không muốn mẹ đi theo làm phiền nhiều.

“Chị, Dung Dung đã không còn là trẻ con. Nó chịu độc lập em còn cảm thấy rất tốt ấy.” Cậu cùng đi tiễn lại rất ủng hộ, còn không ngừng giúp cậu làm công tác tư tưởng cho mẹ.

Mẹ thấy không lay chuyển được con trai đành thôi, sau khi căn dặn đủ điều thì lưu luyến nhìn con trai lên xe lửa.

Xe lửa xình xịch chuyển động, đưa hành khách tới một thành phố khác.

Tướng Thanh Dung ngồi bên cửa sổ, kinh ngạc nhìn thành thị mình sống gần 20 năm dần bị xe lửa bỏ lại. Trưa mai, xe lửa sẽ đến trạm cuối – thành phố A. Cậu sắp ở nơi đó sống bốn năm tuổi xuân, mở đầu một cuộc đời khác của mình.

Thực ra nếu không phải vì muốn học cùng một trường đại học với Lâm Đức Bản, Tướng Thanh Dung sẽ không bao giờ chọn đại học A. Cũng không phải cậu ghét đại học A, mà do cậu có một cảm giác sợ hãi mơ hồ với thành phố A, tựa như thành phố A chôn dấu chút ký ức cậu không muốn nhớ lại.

Xe lửa càng tới gần thành phố A sợ hãi trong lòng cậu càng lớn, lỗ chân lông cả người đều như đang kháng cự thành phố A này.

Nhưng tương đương với sợ hãi, thành phố A với cậu cũng có lực hấp dẫn lạ thường. Bởi đó là thành phố Lâm Đức Bản học tập, làm việc trong giấc mơ, một thứ cậu muốn chính mắt nhìn.

A, không nghĩ nữa, đầu đau quá, nên đi nằm một lúc đã! Ngủ một giấc tỉnh dậy đã đến thành phố, thành phố cho Tướng Thanh Dung rất nhiều tình cảm phức tạp.

Trên quảng trường ở trạm xe lửa tìm được chỗ tiếp đón của đại học A, lại theo đàn anh đàn chị nhiệt tình tới trường học.

Tiếp đó là một loạt thủ tục nhập học phức tạp. May mà có đàn anh thạo thủ tục hướng dẫn, tuy phải chạy không ít nơi nhưng cuối cùng cũng thuận lợi làm xong tất cả thủ tục.

Đàn anh còn phải đi đón những sinh viên mới khác nên đưa Tướng Thanh Dung tới ký túc xá rồi rời đi.

Tướng Thanh Dung báo danh sớm hơn hai ngày, ký túc xá tám người mới tới ba người, thêm cậu nữa mới là bốn người. Nhưng ba người bạn cùng phòng đều do cha mẹ đưa đến, điều này khiến Tướng Thanh Dung lẻ loi một mình có vẻ không hợp.

Giới thiệu qua với bạn cùng phòng, Tướng Thanh Dung dọn dẹp sơ qua giường chiếu rồi cầm phiếu cơm vừa nhận ra khỏi ký túc xá định nhồi no bụng.

Lúc bước ra ký túc xá mặt trời đã ngã về tây, trời chiều vàng óng rải khắp người cảm giác rất ấm áp.

Đúng vào giờ ăn cơm, sinh viên qua lại bên người cười cười nói nói, toàn bộ vườn trường chìm trong cảnh ngập tràn sức sống.

Thế nhưng bất luận là trời chiều ấm áp thêm tiếng cười nói vui vẻ của sinh viên qua lại cũng không thể khiến Tướng Thanh Dung khá hơn chút nào.

Cậu ngơ ngác đứng dưới tàng cây bàng trước cửa ký túc xá, không biết nên đi về đâu, toàn bộ thế giới cô độc như chỉ còn lại một mình cậu.

Đây là ngôi trường mà người nọ đã từng học sao? Cuối cùng cậu đã đến nơi này, nhưng người ấy thì lại không ở đây!

Cậu nói, nếu có cơ hội làm lại nhất định phải dừng cảm nói cho cậu biết thích cậu. Tổ đã làm theo lời cậu, tại sao đến cuối cùng vẫn chỉ còn lại một mình tổ, cô đơn giữa thành phố không có cậu?

Cả tối ngồi trên xe lửa, Tướng Thanh Dung trong giấc ngủ mơ hồ đã nhớ lại rất nhiều chuyện –

Có lẽ là sợ hãi với thành phố A từ trong tim, mấy giờ trước khi xe lửa đến thành phố A, tất cả ký ức hoàn toàn thức tỉnh!

Hôn lễ, tỏ tình, cự tuyệt, rò điện...

Hóa ra năng lực biết trước của cậu không phải siêu năng lực gì, mà là cậu đã thật sự trải qua.

Tất cả cảnh trong mơ đều không phải mơ, mà thật sự có một Tưởng Thanh Dung đau khổ yêu Lâm Đức Bản, như thăng ngọc chạy đến hôn lễ của người kia, bất chấp tất cả tổ tình lại bị vô tình cự tuyệt. May mà ông trời thương hại, cho Tưởng Thanh Dung đáng thương này cơ hội sống lại một lần nữa.

Nhưng cậu, lại bỏ phí cơ hội ông trời ban cho!

Cậu như mình ở kiếp trước, vào lúc chuyện đã không thể挽 hồi mới mở miệng nói “thích”. Nhưng tiếng “thích” này lại không có bất cứ ý nghĩa gì. Giống như Lâm Đức Bản kiếp trước sẽ không vì một tiếng “thích” của cậu mà hủy bỏ hôn lễ, bây giờ Lâm Đức Bản cũng sẽ không vì tình ý của cậu mà từ bỏ đại học W.

Thậm chí, có thể vì một từ “thích” của cậu mà hai người họ ngay cả bạn bè cũng không thể!

Kiếp trước trong phòng rửa tay Lâm Đức Bản đã chính miệng nói đã từng rung động với cậu, nhưng đó là kiếp trước. Sống lại một lần nữa, kịch bản đã sửa hơn phân nửa, Lâm Đức Bản còn có thể rung động với cậu không? Dù có rung động thì cũng được mấy phần? Có phải là loại rung động như tình nhân không?

Mệt mỗi quá mệt mỗi quá, cậu không muốn suy đoán nữa...

“Cậu đứng đắn người ở đây làm gì? Có biết rất là chặn đường không hả?” Sau đầu bị gõ nhẹ một cái, sau đó tiếng nói quen thuộc vang lên bên tai.

“Cậu cậu cậu...” Lão đảo lui hai bước, ngửa đầu nhìn, trong đầu Tưởng Thanh Dung hoàn toàn trống rỗng.

Tại, tại sao người đáng lẽ không xuất hiện lại xuất hiện ở đây?

“Tớ cái gì mà tớ, không nhận ra à?” Rút phiếu ăn trong tay Tưởng Thanh Dung, “Cậu lấy được phiếu cơm rồi? Tốt quá. Tớ tới muộn, mấy lão già ở phòng giáo vụ đều nghỉ rồi, chạy lên chạy xuống cuối cùng thủ tục cũng chưa làm xong, mới vừa rồi còn đang nghĩ cơm tối biết giải quyết thế nào đây! Đi, mời tớ đi ăn cơm, đói chết tớ rồi!”

“Lâm, Lâm —”

“Có gì đợi ăn xong hãy hỏi, tớ sắp chết đói rồi.”

Vào giờ ăn muốn tìm canteen trong trường đại học, cứ đến nơi nhiều người nhất là ra.

Hai người Tưởng Thanh Dung nhanh chóng tìm ra canteen, sau đó Lâm Đức Bản cậ mình cao lớn ra ra vào vào vài lần, cuối cùng lấy được hai món mặn một món chay, thêm hai suất cơm tẻ.

Nhìn người trước mặt ăn như chết đói, đầu Tưởng Thanh Dung vẫn còn choáng váng, không có nửa phần cảm giác chân thực.

Mười phút trước cậu còn đang vì người này mà bị xuân thương thu, mười phút sau cậu lại cùng người này mặt đối mặt ngồi ăn ở canteen!

... Có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng lại không dám, chỉ sợ vừa mở miệng sẽ giật mình tỉnh mộng đẹp.

“Ăn đi, món gà xắt hạt lựu này cũng không tệ lắm, ăn nhiều chút, cậu bỏ tiền đấy!” Thịt gà đỏ, ớt xanh, thêm cơm tẻ trắng mềm nhìn rất đẹp mắt, nhất là người nọ lại xúc cho cậu, dù có là thạch tín cậu cũng sẽ nuốt vào không do dự.

34. Chương 34

So với thành phố B bốn mùa không phân rõ, tháng chín thành phố A không khí đã phủ đầy ý thu, trời tối nhanh hơn tưởng tượng. Bọn cậu mới chỉ ăn một bữa cơm, lúc bước ra khỏi canteen đã thấy mặt trời biến mất sau đường chân trời, sắc trời thoáng cái tối sầm, trong sân trường bóng đèn mờ mờ miễn cưỡng có thể cho người ta thấy được đường đi.

“Đệm chần của tớ vẫn chưa linh, đêm nay qua chỗ cậu chen chúc thôi.” Lâm Đức Bản vỗ vỗ cái bụng no căng, thản nhiên ném quả boom tấn tiếp theo.

“Hả?” Tưởng Thanh Dung rõ ràng bị tạc không nhẹ, da đầu run lên từng chập, bắp chân không kìm được bắt đầu run rẩy.

Trường học phân cho sinh viên là giường 1m, một người đàn ông trưởng thành ngủ thì không sao, nhưng hai người chen chúc...

“Không thích? Được rồi, tớ ra ngoài tìm nhà nghỉ ngủ tạm một đêm vậy!” Sắc mặt Lâm Đức Bân sầm xuống, lập tức quay người đi về phía cổng trường.

“Không, không phải.” Tưởng Thanh Dung lo lắng, không quan tâm vươn tay giữ chặt người lại, “Tớ, tớ không phải không vui.”

“Chỉ là, chỉ là giường có hơi chật, chen chúc không quá thoải mái, tớ sợ cậu ngủ không ngon.” Đừng nói chia nửa giường, dù chia cho cậu ấy nửa người cậu cũng cam tâm. Chỉ là, mời người này lên giường của mình, cậu có thể chịu được qua buổi tối này sao?

Lâm Đức Bân cúi đầu nhìn cánh tay bị Tưởng Thanh Dung nắm chặt, khẽ bật cười mắng một câu, “Đồ ngốc!”

Tưởng Thanh Dung theo ánh mắt Lâm Đức Bân cũng nhìn xuống tay. Vừa rồi nóng ruột cậu vươn tay kéo tay Lâm Đức Bân, Lâm Đức Bân khẽ đảo cổ tay, tay hai người liền mập mờ đan cài vào nhau.

Mặt lập tức đỏ bừng, Tưởng Thanh Dung vội vàng muốn rút tay về. Rút hai cái, không rút được, cái thứ ba, cuối cùng cũng rút lại được —

“A —” cùng lúc tay rút về, cả người bị đẩy vào đường nhỏ, sau lưng áp vào một thân cây vừa cứng vừa thô.

Hình thành đối lập mãnh liệt với cảm giác lạnh như băng sau lưng, là môi lưỡi nóng rực đối diện áp tới.

Tưởng Thanh Dung hoàn toàn choáng váng, eo cứng đờ không biết nên phản ứng như thế nào.

“Này, đây là biểu hiện thích tớ của cậu?” Trong giọng nói êm tai đến gần như xấu xa tràn ngập vui vẻ.

Tưởng Thanh Dung mơ màng a một tiếng.

“Thật nghe lời!” Đầu lưỡi đang đợi thời cơ tấn công đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, theo đà nghiêng ngang xông vào, liếm láp khắp khoang miệng.

Nụ hôn đầu tiên của hai đời liền chôn vùi một cách khó hiểu như vậy đấy. Tưởng Thanh Dung đáng thương ngay cả việc đuổi theo tiết tấu của đối phương cũng không làm được, chỉ có thể há to miệng mặc quân đến hái.

Chóp mũi ngửi thấy mùi của người nọ, đầu lưỡi còn vị cay của gà xé phay cùng bảo cùng vị ngọt của coca cola.

Tưởng Thanh Dung say, như lần đầu tiên uống rượu cả người xây xẩm, chân như đạp trên mây...

“Đồ ngốc!” Giọng nói hơi gấp gáp vang lên bên tai, cảm giác vành tai bị người nào cắn, “Kỹ thuật hôn của tớ tốt đến mức hôn làm cậu choáng váng tớ rất vinh hạnh, nhưng tớ không muốn cống cậu leo bẫy tăng lâu.”

Tựa trên vai Lâm Đức Bân, Tưởng Thanh Dung mất một lúc mới tỉnh táo lại.

Liếm liếm môi, cảm giác tê ngứa trên môi nói cho cậu biết, vừa rồi không phải mơ, không phải ảo tưởng.

... Thật, thật sự bị hôn, bị Lâm Đức Bân hôn!

“Lại thè lưỡi liếm môi lung tung, có tin tớ hành quyết cậu ngay tại chỗ không?” Tiếng thở dốc rõ ràng khiến lời uy hiếp nghe không đơn giản chỉ là uy hiếp miệng.

Tưởng Thanh Dung vội che miệng lại.

Hành động của cậu hiển nhiên lấy lòng đối phương, lập tức kéo tay cậu xuống sau đó lại là một nụ hôn nồng nhiệt không thở được. Hôn xong Lâm Đức Bân vươn tay giúp Tưởng Thanh Dung sửa sang lại quần áo có hơi lộn xộn, “Về thôi. Đã ngồi xe lửa một ngày cậu cũng mệt mỏi rồi, đêm nay an tâm ngủ một giấc đi.”

Cúi đầu ngoan ngoãn như cô vợ nhỏ đi theo phía sau Lâm Đức Bân trở lại phạm vi đèn đường có thể chiếu sáng.

Ánh sáng trong sân trường không thể so sánh với ngoài đường, ở những nơi ngọn đèn không thể chiếu tới quả thực là địa điểm giết người cướp của tốt nhất. Ví dụ như hại Tưởng Thanh Dung đánh mất nụ hôn đầu tiên chính là góc chết ánh sáng kia...

Ba người trong phòng đến tối chỉ có hai người về ở, người kia nghe nói có họ hàng ở thành phố A, đã đến nhà họ hàng ở rồi.

Sau khi rửa mặt qua loa, ký túc xá đúng 11 giờ cắt điện tắt đèn.

Giường 1m mà chen chúc hai người đàn ông trưởng thành quả thật rất chật, nhất là trong tình trạng một trong số đó còn ra sức áp sát vào người người kia.

“Cậu cứ lui nữa sẽ rơi xuống giường đấy.” Lâm Đức Bàn cười kéo Tưởng Thanh Dung từ mép giường về, giữ trong khuỷu tay mình, “Bây giờ mới thẹn thùng thì quá muộn rồi! Đừng lộn xộn nữa, chúng ta nghiêm túc nói chuyện.”

Trong một ngày tâm tình thay đổi quá nhanh, quan hệ với Lâm Đức Bàn lại càng tiến triển cực nhanh, Tưởng Thanh Dung thật sự không biết nên nói cái gì.

Cậu không dám xác nhận, rốt cuộc có phải mình đang ở trong mộng hay không! Hạnh phúc tới đột nhiên như vậy, cậu có thể vươn tay sao?

“Cậu không có gì muốn hỏi tớ à?” Đợi cả buổi, Tưởng Thanh Dung vẫn im lìm như ngậm hột thị, Lâm Đức Bàn đành phải chủ động mở miệng.

Có, sao lại không có chứ!

Sao cậu lại xuất hiện ở đây? Không phải cậu được đại học W gọi nhập học sao? Đêm đó cậu có nghe thấy tớ nói ‘thích cậu’ không? Vừa rồi cậu hôn tớ, có phải cậu cũng thích tớ không? Thích bao nhiêu? Có thích tớ như tớ thích cậu không? Cậu nghiêm túc sao?

Rất nhiều vấn đề nghẹn trong cổ họng, một cái cũng không hỏi được.

“Hừ, ngoan, không khóc không khóc!” Khi Tưởng Thanh Dung bật ra tiếng thút thít đầu tiên, Lâm Đức Bàn lập tức vỗ nhẹ lưng cậu, thấp giọng dỗ dành.

Ôm chặt lấy eo người này, Tưởng Thanh Dung khóc như đứa trẻ.

Tất cả tủi thân, không cam lòng phải chịu, của kiếp trước, của kiếp này, tất cả hóa thành nước mắt tuôn trào.

“Đồ ngốc, đồ đàn.” Lâm Đức Bàn nhẹ nhàng vuốt ve Tưởng Thanh Dung, thỉnh thoảng cúi đầu hôn lên lông mi dính nước mắt của cậu, dịu dàng trêu mếu.

Được người này dịu dàng yêu thương, nước mắt Tưởng Thanh Dung lại càng chảy dữ.

Chờ đợi thời gian dài như vậy, vào lúc cho rằng sẽ vô vọng lại phong hồi lộ chuyển đạt được người mình tha thiết ước mơ, cũng chỉ có nước mắt mới có thể biểu đạt tâm tình giờ phút này.

Nước mắt, không nhất định là bi thương!

Nếu nước mắt của tớ có thể đổi lại sự dịu dàng của cậu, khóc mù tớ cũng chấp nhận.

“Vớ vẩn!” Dường như xem thấy suy nghĩ của cậu, Lâm Đức Bàn búng trán cậu, nhưng không hề đau chút nào, “Cứ khóc nữa áo ngủ của tớ cũng vụn ra nước đấy, cậu cho rằng mình là Mạnh Khương Nữ à!”

“Cậu là đồ khốn.” Tưởng Thanh Dung cũng không phải đồ ngốc, sau khi cảm xúc hơi bình tĩnh lại mới phát hiện mình thương tâm là phí công, tất cả rõ ràng là bẫy rập người này tỉ mỉ đào ra cho cậu nhảy vào.

“Tớ là đồ khốn? Là ai tự cho mình thông minh chạy đi đăng ký đại học A?” Lâm Đức Bàn oán hận véo hông Tưởng Thanh Dung một cái, “Nếu không phải tớ kịp thời đến chỗ giáo viên sửa lại nguyện vọng, bây giờ tớ đang ở đại học W rồi.”

Phần thịt ngựa ở eo bị véo, Tưởng Thanh Dung phản xạ co rụt lại, “Đừng, tớ sợ ngựa!”

Giọng nói vừa khóc xong nên khàn khàn, nghe trong bóng tối nhuốm thêm hương vị tình sắc, cổ tình cậu còn vì tránh né tay véo của Lâm Đức Bản mà uốn qua uốn lại.

35. Chương 35

Lâm Đức Bản bật người xuống giường —

“Hử, cậu đi đâu vậy?”

“WC.” Giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi.

Tưởng Thanh Dung mất hai giây mới hiểu vì sao Lâm Đức Bản muốn đi WC, nhất thời xấu hổ trốn vào chăn không dám lên tiếng.

Không biết bao lâu, thân thể lạnh lạnh lần nữa chui vào chăn.

“Được, được rồi?” Nhút nhát hỏi.

“Ngủ.” Người nào đó hung dữ vỗ vỗ lưng Tưởng Thanh Dung.

“Hôn ngủ ngon.” Giọng nói rất nhẹ nhưng rất kiên quyết.

Đây là quyền lợi của tình nhân, không phải sao?

Đầu tiên là tiếng nước đứt quãng, sau lại sợ tiếng động quá lớn sẽ đánh thức hai người ngủ cùng phòng đã ngủ say, thanh âm trở nên trầm trầm.

Trò chơi trao đổi nước bọt trong chăn diễn ra một hồi lâu mới dừng lại.

“Có muốn vào WC chuyển nữa không?” Bị cắn khiến miệng gần như sưng lên, Tưởng Thanh Dung ý định trả thù lơ đãng nhắc chân, vừa khéo lướt qua một vị trí khó nói, rất hài lòng nghe được tiếng hít vào.

Trả lời của Lâm Đức Bản là khép chân kẹp người ở giữa, cố ý dùng chỗ đang cứng đờ lên bụng Tưởng Thanh Dung.

Đùa giỡn không được lại bị đùa giỡn, Tưởng Thanh Dung không dám lộn xộn, sợ không cẩn thận lại lau súng cướp cò thật.

Cậu không ngại dâng thân xác cho người này, nhưng không phải hôm nay.

Thiên không thời địa không lợi nhân không hòa, ngày hôm nay nhìn thế nào cũng không phải ngày lành để làm tình.

“Thật sự không cần đi WC?”

“Ngủ.”

“Cậu như vậy tớ không ngủ được.”

“Ngủ!”

Sau khi kháng nghị vô hiệu, Tưởng Thanh Dung biết điều im miệng, ngẩng đầu hôn nhẹ lên chiếc cằm đã lởm chởm râu của Lâm Đức Bản, “Ngủ ngon.”

Một nụ hôn ngủ ngon giống vậy không chút *** hạ trên trán, “Ngoan.”

Từ ngày biết điểm đến giờ, cuối cùng Tưởng Thanh Dung cũng có thể ngủ một giấc thật ngon. Trong mơ không có chia lìa, không bị tổn thương, không có tình yêu đơn phương cầu mà không được...

Dù cho hồi ức kiếp trước khôi phục, dù sau khi có thêm trí nhớ kiếp trước khiến tuổi trên tâm lý của Tưởng Thanh Dung vô duyên vô cớ có thêm mười năm, nhưng cậu vẫn thích Lâm Đức Bản trước mắt này.

Lâm Đức Bản kiếp trước, phần lớn thời gian cậu thích cũng ở phổ thông, dù sao tính ra cậu chỉ biết Lâm Đức Bản thời phổ thông. Lâm Đức Bản nhìn thấy ở hôn lễ đã cách cậu quá xa, khoảng trống hơn mười năm

khiến cậu chỉ còn lại trí nhớ mơ hồ với cậu ấy. Có đôi khi cậu nghĩ vẫn vợ, rồi cuộc là cậu thích Lâm Đức Bân, hay là thích cảm giác thích một người này.

Mãi cho đến khi trở lại phổ thông mười lăm năm trước, cậu lại lần nữa là một học sinh trung học chung sống với Lâm Đức Bân hai năm, cuối cùng cậu đã có thể khẳng định, cậu thật sự thích người tên Lâm Đức Bân. Thích vẽ đường hoàng, thích sự bao dung, thích sự thẳng thắn, thích sự dịu dàng vô ý của cậu ấy, thích tất cả của cậu ấy.

Ở trước mặt người mình thích, Tưởng Thanh Dung không có cảm giác mình sống lại một đời có bất kỳ ưu thế nào. Lâm Đức Bân cười, cậu vẫn bị câu đi hơn nửa hồn phách; Lâm Đức Bân trợn mắt, cậu vẫn bị dọa cho không dám phản bác; Lâm Đức Bân tức giận, cậu vội vàng cẩn thận...

Á, không đúng!

Người bị đùa bốn lòng vòng, rơi bao nhiêu nước mắt là cậu, tại sao bây giờ khép nép nhường nhịn lại là cậu?

Nghĩ vậy, Tưởng Thanh Dung thẳng lưng ưỡn ngực nói, “Chuyện cậu lừa tớ còn chưa tính sổ với cậu đâu!”

Lén sửa nguyện vọng cũng không nói với cậu, hại cậu thương tâm cả một kỳ nghỉ hè!

“Hừ!” Lâm Đức Bân gấp bánh bao cắn một cái.

Tưởng Thanh Dung lại không khỏi bắt đầu mê trai. Tất cả người trong canteen đang ăn điểm tâm không có một nghìn cũng có tám trăm, sao không ai có thể ăn bánh bao với cháo bình dân nhất tao nhà như người này chứ? Trước đây khi cậu ấy không chú ý mới dám hướng ánh mắt ái mộ về phía cậu ấy, lo rằng tâm tư của mình bị cậu ấy nhìn thấu. Cuối cùng giờ đây đã có thể quang minh chính đang đánh ánh mắt trên người cậu ấy, một động tác nhỏ cũng không muốn bỏ qua.

“Tớ lừa cậu? Là ai vừa biết thành tích liền bỏ chạy về quê hả? Bóng người cũng không tìm được, cậu bảo tớ nói cho cậu biết thế nào?” Âm điệu kéo dài khiến trái tim nhỏ bé của Tưởng Thanh Dung run rẩy không ngừng, “Còn nữa, đừng nói với tớ là cậu không gian lận trong bài thi.”

Nếu không phải đang ở chỗ đông người, Lâm Đức Bân thực sự muốn cốc đầu Tưởng Thanh Dung, hỏi thử xem rốt cuộc cậu ấy nghĩ gì. Chỉ thấy điểm thấp gian dối thành điểm cao, chưa gặp ai điểm cao gian dối thành điểm thấp. Quả dưa chuột này căn bản là lấy tiền đồ của mình ra làm bừa.

Tưởng Thanh Dung vốn đang thẳng lưng lập tức rũ xuống, khí thế biến mất hoàn toàn. Trò lừa đảo nhỏ nhỏ của cậu dễ bị phát hiện như vậy à?

“Đại học W có gì tốt, chỉ là ngôi trường rách nát.” Tưởng Thanh Dung trề môi lắm bầm.

Trường cũ mà cậu từng học, trong mùa hè này hoàn toàn bị cậu cấm hận, vừa nhắc tới liền có sắc mặt không tốt, chỉ còn thiếu làm hình nhân để đâm mỗi ngày giải hận thôi.

Kiếp trước cậu tốt nghiệp ở đại học W, cuối cùng cũng chỉ lẫn lộn được một vị trí chủ quản công ty nữa vời. Ngược lại Lâm Đức Bân tốt nghiệp đại học A, phát lên như điều gặp gió, lương cao chức cao khiến người ta cực kỳ hâm mộ. Từ đó có thể thấy được, đại học W còn không bằng đại học A.

Lâm Đức Bân thở dài, “Vì tớ, có đáng không?”

Tất cả đại học A, chắc cũng chỉ có Tưởng Thanh Dung dám đồng dạ tuyên bố đại học A là một trường rách nát. Mà hẳn biết, hẳn chính là nguyên nhân khiến Tưởng Thanh Dung coi đại học W là trường rởm.

“Đáng.” Thêm một lần nữa cậu vẫn sẽ làm vậy, không oán không hối.

Ngay cả cuộc đời của cậu cũng đã có lại một lần, còn có cái gì không thể bỏ!

“Heo.”

Hì hì, bị mắng là heo cũng hạnh phúc vô cùng.

Tưởng Thanh Dung xích mông về phía Lâm Đức Bân một chút, nói nhỏ, “Này, những lời tớ nói với cậu trên bờ đê hôm đó, có qua có lại mới toại lòng nhau, có phải cậu cũng nên đáp lại tớ một câu không?”

Lâm Đức Bân liếc cậu một cái, “Hôm đó cậu nói nhiều như vậy, một câu là câu nào?”

“Là, là một câu cuối cùng.”

“Hừ, cách xa như vậy, gió lại lớn, giọng thì chẳng lớn hơn tiếng muỗi kêu là mấy, ai nghe thấy cậu nói cái gì.”

“Cậu nói láo.” Cậu dám cam đoan trăm phần trăm, chắc chắn Lâm Đức Bản nghe được.

“Đúng là không nghe được.” Lâm Đức Bản một mực khẳng định, “Nếu không, cậu lặp lại lần nữa? Cậu nói, tớ liền trả lời cậu.”

“Thật?” Mắt Tưởng Thanh Dung lập tức sáng lên. Dù từ hành động của Lâm Đức Bản cậu có thể đoán được đối phương cũng thích cậu, nhưng có thể nghe chính miệng cậu ấy nói một tiếng ‘thích’, là nguyện vọng Tưởng Thanh Dung tâm tâm niệm niệm.

Lâm Đức Bản bật cười, “Chó con nào nói dối không phải người.”

Tưởng Thanh Dung không quá để ý mình bị thay đổi giống loại, liếc nhìn hai bên một lượt mới khó xử nói, “Phải nói ở đây?”

Canteen đông nghịt học sinh ăn sáng, nhìn thế nào cũng không phải là nơi thích hợp để tỏ tình, “Có thể để buổi tối nói sau được không?”

“Có thể.” Lâm Đức Bản biểu hiện rất độ lượng, “Nhưng phải có lái.”

“Lái?” Tưởng Thanh Dung ngạc nhiên.

Đầu dừa hơi nhon điểm lên môi, Lâm Đức Bản bắn tới ánh mắt ‘hiểu không?’.

Trong trận đấu do độ mặt dày Tưởng Thanh Dung hoàn toàn bại trận, lập tức ném bữa sáng mới ăn một nửa chạy trốn chết.

Điện cao thế, thật là nguy hiểm!

Đời trước là bị điện giết chết, đời này không bao giờ để bị điện giết chết nữa...

36. Chương 36

Đại học A rất lớn, đại học A có hơn hai vạn sinh viên, đại học A có học viện công thương, học viện kiến trúc, trong học viện lại có hơn mười học viện với mười mấy khoa khác...

Mắt Lâm Đức Bản đen có thể cạo được mấy cân nhọ nồi.

Đại học A tuy so ra kém nổi tiếng hơn đại học W nhưng cũng là trường nổi tiếng, có lịch sử lâu đời. Mà có quan hệ trực tiếp với lịch sử lâu đời, là diện tích của đại học A.

Ngày hôm qua lúc Lâm Đức Bản đến thành phố A thì nhân viên hướng dẫn đã tan tằm, hắn không thể làm thủ tục nhập học. Hôm nay lại có Tưởng Thanh Dung đi cùng, cuối cùng hắn xử lý xong thủ tục nhập học, cũng nhận chăn đệm đồ dùng cùng chìa khóa ký túc xá.

Hai người xách một đồng đồ dùng sinh hoạt, bỏ qua hơn nửa trường học mới đến được ký túc xá của Lâm Đức Bản.

“Chính là chỗ này?” Tưởng Thanh Dung hỏi.

Lâm Đức Bản ngẩng đầu nhìn bốn chữ ‘học viện thông tin’, nặng nề gật đầu.

“Như vậy không được.” Lâm Đức Bản đột nhiên thốt lên.

“Cái gì không được?” Tưởng Thanh Dung không hiểu hắn đột nhiên nói vậy là có ý gì.

“Cũng không phải Ngưu Lang Chức Nữ, cách xa như vậy còn muốn người ta sống nữa không?” Lâm Đức Bản phát điên.

Hắn biết đại học A rất lớn, nhưng không ngờ lại lớn như vậy. Ký túc xá học viện thông tin bọn hắn với ký túc xá học viện quản lý kinh tế của Tưởng Thanh Dung vừa vặn vắn một nam một bắc. Điều đó có nghĩa, sau

này nếu bọn hắn muốn gặp nhau, cũng như Ngưu Lang Chức Nữ vượt ngân hà phải vượt qua sân trường mới được. Cho dù đạp xe đạp, một lần đi lại cũng phải mất gần nửa tiếng.

Với đôi tình nhân mới yêu, hận không thể từng giây từng phút dính vào nhau thì, khoảng cách này không thể chấp nhận.

“Chúng ta chuyển ra ngoài ở!” Lâm Đức Bản gần như lập tức ra quyết định.

Đi mẹ Ngưu Lang Chức Nữ đi.

— chuyển ra ngoài?

Tưởng Thanh Dung có chút lung lay với đề nghị này của Lâm Đức Bản.

Nếu chưa hồi phục trí nhớ kiếp trước, có lẽ cậu sẽ muốn thể nghiệm một chút sinh hoạt tập thể ở đại học. Nhưng cậu đã thuận lợi nhớ lại kiếp trước, không hề có hứng thú với việc ngủ chung phòng. Sinh hoạt của bảy nam thẳng con trai hồi hám chen chúc trong ký túc xá, từ tám trăm năm trước cậu đã thể nghiệm qua bốn năm rồi. Một bên là đám trẻ trâu mười bảy mười tám tuổi khác biệt với cậu, một bên là Lâm Đức Bản đã thích rất nhiều năm, việc này còn cần phải cân nhắc sao?

“Bây giờ liền chuyển?” Phụ cận đại học, không thiếu nhất chính là nhà trọ cho sinh viên thuê. Trẻ con bây giờ đều được nuông chiều từ bé, đó là lý do mà dù ký túc xá ở trường có điều kiện không tồi nhưng vẫn không ít người không chịu được sinh hoạt trong ký túc xá, phải chuyển ra ngoài thuê phòng ở. Có thể nói, chỉ cần bạn có tiền, các loại phòng đủ màu sắc hình dạng mặc bạn lựa chọn, lập tức có thể vào ở.

“Không gấp. Cứ ổn định trước đã, tìm được chỗ thích hợp thì chuyển.” Lâm Đức Bản nhướn mày nhìn Tưởng Thanh Dung, “Ồ chung đó, cậu muốn suy nghĩ một chút không?”

Tưởng Thanh Dung đỏ mặt, không chịu yếu thế trừng lại, “Sợ cái gì chứ, đều là con trai, cũng không sợ mang thai.”

Ở chung, ở chung... A a a, cậu không phải thẳng bé ba tuổi, biết rõ ở chung sẽ xảy ra chuyện gì, không mang thai không có nghĩa là hai người chỉ đắp chăn ngủ!

“Ừ, cậu yên tâm, mang thai tớ nhất định chịu trách nhiệm.”

“Cậu chắc chắn là của cậu?” Đối thoại không chút dinh dưỡng vậy mà cũng tiếp tục được...

“Tớ không cho rằng cậu lên giường của tớ rồi mà vẫn còn tinh lực bò lên giường người khác.” Lâm Đức Bản khẽ làm một động tác thúc eo.

... Đang giữa ban ngày ban mặt đấy!

Đầu da mặt lại lần nữa toàn bại!

“Tiểu Tưởng, Tưởng Tưởng.” Bước vào ký túc xá ánh sáng lập tức tối đi, đúng lúc trong hành lang không có ai, Lâm Đức Bản chậm chậm đuối theo, nhưng tóc ngắn không thể che lấp vành tai đỏ bừng của Tưởng Thanh Dung, “Đêm nay ngủ lại chỗ tớ, được không?”

Ngày mốt mới chính thức khai giảng, ngày mai vẫn là thời gian tự do, bọn hắn có thể chen chúc trên giường thông thả cho hết thời gian.

“Không được.” Tưởng Thanh Dung vội vàng lắc đầu nguây nguây.

“Cậu vẫn còn trách tớ buổi sáng, a —”

Lâm Đức Bản luống cuống tay chân đón đồ đạc Tưởng Thanh Dung ném tới, nhìn bóng người đã chạy xa chặc chặc vài tiếng, “Da mặt mỏng quá. Aizz, còn nói giúp tớ trải giường chiếu, chính mình lại chạy mất!”

Nhưng mà — hắc hắc, buổi sáng thật đúng là mất hồn!

Buổi sáng lúc hắn tỉnh lại Tưởng Thanh Dung vẫn đang ngủ.

Ngày hôm qua hắn mang đến cho Tưởng Thanh Dung ‘kinh hỉ’ lớn như vậy, xem ra đã tiêu hao quá nhiều tinh thần của cậu ấy rồi, nắng đã chiếu đến mông rồi mà vẫn còn ngủ.

Lâm Đức Bản ngẩng đầu nhìn quanh, hí hửng phát hiện hai người bạn cùng phòng kia của Tưởng Thanh Dung đã ra ngoài rồi, không biết là đi ăn sáng hay đi tham quan trường, dù sao cũng là ra ngoài. Phòng ngủ giờ chỉ còn hắt với Tưởng Thanh Dung.

Hắc hắc, đã không có người ngoài quấy rầy, vậy hắt không khách sáo...

Tưởng Thanh Dung là bị cảm giác lắc lư kỳ lạ khiến tỉnh ngủ.

Ừm, hôm nay chần ảm thật, có hương vị làm người ta an tâm, như khi còn bé được mẹ ôm vào lòng ru ngủ vậy, lung la lung lay, ảm áp đến không muốn mở mắt.

Tưởng Thanh Dung nhắm mắt cọ vào chăn. Ấm áp, trơn bóng, mặt chăn chất lượng rất tốt, cậu không nỡ rời khỏi ổ chăn ảm áp này.

Duy nhất không ổn chính là, rất mắc tiểu, rất muốn đi tiểu.

— kỳ lạ!

Suy nghĩ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo mơ mơ màng màng nghĩ, bình thường buổi sáng tỉnh lại cũng rất gấp, nhưng không giống như hôm nay, gấp đến mức khó nhịn được, rất muốn rất muốn, giống như có ngoại lực nào đó đang thúc giục cậu nhanh nhanh tiểu ra quần...

Xoay xoay eo muốn giảm bớt cảm giác vội vàng muốn tiểu, nhưng bên tai lại có tiếng thở hổn hển dồn dập.

Một thứ gì đó dán lên, Tưởng Thanh Dung sững sờ, vào lúc nửa tỉnh nửa mê ý thức phản ứng nhanh hơn thân thể, biết đó là thứ gì liền ngoan ngoãn há miệng, để thứ trơn trượt đó chui vào miệng.

“Ừm...” Không khí bị đoạt đi, Tưởng Thanh Dung bực mình cắn cái thứ trơn trượt kia một cái.

Lắc lư kỳ lạ đột nhiên trở nên kịch liệt, cảm giác mắc tiểu của Tưởng Thanh Dung càng dồn dập...

Không, không nhịn được nữa —

“A...” Thân thể uốn lên, run rẩy phun ra một dòng chất lỏng trắng đục.

Không phải nước tiểu, mà là —

Đầu óc choáng váng trầm trầm lúc này mới hơi tỉnh táo. Thứ mình bắn ra không chỉ làm bắn vùng bụng dưới, mà phần lớn đều bắn vào cái tay châm ngòi thổi gió kia, chất lỏng sền sệt dính đầy bàn tay.

Hóa ra là cái tay này gây sóng gió.

Hại, hại cậu còn tưởng là mắc tiểu!

“Thoải mái không?” Tiếng thở dốc đầy thỏa mãn, cả đầu lười liếm lên cổ Tưởng Thanh Dung.

Cảm giác ẩm ướt không bình thường giữa hai chân nói cho cậu biết, vừa rồi không chỉ một mình cậu cao trào!

Tưởng Thanh Dung như bị ngốc, gần như mười tám từ cảm đều xông ra lao như bay trong đầu.

Cậu, vừa rồi, hình như, có vẻ, dường như dùng thân thể thử nghiệm một động từ, danh từ đáng xấu hổ —

Sau nửa ngày, cậu vẫn giữ tư thế nằm nghiêng, chỉ có hai đùi giật giật nhẹ nhàng cọ cọ...

Shhhh —

Tiếng hít vào khó hiểu vang lên sau lưng, “Nó cố mãi mới mềm xuống được, nếu cậu lại khiến nó cứng lên, lần này sẽ không chỉ là...”

Không đợi hắt nói xong, Tưởng Thanh Dung như được gắn mô tơ vào hông, vội vàng kéo quần ngủ đã bị cởi đến đầu gối lên, xách theo quần chạy thẳng một mạch vào wc.

Trong wc, Tưởng Thanh Dung lại cởi quần ngủ xuống.

Thân dưới một đồng lộn xộn. Một đoạn ngắn từ phòng ngủ đến wc, bởi vì hai chân đi lại mà thứ của cậu với Lâm Đức Bản đã hòa vào nhau, từ bụng dưới đến thẳng nhỏ lại đến giữa đùi, tất cả đều là chất nhầy trắng trắng, rất *** mỹ.

Lại choáng váng nửa ngày nữa mới cố nén xấu hổ cắn răng rửa sạch thứ giữa hai chân, vừa ra liền thấy Lâm Đức Bản đang đứng bên cạnh bồn cầu.

Thấy cậu bước ra từ một ngăn wc, Lâm Đức Bản nhe răng cười với cậu một cái rồi quay lại bồn cầu, không hề ngại cậu đang bên cạnh nhìn mà thản nhiên móc thứ đó ra phóng nước.

Tưởng Thanh Dung nhìn thức kia, lại nghĩ đến xúc cảm kẹp giữa bắp đùi mình vừa rồi...

“Hạ, lưu.” Nghiến răng nghiến lợi mắng xong một câu, Tưởng Thanh Dung lại như chạy trốn mà lao về phòng ngủ.

Quần ngủ, đồ lót, tất cả thay ra rồi ném đi.

Đã có tiền án bắt lương, Tưởng Thanh Dung chịu đồng ý ngủ với người này thì có mà diên!

Cứ nghĩ tới mình với cậu ta lần đầu tiên thân mật lại đúng vào lúc mình đang mơ mơ màng màng là Tưởng Thanh Dung lại tức giận. Ngủ một giấc dậy, còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì thì đã thoải mái xong... Luôn cảm giác mình rõ ràng mua toàn vé, nhưng lại chỉ được hưởng nửa giá.

Người nọ thì toàn bộ quá trình đều được hưởng thụ.

Tức giận!

37. Chương 37

Được rồi, trời không chịu đất thì đất phải chịu trời thôi. Có một tình nhân da mặt mỏng, hẳn đành phải chủ động một chút.

Sau khi thu dọn qua giường với quần áo của mình xong, Lâm Đức Bản nhìn đồng hồ thấy cũng đã tới giờ cơm tối.

Đi một mạch qua hơn nửa sân trường, Lâm Đức Bản đi vào ký túc xá của Tưởng Thanh Dung.

Hắc hắc, tìm một tình nhân đồng tính quá tiện. Nhìn xem, lúc hắn bước vào cổng ký túc xá của Tưởng Thanh Dung, bác gái trung niên mắt lúc nào cũng trừng trừng kia chẳng thêm liếc hắn một cái. Nếu là ký túc xá nữ có khả năng hắn mới cách cổng 10m bác gái kia đã lập tức thôi mặt ra về ‘sắc lang đến đây’, nếu dám lớn mật xông thẳng vào bác gái không cho mấy cái chổi mới là lạ.

Bò lên tầng 7, lễ phép gõ cửa, một nam sinh đeo kính mở cửa cho hắn.

Khuôn mặt mới, xem ra lại có bạn học mới đến rồi.

“Cậu tìm ai?” Nam sinh đeo kính ngơ ngác hỏi.

“Tôi tìm Tưởng Thanh Dung.”

“Vào đi!” Tân sinh mới vào đại học đều không có tính cảnh giác, nam sinh đeo kính cũng không ngoại lệ, cậu ta nghiêng người để Lâm Đức Bản vào.

Lúc bước vào, cả phòng ngủ náo nhiệt như chợ bán thức ăn. Ngoài kính mắt, Lâm Đức Bản còn thấy vài bộ mặt lạ hoắc, xem ra tám người trong phòng đều đến đủ, đang tổ chức đại hội phòng lần thứ nhất.

Đối với đám choai choai mới giã khỏi kỳ thi đại học gò bó thì, xa gia đình đến một nơi xa lạ sống cuộc sống tập thể là một thử nghiệm rất mới lạ. Vậy nên tất cả mọi người rất hưng phấn, riu rít lấy nhau nói chuyện.

Trong phòng ngủ náo nhiệt, Lâm Đức Bản liếc mắt đã nhìn thấy Tưởng Thanh Dung. Cậu không quá nhiệt tình tham gia thảo luận với bạn cùng phòng, chỉ thỉnh thoảng chen vào mấy câu, nhìn có vẻ không hợp với sự náo nhiệt trong phòng.

Sau khi quen thuộc Lâm Đức Bân mới biết, kỳ thật Tưởng Thanh Dung là một người hướng nội có thói quen một mình, với người khác luôn hữu lễ nhưng xa cách, cũng không mấy hứng thú kết bạn. Chỉ cần cho cậu ấy một quyển sách là cậu ấy có thể ngồi một mình cả ngày. Thế nhưng, tính cách như vậy mà cậu ấy lại chịu tích cực hòa nhập với đội bóng rổ, cùng hấn và đấm bạn vô tâm vô phẩy kia cười đùa, sáng sủa đến mức không thể nhìn ra tính cách ban đầu của cậu.

Lúc này, thấy ngoài cửa có động tĩnh Tưởng Thanh Dung mới ngẩng đầu nhìn ra. Thấy là hấn đến, Tưởng Thanh Dung vốn là vẻ mặt lãnh đạm lập tức nở nụ cười tươi rói, cứ như ném một viên đá vào mặt nước bằng phẳng, vui vẻ theo từng gợn sóng lan đến đáy mắt, lông mày. Cả người lập tức toát ra vẻ nhẹ nhàng, hình thành sự đối lập rõ nét với vẻ buồn bực trầm lặng vừa rồi.

Lâm Đức Bân nghĩ, hấn tìm được nguyên nhân khiến tính cách Tưởng Thanh Dung thay đổi rồi. Nhưng, hấn có tài có đức gì mà được người này toàn tâm toàn ý ái mộ chứ!

“Ô, bạn thân, muốn dẫn tiểu Thất của chúng tớ đi đâu?” Thấy Lâm Đức Bân vừa đến Tưởng Thanh Dung liền thu dọn đồ đạc đi cùng hấn, cậu trai đeo kính mở cửa cho hấn bắt mẫn ngăn bọn họ lại.

“Ra ngoài ăn cơm!” Lâm Đức Bân buông tay.

“Hai người ăn thì có gì thú vị, chờ bọn tớ một chút, cả bọn chúng ta cùng đi ăn, nhiều người mới náo nhiệt thú vị, có phải không? Coi như là hoạt động tập thể đầu tiên của phòng chúng ta.” Cậu trai đeo kính hiển nhiên cũng là người thích náo nhiệt, chớp mắt đã quyết định một hoạt động liên hoan đơn giản.

Tưởng Thanh Dung kín đáo trừng mắt lườm cậu trai đeo kính. Cái tên bóng đèn không có mắt này, đúng là siêu cấp chướng mắt, ai muốn làm hoạt động phòng gì với mấy người chứ! Nhưng mắt kính mời Lâm Đức Bân, dù trong lòng cậu có 1100 vạn lần không muốn cũng không thể thay Lâm Đức Bân từ chối đối phương.

“Không được, hôm nay tớ với tiểu Tường có chút việc. Lần sau đi, lần sau tớ mời mọi người uống rượu.” Lâm Đức Bân thân thiết vỗ vai mắt kính, ngoài miệng lại uyển chuyển từ chối lời mời của mắt kính.

Cậu trai đeo kính thấy thế đành bất đắc dĩ thả hai người đi.

“Không phải cậu thích nhất là nơi nhiều người náo nhiệt sao?” Trên đường xuống lầu, Tưởng Thanh Dung hỏi.

Lâm Đức Bân từ chối lời mời của mắt kính làm cậu vô cùng khó hiểu, cậu còn cho rằng chắc chắn Lâm Đức Bân sẽ nhận lời chứ.

“Sao cậu lại cho rằng tớ thích nhiều người náo nhiệt?” Lâm Đức Bân hỏi lại.

“Hả —” Tưởng Thanh Dung bị hỏi sững sốt, “Trước đây không phải cậu —”

Lâm Đức Bân tính cách tốt, rất dễ dàng kết bạn, bên người luôn có một đồng bạn. Mà bản thân hấn lại thích náo nhiệt nên hấn rất thích tham gia tụ hội lớn nhỏ. Trước đây đội bóng rổ thường cùng nhau ăn khuya hoặc liên hoan, trên cơ bản đều là Lâm Đức Bân tổ chức rủ rê. Với tính tình của Lâm Đức Bân, Tưởng Thanh Dung vốn cho rằng cậu ấy sẽ sẵn sàng nhận lời mời của mắt kính. Không ngờ cậu ấy lại dứt khoát từ chối, quả thật nằm ngoài suy đoán của Tưởng Thanh Dung.

Đột nhiên, Tưởng Thanh Dung liền hiểu!

Cậu nhớ rất lâu trước đây có xem một quảng cáo – ông cụ thông thả nói với bạn già cũng tóc trắng xóa: kỳ thật tôi không muốn ăn mì, tôi chỉ muốn được gặp bà thôi. Mần ảnh giúp ông hồi tưởng, khi ông vẫn là thanh niên tóc xanh, mỗi ngày đều chạy tới tiệm mì nhà cô gái ăn mì...

Túy Ông say không vì rượu, mà say vì cảnh sắc sơn thủy. Cậu, có phải chính là sơn thủy của Lâm Đức Bân không?

“Khi đó cậu từ chối Hoàng Sở, nói cậu đã có người thích, có phải là —” vội vàng kéo Lâm Đức Bân lại, Tưởng Thanh Dung muốn biết đáp án mà cậu đã trăn trở rất lâu.

Chưa bao giờ nghĩ, đáp án mà cậu cố xem nhẹ kia, sẽ là...

“Đến Dương Khâm cũng nhìn ra được, mà cái đồ ngốc còn ngơ ngơ lại không biết gì.” Lâm Đức Bản không trả lời thẳng, mà nắm chặt tay Tưởng Thanh Dung chậm rãi đi đến canteen.

“Tớ thích cậu.” Gió thu dịu hiu, trong lòng lại ấm áp, ba chữ cứ thế bật thốt ra.

“Ừ, tớ cũng thích cậu.”

Cậu dám nói, thì tớ dám trả lời; cậu dám trả giá, thì tớ dám đáp lại; cậu cho tớ mười phần, tớ cho cậu toàn bộ...

“Cậu phạm quy.”

Không có sấm sét vang dội, không có ánh sao rực rỡ sắc màu, câu nói đời này lần đời trước cậu muốn nghe nhất cứ thế thốt ra khỏi miệng người kia, rõ ràng không hề báo trước.

“Đồ khốc nhè mới phạm quy đấy!” Kéo Tưởng Thanh Dung đến ngồi trên ghế đá dưới một bóng cây, “Để người khác nhìn thấy còn tưởng tớ bắt nạt cậu.”

Tối qua mắt hạch đào còn chưa hết sưng, bây giờ lại vỡ đê rồi.

Lâm Đức Bản thở dài, lấy khăn trong túi ra lau nước mắt cho đồ khốc nhè.

“Lập lại lần nữa.” Tưởng Thanh Dung tùy ý lau nước mắt, không để ý bộ dáng chật vật của mình, quán lấy Lâm Đức Bản muốn hắn lập lại lần nữa.

Nếu biết vừa rồi Lâm Đức Bản sẽ nói ba chữ kia, chắc chắn cậu phải mang máy ghi âm ra ghi lại.

“Tớ nói rồi, cậu nói một câu, tớ liền đáp lại cậu một câu.”

“Tớ thích cậu.” Tính cả kiếp trước, đây là lần thứ tư ở trước mặt người này nói ba chữ ấy; cũng là lần duy nhất tâm tình vui vẻ không do dự.

“Tớ cũng thích cậu.” Lâm Đức Bản quả nhiên thực hiện lời hứa của hắn.

Nếu cậu thích tớ, yêu tớ, thì nhất định phải nói cho tớ biết. Tớ không phải con sâu trong bụng cậu, tớ không đoán được cậu suy nghĩ cái gì, cho nên nếu muốn tớ đáp lại cậu, nhất định phải nói cho tớ biết, cậu thích tớ, cậu yêu tớ.

38. Chương 38

“Tớ thích cậu.” Nghe không đủ, một lần nữa.

“Này, cậu đã đủ chưa.” Cho rằng hắn là máy ghi âm à!

“Một lần cuối cùng, nói đi nói đi!”

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, đôi tình nhân ăn cơm tối xong nắm tay nhau rì rào dưới ánh trăng. Mà đôi tình nhân lồi lõm kéo nửa ngày vẫn chưa đến canteen ăn cơm chiều nương nhờ bóng đêm, hôn nhau quên cả trời đất.

Tưởng Thanh Dung bị hôn nhũn cả chân, cả người mềm nhũn ngã vào Lâm Đức Bản, thở hồng hộc không ngừng.

“Tớ thích cậu, Lâm Đức Bản thích Tưởng Thanh Dung, thế này hài lòng chưa!” Nói xong, như chưa hết giận mà cắn Tưởng Thanh Dung một cái.

Cái gì mà một lần cuối cùng, kết quả chính là n lần cuối cùng...

Sao trước đây hắn lại không biết Tưởng Thanh Dung cũng mặt dày như vậy chứ!

Nhưng nhìn khuôn mặt vừa khóc vừa cười của Tưởng Thanh Dung, hắn làm thế nào cũng không từ chối được yêu cầu của cậu ấy.

Bởi vì quá ưu tú nên trong thế giới tình yêu, hắn vẫn luôn là bên hưởng thụ ái mộ của người khác. Tưởng Thanh Dung thích hắn, hắn đã biết lâu rồi. Người này, luôn cho là rất bí mật lén lút nhìn mình, nhưng lại không biết ánh nhìn luôn bám sát vào hắn đã bán đứng tâm sự của cậu ấy.

Trong sách viết, người yêu trước là người thua. Mà hắn, cũng đương nhiên dùng thân phận người thắng để nhận tình cảm của Tưởng Thanh Dung với mình, hắn cũng cho rằng Tưởng Thanh Dung sẽ vẫn mãi dùng cách ngốc nghếch như vậy thích hắn. Hắn còn biết ngoài Tưởng Thanh Dung, còn có mấy nữ sinh khác cũng thầm mến hắn. Đặc điểm chung là họ là vụng trộm, chưa bao giờ dám nói mình thích. Tưởng Thanh Dung khác với những người đó, cậu ấy là nam. Đó là lý do mà Lâm Đức Bản càng không cho rằng người nhất gan như Tưởng Thanh Dung sẽ không dám làm gì.

Thế nhưng có một ngày, hắn bỗng phát hiện Tưởng Thanh Dung lại chạy tới trước mặt hắn. Tưởng Thanh Dung vì hắn mà vào đội bóng rổ, Tưởng Thanh Dung giúp hắn quản lý tài khoản trên thị trường chứng khoán giúp hắn kiếm tiền, Tưởng Thanh Dung cố ý thi điểm thấp để cùng hắn vào một trường đại học, Tưởng Thanh Dung lớn tiếng nói ‘thích’ hắn... Trong thế giới của hắn, thậm chí thoát bị Tưởng Thanh Dung chiếm trọn!

Mà Tưởng Thanh Dung chết tiệt lại đột nhiên biến mất cả kỳ nghỉ sau khi vừa tỏ tình, cũng chỉ bởi cậu ấy cho rằng bọn họ thi đỗ hai trường đại học khác nhau. Cái tên ngốc ấy, ngốc đến mức làm người ta đau lòng! Được rồi, vẫn luôn là cậu đuổi theo sau lưng tớ, vậy lần này đến lượt tớ chủ động một lần, nể tình cậu đã khóc kêu ‘thích tớ’.

Giáo viên cùng bạn bè đều tiếc cho hắn, nghĩ hắn vất vả thi được điểm cao kết quả lại sửa nguyện vọng, nếu không thay đổi có lẽ hắn đã vào được đại học W. Thực ra bọn họ không biết, ở nơi hắn không thấy được, có một người còn ngốc hơn hắn, hi sinh càng nhiều.

Trong tình yêu này người thắng người thua đã lặng lẽ thay đổi, đổi thành hắn liều mạng đuổi mới theo được Tưởng Thanh Dung, nhưng hắn vui vẻ chịu đựng —

Người này, vì hắn mà hi sinh nhiều lắm, nhiều đến mức khiến hắn xấu hổ, khiến hắn không thể báo đáp. Người này, nỗ lực nhiều như vậy, mong muốn chỉ là tình cảm của hắn.

Thật may, mong muốn của người này là thứ hắn muốn cho nhất cũng là thứ duy nhất hắn cho thể cho cậu ấy!

Tốt quá, thật vui vì trong vấn đề này, ý kiến của tớ và cậu cùng giống nhau!

Tưởng Thanh Dung cho rằng Lâm Đức Bản nói dọn ra ngoài ở là tìm thuê một phòng trọ gần trường học. Thế nhưng cùng cậu ấy đi mấy đại lý môi giới gần trường học, Tưởng Thanh Dung phát hiện Lâm Đức Bản không phải có ý định thuê phòng.

Mỗi lần vào đại lý môi giới, cậu ấy đều đi qua bảng thông báo cho thuê nhiều vô số, đi thẳng đến chỗ bán nhà.

“Cậu thực sự muốn mua phòng?”

Đi học, vì hai người học hai khoa khác nhau nên chương trình học cũng không giống. Hai người không có giờ học đều cùng nhau đi xem phòng, nếu hôm nào Tưởng Thanh Dung có lớp mà Lâm Đức Bản không thì một mình Lâm Đức Bản đi xem phòng.

Sáng hôm nay Tưởng Thanh Dung có lớp, học liền bốn tiết xong vừa ra phòng học liền thấy Lâm Đức Bản chờ ở cửa, hào hứng kéo cậu đi xem phòng.

“Ừ. Phòng này tớ rất thích, giá cả cũng hợp lý, đảm bảo cậu cũng sẽ rất thích.”

“Thế nhưng tiền —”

Trước năm 2000 giá bất động sản ở Trung Quốc còn chưa tăng, giá nhà ở cũng không quá đắt. Dù vậy, tiền để mua một căn nhà không phải hai người vừa mới lên đại học có thể gánh vác được.

Mua bất động sản là một phương thức đầu tư cực lãi, phần lớn người Trung Quốc không ý thức được sự phát triển của bất động sản sau này. Tranh thủ lúc này giá phòng còn thấp, có tiền mua một số bất động

sản là con đường đầu tư rất tốt. Thế nhưng, tất cả đều cần điều kiện đầu tiên là – phải có tiền.

Tiền kiếm được từ chứng khoán, hai người cộng lại có hơn ba vạn, thêm sinh hoạt phí học kỳ này, tất cả cộng lại chưa đến bốn vạn. Với bằng ấy tiền, ở thành phố A năm 2000 miễn cưỡng cũng có thể mua được một căn phòng 5,60 bình. Nói là miễn cưỡng vì phòng phải ở khu vực tương đối xa, hoặc là căn phòng tương đối cũ.

Nhưng hai người họ là sinh viên, không thể ở nơi quá xa trường học. Nhưng đại học A là trường đại học nổi danh ở thành phố A, vị trí ở ngay trung tâm thành phố, hơn nữa công trình dân sinh đồng bộ xung quanh đều đầy đủ, giá phòng vùng này vẫn luôn rất cao. Thân phận của họ là sinh viên, không thể vay ngân hàng, điều này khiến hai người gặp nhiều khó khăn.

Mặc dù vậy, Lâm Đức Bản vẫn không từ bỏ, vừa rảnh rỗi liền chạy đến trung tâm môi giới bất động sản.

“Ha ha, chuyện tiền nong cậu không cần lo lắng, vậy là đủ rồi.” Lâm Đức Bản an ủi Tưởng Thanh Dung, “Tớ nhờ học trưởng giúp tìm một công việc, không lâu sau sẽ nhận được tiền. Hơn nữa bây giờ mới là năm nhất đại học, bài vở không nhiều, tớ có thể đi làm thêm kiếm tiền.”

Tưởng Thanh Dung có hơi ngại ngùng, “Chờ tớ bận hết đợt này, tớ cũng có thể đi làm thuê kiếm tiền.”

Hình như cậu trời sinh có mệnh lớp trưởng, ngày đầu tiên khai giảng đã bị chủ nhiệm điểm danh. Đó là lý do mà thời gian này cậu bận sứt đầu mẻ trán, một loạt hoạt động đón người mới chờ cậu sắp xếp, có lớp mình, có khoa mình, còn có cả trường.

“Cậu làm việc của cậu, nhiệm vụ kiếm tiền cứ giao cho tớ là được.”

Nói thì nói vậy nhưng Tưởng Thanh Dung vẫn thầm quyết tâm phải tìm cách kiếm tiền.

Đến nơi đã hẹn trước xem phòng, Tưởng Thanh Dung bất ngờ phát hiện căn phòng tốt hơn nhiều so với suy tính của cậu.

Phòng là phòng dành cho công nhân viên chức đại học A khoảng những năm 70, vị trí ngay phía tây đại học A, xung quanh có cây xanh tạo bóng mát, khung cảnh thanh nhã. Không nói tình trạng phòng ở, chỉ riêng khung cảnh và vị trí này cũng đã rất lý tưởng. Phòng không lớn, đại khái cũng khoảng 40m², một phòng một thính một nhà tắm kiêm vệ sinh, nhưng không có bếp, nếu muốn nấu ăn thì cuối hành lang có bếp công cộng. Đối với hai thằng con trai, không có bếp lại thích hợp, có thì cũng chỉ làm cảnh.

Sống ở khu nhà này đều là công nhân viên đã về hưu của đại học A, nhưng phần lớn mọi người đều chuyển đi ở cùng con cái, đem chỗ này cho sinh viên đại học A thuê. Vốn đôi vợ chồng già này cũng chỉ muốn cho thuê phòng, ai biết lại đụng phải Lâm Đức Bản ở cửa trung tâm môi giới, bị cái lưới dáo quẹo của cậu ta thuyết phục đồng ý bán nhà cho bọn cậu.

39. Chương 39

Vừa nhìn thấy phòng Tưởng Thanh Dung liền biết vấn đề tài chính được giải quyết. Trước đó bọn họ đã nhìn thấy cùng loại kết cấu nhà thế này ở phòng môi giới, phòng ở cũ như vậy tối đa chỉ hơn ba vạn một chút, trong phạm vi bọn cậu có thể chấp nhận. Tuy nhiên căn phòng kia cách xa đại học A quá, bất tiện cho việc đi học. Còn như kiểu phòng gần 30m² này, diện tích không lớn, hơn nữa còn không có phòng bếp, tuy nằm ở khu vực hoàng kim của đại học A nhưng vẫn ít người hỏi, giá nhà cũng không cao.

Khu nhà dành cho viên chức đã cũ này thường cho sinh viên đại học A thuê, đây cũng là nguyên nhân Lâm Đức Bản thuyết phục được đôi vợ chồng già đồng ý bán căn phòng này cho bọn cậu. So với mỗi tháng lấy 200-300 đồng tiền thuê, còn không bằng bán đứt phòng đi lấy tiền một lần cho xong.

Chủ nhà ban đầu là một đôi vợ chồng già sống rất gọn gàng, mấy khung cửa sổ trong nhà đều được lau sạch sẽ khiến người ta cảm giác cực kỳ thoải mái.

“Thế nào, thích không?”

“Ừ, thích!” Tưởng Thanh Dung gật đầu, vừa bước vào phòng cậu đã thích rồi, “Bao nhiêu tiền?”

“Ba vạn năm.” Lâm Đức Bản dựng thẳng ba ngón, “Tính cả đồ dùng trong nhà.”

Bộ bàn ghế gỗ, tủ, giường tuy đã cũ, nhưng có thể thấy được chủ nhân rất yêu quý chúng, giữ gìn không tệ, có cảm giác nhuộm màu thời gian.

“Mua.” Tưởng Thanh Dung lập tức quyết định.

Giá cả phù hợp, vị trí phù hợp, chỉ hai điều này đã đủ lý do để mua. Mà Tưởng Thanh Dung còn có một lý do không thể nói cho Lâm Đức Bản, đó là vài năm sau bất động sản nóng lên như thủy triều, loại phòng cũ hơn 30 năm này chắc chắn sẽ bị dỡ bỏ xây dựng lại, đến lúc đó giá phòng tăng lên mấy lần, chênh lệch giá cả cũng rất lớn. Cho nên vào lúc giá phòng còn chưa tăng mua phòng là quyết định vô cùng sáng suốt. Đương nhiên, lý do này cậu chỉ có thể để trong lòng, không thể nói với Lâm Đức Bản.

Tất cả của ngày hôm qua đã chết rồi, cậu đã trọng sinh, những chuyện cũ chỉ nghĩ đã thấy sợ đừng nhắc lại nữa. Cậu cũng không muốn nói cho Lâm Đức Bản linh hồn của cậu là Tưởng Thanh Dung hơn mười năm sau. Mà ngay chính cậu, cũng định sống lại lần nữa, dùng thân thể Tưởng Thanh Dung này bắt đầu mọi việc từ năm 16 tuổi.

Những tin tức vì cậu trọng sinh mà biết được, cũng chỉ có thể giấu kỹ trong lòng không thể nói ra. Cậu chỉ muốn làm một người bình thường, nhà tiên đoán gì gì đấy, tốt nhất nên để người khác làm đi!

Song, nhanh như vậy đã có tổ ấm thuộc về mình và Lâm Đức Bản, hơn nữa trên sổ đỏ viết tên hai người, Tưởng Thanh Dung không hề có cảm giác chân thật.

Bất động sản là ngoại tệ mạnh. Từ khi hiểu tâm ý của nhau, Tưởng Thanh Dung không thể không nghĩ tới sự nghiệp. Sau khi trí nhớ của cậu khôi phục, tuổi tinh thần của cậu thoáng cái tăng lên mười mấy tuổi. Với tư cách là một ông chủ lấn lộn trong xã hội gần mười năm, cậu có nghĩa vụ cung cấp điều kiện sinh hoạt tốt nhất cho Lâm Đức Bản nhỏ tuổi hơn mình. Cậu đã nghĩ kỹ, phải cố gắng kiếm tiền, tranh thủ lúc này giá phòng còn chưa tăng phải mua nhà trước, không để đến lúc bọn cậu tốt nghiệp xong giá phòng tăng mạnh không thể mua được.

Không ngờ Lâm Đức Bản hành động nhanh hơn cậu, chưa đến vài ngày đã tìm được phòng ở thích hợp khiến bọn cậu từ giai cấp vô sản thoáng cái trở thành giai cấp hữu sản. Tuy tất cả tiền tiết kiệm của hai người đều tiêu hết, nhưng đổi lấy một căn phòng ấm áp như vậy Tưởng Thanh Dung vẫn cảm thấy rất đáng.

Aizz, quả nhiên tính cách quyết định vận mệnh. Vào lúc cậu còn đang suy nghĩ nên dùng cách gì kiếm tiền mua nhà thì Lâm Đức Bản đã mua xong rồi. Tác phong nhanh nhẹn quyết đoán như vậy, chẳng trách tương lai cậu ấy lại thuận buồm xuôi gió trong công việc như vậy.

Điểm này, làm cậu rất mặc cảm.

Dù sống lại một lần, quyết đoán của cậu vẫn còn lâu mới bằng Lâm Đức Bản.

Năm 2000, giao dịch phòng ốc vẫn tương đối đơn giản. Hai bên mua bán ký kết hợp đồng mua bán xong, người mua đưa tiền cho người bán, sau đó hai bên cùng đến trung tâm giao dịch bất động sản làm thủ tục chuyển nhượng tài sản, nhập tên người sở hữu bất động sản mới vào hồ sơ là có thể lấy được sổ đỏ.

Cầm quyển sổ đỏ nóng hôi hổi, Tưởng Thanh Dung vẫn có cảm giác như đang trong mơ.

Trong khái niệm của cậu, tên trong sổ đỏ cũng giống như họ khẩu. Điều này có phải đại biểu là, từ giờ phút này, cậu với Lâm Đức Bản đã thành người một nhà?

Hai người không có quan hệ huyết thống kết làm người nhà, phương thức thường thấy nhất là — hôn nhân! Theo lý, cậu với Lâm Đức Bản không thể có quan hệ hôn nhân trên danh nghĩa, nhưng một quyển sổ đỏ lại khiến bọn cậu có được quan hệ hôn nhân trên thực tế.

Từ nay về sau, chỉ cần một ngày quyển sổ đỏ này còn viết tên hai người thì nhân sinh của cậu vẫn đan vào Lâm Đức Bản.

“Đi thôi, còn phát gốc cái gì!” Lâm Đức Bản dậm chân cố định thân thể rồi quay đầu gọi Tưởng Thanh Dung.

“A, a!” Cát cẩn thận sổ đỏ vào balo, Tưởng Thanh Dung nhảy lên yên sau xe đạp.

Xe đạp là bọn cậu mới mua hai ngày trước ở chợ second-hand. Đại học A quá lớn, nhà mới của bọn cậu cách khu lớp học một khoảng ngắn, vì tiện cho việc lên lớp thì mua một chiếc xe đạp thay đi bộ là một lựa chọn tương đối phù hợp.

Thời tiết tháng chín cuối thu mát mẻ, ngồi ở phía sau, trong gió thu khô mát quạt vào mặt có thể ngửi thấy mùi lúa mới. Dựa đầu vào lưng Lâm Đức Bản, Tưởng Thanh Dung nghĩ, đây chính là hạnh phúc mà cậu muốn.

Kiếp trước trong một tiết mục thân cận nào đó, có một cô gái hám giàu đã nói, thà khóc trong BMW còn hơn cười trên xe đạp. Tưởng Thanh Dung cực kỳ coi thường suy nghĩ này, có thể lấy tiền tài để đo đếm tình yêu thì cần bản không phải tình yêu chân chính. Như cậu, chỉ cần người ngồi phía trước xe đạp là Lâm Đức Bản, dù khiến cậu cười hay để cậu khóc, cậu đều chấp nhận ngồi lên xe đạp, lấy toàn bộ thế giới để đổi cũng không đổi.

“Chúng ta còn bao nhiêu tiền?”

— ắc, đương nhiên, sự thật đôi khi rất tàn nhẫn, tình yêu rất quan trọng, tiền, cũng rất quan trọng!

“Hơn một ngàn.”

Tiền đầu tư cổ phiếu của hai người họ cộng lại là hơn ba vạn, cộng thêm tiền sinh hoạt người nhà cho trong học kỳ này, tổng cộng có khoảng 3 vạn 7. Mua nhà cùng làm thủ tục sang tên tốn gần 3 vạn 6, cho nên trong tay giờ cũng chỉ còn hơn một ngàn. Nhà bọn họ đều cho một lần đủ tiền sinh hoạt cả học kỳ, vì thế dù kinh tế khó khăn cũng không thể mở miệng xin tiền ở nhà.

“Ừ, đã đủ rồi.” Lâm Đức Bản đáp một câu, chân ấn pedal, xe liền lao về một hướng khác.

“Này này, cậu đi đâu thế?” Hướng này không phải hướng về trường.

“Cửa hàng bách hóa.”

“Đến đó làm gì?” Bây giờ túi tiền trống tuếch, đến đó cũng không mua được gì.

“Mua chăn ga gối đệm.”

Tưởng Thanh Dung không nói gì, trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh xinh đẹp khiến năng lực tổ chức ngôn ngữ của cậu tạm thời biến mất.

“Hi hi —”

“Cười ngốc cái gì thế?” Lâm Đức Bản quay đầu nhìn cậu khó hiểu.

“Liên quan gì đến cậu!”

Sổ đỏ nhận được, bước tiếp theo quả thật nên lăn giường rồi...

40. Chương 40

Hai nam sinh dạo siêu thị không kỳ quái, hai nam sinh dạo khu bán giường cũng không kỳ quái, hai nam sinh dạo khu bán giường rồi chăm chú nhìn một bộ chăn ga màu đỏ dùng cho hôn lễ thì lại kỳ quái.

“Cái này có được không?” Lâm Đức Bản chỉ vào bộ bốn thứ màu đỏ tươi nói.

“Không được, xấu quá.” Tưởng Thanh Dung không đồng ý. Cậu nhìn trúng bộ màu đỏ thẫm, chăn theo hình long phượng chìm, thoát nhìn có vẻ nền nã mà lại sang trọng, so với bộ màu đỏ tươi tầm thường mà Lâm Đức Bản chọn thì chất hơn nhiều.

“Xấu à? Tổ thấy rất tốt mà!” Tưởng Thanh Dung rất trắng, nằm trên ga giường màu đỏ tươi, hai màu đối lập mãnh liệt... Hắc hắc, chỉ nghĩ thôi cũng thấy mê người.

Lâm Đức Bản cố ý muốn mua bộ bốn thứ màu đỏ tươi tầm thường kia, Tưởng Thanh Dung lại kiên quyết phản đối, hai người tranh chấp giữa siêu thị người đến người đi càng làm người khác chú ý.

Cuối cùng Tưởng Thanh Dung với lý luận sắc bén đã lấy được thắng lợi, hài lòng cầm biên lai đến quầy trả tiền.

“Xin hỏi —” người bán hàng liếc nhìn Lâm Đức Bản đang đứng bên cạnh đợi cô đóng gói, “Bộ chăn ga này hai người đem đi tặng hay là tự mình dùng?”

Hai người này rõ ràng là sinh viên, đến mua chăn ga gối đệm, hơn nữa còn là đồ màu đỏ dùng cho kết hôn, theo lý thuyết phải là đi tặng. Nhưng sao cô nhìn thế nào cũng thấy có vẻ là lạ. Cô bán hàng lâu, tâm tính khách hàng cô tự thấy có thể đoán được một hai, thái độ mua đồ của hai nam sinh này không giống như là mang tặng!

Lâm Đức Bản nhìn Tưởng Thanh Dung đang trả tiền cách đó không xa, cũng không quay đầu lại nói, “Nhiều chuyện.”

Cũng không để ý người bán hàng nghe hắn nói vậy sẽ phản ứng thế nào, hắn bước lên đón Tưởng Thanh Dung đi trả tiền về rồi nhận biên lai trong tay cậu, đem một liên trả cho người bán hàng, xách bộ ga gối đã cho vào túi đi ra ngoài.

“Chúng ta lại nghèo rồi.” Tưởng Thanh Dung nhỏ giọng oán giận.

Đều là bộ bốn thứ, nhưng loại dành cho hôn lễ so với những loại khác đắt hơn không ít, ví tiền vốn đã khô quắt của bọn họ bây giờ đã rỗng tuếch triệt để.

“Không sao, phần mềm tớ đã sắp viết xong, không lâu nữa sẽ nhận được thù lao. Yên tâm, tớ sẽ không để cậu ăn gió tây bắc.” Thuận tay véo khuôn mặt nhảnh như mướp đắng của Tưởng Thanh Dung.

“Bên tớ cũng sắp xong rồi, qua kỳ nghỉ quốc khánh tớ cũng có thể tìm việc kiếm tiền.” Đáng tiếc thị trường chứng khoán lại bắt đầu bước vào thời kỳ suy thoái, muốn khôi phục cũng phải chờ tới năm 2004. Thị trường chứng khoán không đáng tin, cậu không thể làm gì khác hơn là nghĩ cách khác kiếm tiền nuôi tình nhân. Nếu sống lại một lần còn phải nhờ Lâm Đức Bản nuôi, vậy cậu có thể đập đầu vào gối mà chết được rồi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã ra khỏi siêu thị, bỏ lại sau lưng một người bán hàng trợn mắt há mồm nửa ngày vẫn chưa hoàn hồn.

Mặc dù ví tiền đã rỗng đến mức nhìn mà giật mình, nhưng để ăn mừng ngày đầu tiên ở chung, hai người vẫn mua thịnh soạn – đồ ăn ngoài! Đành chịu thôi, ai bảo nhà mới không có bếp, không thể nấu ăn được.

Đem đồ ăn bày hết lên bàn, hai người ngồi đối diện, lại rót hai chén rượu, cũng có vài phần không khí tân hôn.

“Có muốn giao bôi không?” Lâm Đức Bản lắc ly rượu gạo thơm lừng, hỏi.

“Muốn.”

Đời trước ở hôn lễ nhìn mọi người âm ỉ bắt Lâm Đức Bản với cô dâu uống rượu giao bôi, trong lòng cậu vừa ước ao lại vừa dố kị, hận sao người cùng hắn uống rượu kia không phải là mình. Hiện giờ cuối cùng đã có cơ hội, còn lâu cậu mới bỏ qua.

Cánh tay quấn quýt, hai trán dán chặt, ngay cả hô hấp cũng hòa vào nhau...

Rượu gạo cay xộc chảy qua thực quản, rất sắc nhưng rất ngọt, là loại rượu ngọt nhất cậu đã từng uống, ngay cả rượu nho pha lẫn với đường cũng không ngọt bằng một phần vạn rượu này.

Vốn là ngồi đối diện, không biết sao lại thành ngồi trên đùi người nào đó, một đôi đùi, một cái bát, cứ thế ăn xong một bữa cơm.

Tưởng Thanh Dung không nhớ thức ăn đêm đó mùi vị thế nào, như thế nào từ phòng khách về phòng ngủ cũng không chút ấn tượng.

Lúc quần áo bị cởi ra vì ngượng ngùng mà cậu hơi giãy giụa, nhưng vì một câu hỏi khê “không muốn?” của Lâm Đức Bản, cậu thuận theo.

Muốn, một vạn lần muốn, sao lại không muốn chứ!

“Lại khóc...” Lâm Đức Bản bắt đầu dĩ thử dài, hôn lên dòng lệ vẫn chảy không ngừng, “Cứ như tớ đang bắt nạt cậu vậy.”

Tưởng Thanh Dung cố mở đôi mắt đang nhắm lại, ôm chặt người mà mình thương nhất này lắm lắm, “Vậy bắt nạt tớ đi!”

Nói còn chưa dứt đã bị hắn ôm lấy mặt hôn cho không thở nổi.

“Lát nữa đừng có khóc thê thảm quá!” Lại dám mở miệng mời hắn bắt nạt, để xem hắn không bắt nạt cho khóc thét lên coi.

Trùng mắt lờ mờ chàng trai đầu óc xấu xa, Tưởng Thanh Dung không khỏi bật cười ra tiếng. Rõ ràng là cậu nói uy hiếp hung dữ, thế nào mà cậu có thể nghe ra tình ý ẩn sâu trong đó nhỉ?

Tiếng cười của Tưởng Thanh Dung hiển nhiên chọc giận người nào đó, thoáng cái cậu xuống vừa hôn vừa cắn một đường xuống dưới, lưu lại một chuỗi dấu hôn.

Hơi thở nóng hổi dồn dập, hai bàn tay lướt qua da thịt, tiếng tim đập nảy lên thành thịch, còn có thứ căng cứng như có như không chạm vào cậu, tất cả đều tỏ rõ khát vọng của Lâm Đức Bản với cậu.

Bị khát vọng nóng bỏng của người này ảnh hưởng, trong lòng Tưởng Thanh Dung trào lên kích động không thể kiềm chế, cổ họng nhẹ bật ra tiếng thở dốc như khóc như than.

“Cứng rồi?” Bàn tay quanh năm chơi bóng có phần thô ráp, nhưng ngón tay thon dài, đốt ngón tay rõ ràng, vươn ra bắt lấy cậu nhỏ của Tưởng Thanh Dung, ngón tay ác ý vuốt ve đùa giỡn đầu nấm đang chảy chất nhầy.

Tưởng Thanh Dung rất muốn mắng chửi người. Bị người mình thích vô cùng vừa hôn vừa sờ, không cương thì không phải đàn ông. Nhưng bộ phận yếu ớt nhất trên người bị nắm không nặng không nhẹ, Tưởng Thanh Dung thoải mái nhũn cả eo, híp mắt không nói nên lời.

“Đổi cậu sờ tớ.” Giận người thoải mái chỉ có Tưởng Thanh Dung, Lâm Đức Bản kéo tay cậu nhét vào trong quần mình.

Thật kỳ lạ! Chạm vào bộ phận sinh dục của người đồng tính lại không hề cảm thấy mâu thuẫn, ngược lại vì muốn nghe được càng nhiều tiếng thở dốc khó nhịn của cậu ấy mà tích cực xoa nắn, một tay cầm không đủ liền dùng hai tay.

“Ừm a...”

Luận trình độ dùng tay, luận sự nhẫn nại, Tưởng Thanh Dung đều hơi thua một bậc, dưới tốc độ di chuyển rất nhanh của Lâm Đức Bản cuối cùng không nhịn được phát cỡ đầu hàng, thậm chí có một chút bắn lên ***g ngược đang phập phồng.

Lại cúi đầu nhìn quái vật trong tay mình càng trở nên cương cứng, còn không hề có dấu hiệu muốn bắn, lòng tự trọng nhỏ bé của Tưởng Thanh Dung bị tổn thương...

Nhìn ra Tưởng Thanh Dung không cam lòng, Lâm Đức Bản hôn nhẹ lên khóe mắt cậu, “Tớ muốn bắn ở trong, có được không?”

Ngón tay còn dính dịch thể của Tưởng Thanh Dung không biết từ lúc nào đã lặng lẽ mò ra phía sau, quanh quẩn nơi lỗ nhỏ.

“Tớ, tớ sợ!” Đã sớm chuẩn bị hiến thân, nhưng với việc sắp sửa xảy ra cậu vẫn tự động sinh ra sợ hãi.

“Tin tớ không?” Nụ hôn dịu dàng như mưa phùn rơi lên mặt, bàn tay xoa đều sau lưng cũng mềm nhẹ nhường ấy, chỉ có vật cứng nằm trong tay nói cho cậu biết chàng trai ấy giấu đi rất nhiều nôn nóng.

Tưởng Thanh Dung đột nhiên bình thần trở lại, “Tin.”

Một chữ, cậu đem tất cả của mình giao cho đối phương.

41. Chương 41

Cảm giác vật lạ đi vào không thoải mái, nhưng thân thể lại nóng lên khó hiểu. Không phải về sinh lý mà là về tâm lý. Vừa nghĩ tới thân thể đón nhận chính là người này thì không cách nào sinh ra cảm giác bài xích, trái lại muốn nhiều hơn nữa...

Một ngón, hai ngón, ba ngón... Lượng lớn gel trơn theo động tác ngón tay ra vào làm lỗ nhỏ kia ướt mềm trơn trượt.

“Có, có thể rồi...” Hô hấp ngày càng dồn dập của Lâm Đức Bản làm cậu sôi sục, dù ba ngón tay cùng đẩy vào đã khiến cậu khó chịu, nhưng cậu vẫn chủ động mở miệng bảo Lâm Đức Bản tiến vào.

“Đợi chút nữa.” Lắc đầu từ chối ý tốt của Tưởng Thanh Dung, Lâm Đức Bản vẫn cẩn thận làm động tác mở rộng.

“Đừng, tớ không muốn chờ, tớ muốn cậu!” Tưởng Thanh Dung đá chân vịn vịn, còn duỗi tay sờ cây gậy nóng rực của Lâm Đức Bản, “Nhanh cho tớ!”

Lực nhằn nạy của Lâm Đức Bản đã gần như sụp đổ nào đâu chống lại được khiêu khích trần trụi như vậy, một tay đẩy cao chân Tưởng Thanh Dung, tay kia đỡ lấy thứ kia của mình, uốn người đâm vào lút cán.

“A —”

Hai người đồng thời bật ra hai tiếng kêu khác nhau.

“Rất đau?”

Tóc mái rủ trên trán được vén gọn lộ ra hàng lông mày nhíu chặt. Thấy thế Lâm Đức Bản nhíu mày, “Đừng cậy mạnh.”

Một cuộc tình ái, nếu dùng cái giá là tổn thương một người khác thì cũng không có ý nghĩa.

Tưởng Thanh Dung ra sức lắc đầu. Dù mồ hôi lạnh chảy đầu trên trán cậu vẫn quán hai tay hai chân không cho Lâm Đức Bản lùi ra.

Đau? Có lẽ, nhưng mãnh liệt hơn đau đón là thỏa mãn từ trong ra ngoài – cuối cùng đã cùng người này kết hợp từ thân đến tâm!

“Không, không cậy mạnh.” Ngực nóng hầm hập, Tưởng Thanh Dung nở nụ cười gần như ngây ngô, “Tớ thật sự không bị thương.”

“Cậu đấy...” Tiếng nói như tiếng thở dài biến mất giữa môi lưỡi quấn quýt.

Giờ này phút này, chỉ hôn môi mới có thể thay cho ngôn ngữ!

Ngay từ đầu đầu đó như một bộ phim câm quay chậm, dù là rút ra hay là cắm vào, đều cẩn thận từng li từng tí, chậm chạp mà thận trọng.

“Ừn...”

Tiếng rên rỉ nhỏ vụn khiến phim câm biến thành phim tiếng, tiếng thân thể va chạm, tiếng nước nhóp nhép kỳ lạ lập tức khiến tất cả trở nên sinh động hơn.

Rồi sau đó không biết bị ai biến từ chậm đến nhanh, tiếng giường gỗ kéo kẹt nghe như chân giường sắp gãy!

Tưởng Thanh Dung cảm giác mình sắp điên rồi, muốn xin tha trong miệng lại thốt lên “Còn muốn... Tuyệt quá, thật thoải mái...”, thân thể so với cậu càng thành thật đối mặt với tình ái mãnh liệt.

“Ngoan, tớ cũng rất thoải mái!” Lâm Đức Bản cẩn thận lên hầu kết lộ ra khi giữa đầu rên rỉ của Tưởng Thanh Dung.

Thân thể họ phù hợp ngoài dự đoán. Sau cảm giác không khỏe lúc đầu, Tưởng Thanh Dung lại chìm vào vực sâu dục vọng nhanh hơn hẳn, đây đưa lấy hẳn yêu cầu thêm nữa...

“Đổi cho cậu chủ động được không?”

Không đợi Tưởng Thanh Dung phản ứng, Lâm Đức Bản lập tức xoay người đổi vị trí hai người, trở thành Tưởng Thanh Dung cưỡi ngồi trên bụng Lâm Đức Bản.

Tư thế cơ thể bỗng biến hóa lại thêm trọng lượng cơ thể khiến thứ xấu xa trong cơ thể kia đột nhiên đậm càng sâu, Tưởng Thanh Dung không kịp được rên nhẹ rồi nhũn eo, không ngồi được mà ngã xuống ngực Lâm Đức Bản.

Được tình nhân yêu thương nhưng nhỏ, Lâm Đức Bản không khách khí ôm lấy, vịn cổ Tưởng Thanh Dung xuống hôn môi.

Tưởng Thanh Dung ngoan ngoãn lè lưỡi cùng múa.

“Honey, thử động đi.” Giữa những nụ hôn, người nào đó yêu cầu càng quá đáng.

Trợn mắt nhìn mà còn quyến rũ hơn bao giờ hết, Tưởng Thanh Dung nhớ lại mấy bộ phim 18+ ít ỏi đã xem kiếp trước, ngốc nghếch học theo những động tác của nữ diễn viên xoay eo trước sau cao thấp.

Hô hấp người dưới thân thoáng cái dồn dập hơn...

Thời gian dần qua Tưởng Thanh Dung cũng ném được ngon ngọt. Cảm giác do chính mình chủ động, quả thực rất tốt!

Hai tay chống lên ngực Lâm Đức Bản, động tác Tưởng Thanh Dung càng lúc càng mạnh —

Hả?

Đang theo đuổi khoái cảm, Tưởng Thanh Dung đột nhiên phát hiện thứ nào đó dưới bàn tay có biến hóa.

Dời tay ra, phát hiện viên thịt nhỏ trên ngực Lâm Đức Bản chẳng biết từ lúc nào đã lặng lẽ đứng thẳng, chọc vào lòng bàn tay mình giữa ngón.

Híp mắt nhìn một hồi, Tưởng Thanh Dung cúi đầu lập tức ngậm viên thịt nhỏ vào miệng.

Vừa rồi lúc làm tiền hí buồn chán dài dòng, Lâm Đức Bản cũng làm như thế với cậu, lại để cậu có phát hiện mới mẻ với bộ phận trước đây cậu chưa bao giờ để ý.

— hóa ra, ở đây được làm như vậy cũng sẽ có khoái cảm vô tận.

Quả nhiên, cậu vừa ngậm lấy núm vú của Lâm Đức Bản hẳn liền hơi cứng người, tiếp theo mộng liền bị vỗ một cái có ý cảnh cáo.

Bị đánh ngược lại còn kích thích tâm phản nghịch của Tưởng Thanh Dung, cậu dứt khoát lè lưỡi gầy qua lại viên thịt tròn.

Dưới môi là vị trí trái tim, nhịp tim bởi trò đùa dai của cậu mà tăng tốc. Cậu thích loại biến hóa này!

“A a —” Cây gậy trong cơ thể vừa rồi tạm giao quyền chủ động đột nhiên tiến công, từ dưới lên trên mỗi lần đều đánh trúng chỗ hiểm, khiến Tưởng Thanh Dung vội buông ‘đồ chơi’ cứng rắn trong miệng ra.

“Chậm, chậm chút... A a, chỗ đó...”

Tính khí to và dài luôn có thể chạm đến nơi yếu ớt của cậu, bức cậu phô ra mặt phóng đảng của mình.

Bốp —

Mông lại bị đánh.

“Đau...” Tưởng Thanh Dung lệ đong đầy trong mắt kêu lên đau đớn.

Nói là đau không bằng nói là tiếng mông bị đánh quá *** uể lải khiến Tưởng Thanh Dung cảm thấy trong thẹn thùng sinh ra khoái cảm.

“Còn dám nghịch ngợm nữa không?”

Tưởng Thanh Dung vội lắc đầu.

Thế này lại biến thành ngực trái cậu rơi vào miệng địch.

Núm vú đã bị găm cán sừng đỏ bị người nào đó trả thù mà mút chặt, lại thêm đằng sau bị va chạm cú sau mạnh hơn cú trước, Tưởng Thanh Dung gần như tắt thở.

“Bân, tớ muốn bắn...” Khoái cảm chồng chất khiến trước mắt cậu từng đợt biến đen, một mảnh sương mù.

“Chờ một chút, chúng ta cùng bắn.” Lần nữa điều chỉnh cơ thể hai người thành tư thế bình thường, Lâm Đức Bân gác chân Tưởng Thanh Dung lên vai, hạ thể hai người hoàn toàn dán vào nhau.

“Bân, Bân...” Gần như cao trào, ngay cả rên rỉ Tưởng Thanh Dung cũng không kêu ra tiếng, chỉ có thể nức nở nghẹn ngào gọi tên người yêu.

“Tớ ở đây.” Trả lời dịu dàng nhưng tốc độ ra vào lại tới tấp, “Muốn tớ bắn ở bên trong không?”

Đại não ngẩn ngơ chậm vài nhịp mới kịp phản ứng, run rẩy gật đầu, “Muốn, bắn cho tớ... A a...”

Bị hình ảnh tưởng tượng kích thích, Tưởng Thanh Dung sớm đã bên bờ cao trào cuối cùng leo lên đỉnh dục vọng trong tiếng nức nở.

Thế nhưng người yêu lại tàn nhẫn không cho cậu tận hưởng dư vị cao trào, thở dồn dập sát vào lỗ tai cậu hỏi, “Nói, tớ là người nào của cậu?”

Người? Người nào?

Sau cao trào thân thể rất mất cảm, rõ ràng cảm nhận được cơn thịt nhảy lên từng nhịp trong người, gân xanh hằn lên, vừa nóng lại vừa cứng, khi ma sát ra vào làm thành ruột vô cùng thoải mái. Vào lúc chỉ số thông minh giảm xuống âm, Tưởng Thanh Dung không còn hơi sức chơi trò hỏi đáp, chỉ có thể mơ mơ màng màng thuận theo lời Lâm Đức Bân nói, “Người đàn ông, cậu là người đàn ông của tớ.”

42. Chương 42

Thứ đặc mùi nam tính đang tung hoành ngang dọc, trả lời này có lẽ là đúng...

Lâm Đức Bân trợn tròn mắt, không dám tin mình cứ thế bắn ra!

Ý định ban đầu của hắn là muốn bức Tưởng Thanh Dung gọi ông xã, không ngờ đáp án của Tưởng Thanh Dung còn làm hắn thỏa mãn hơn so với tưởng tượng, thỏa mãn đến mức ba chữ ‘người đàn ông’ vừa thốt ra hắn liền nóng đầu, bắn ra không ngừng —

Bất luận là sinh lý hay là tâm lý, giờ phút này đều đạt được thỏa mãn chưa từng có!

Cùng lúc ấy, Tưởng Thanh Dung cũng lộ ra nét mặt say mê. Bên trong cậu có tớ, bên trong tớ có cậu, linh hồn cùng dục vọng giao hòa có lẽ chính là cảm giác kỳ diệu này, choáng váng, từng lỗ chân lông đều nở ra khoan khoái dễ chịu.

“Thích không?”

“Ừm!” Như mèo được vuốt lông, sống lưng cũng không ngừng được vuốt nhẹ.

“Còn muốn không?” Tay dần dần trượt xuống hông, suông sã nắm bóp hai cánh hông mượt mà.

Trả lời của Tưởng Thanh Dung là, ôm chặt đối phương, co rút hậu huyệt kẹp lấy thứ cực đại lại ngẩng đầu lần nữa.

Cậu có bao nhiêu khát vọng với tớ, tớ cũng có từng ấy khát vọng với cậu! Biết rõ thứ kia bắn vào người nhiều hơn nữa cũng sẽ không trở thành một sinh mệnh mới kéo dài tình yêu của hai người, nhưng cậu vẫn muốn thêm nữa, muốn khắp người từ trên xuống dưới đều thấm đẫm hương vị của cậu, đắp lên ấn ký của cậu, trở thành sở hữu của cậu!

Nhiệt tình của Tưởng Thanh Dung truyền ra tín hiệu tích cực nhưng lại sai lầm —

Lâm Đức Bân chuẩn bị tinh thần dùng tất cả vốn liếng định cùng Tưởng Thanh Dung đại chiến ba trăm hiệp, nhưng khi chiến đến hiệp thứ ba lại phát hiện Tưởng Thanh Dung không ổn.

Tính khí mềm nhũn lệch về một bên, giọng nói khàn như miếng giấy rách thô nhất, hai mắt khóc sưng hơn cả hạch đào. Ngay cả như vậy, Tưởng Thanh Dung vẫn bướng bỉnh ôm chặt hân, đùi khoác trên lưng hân, trong miệng lại càng không ngừng kêu “Muốn nữa, cho tớ —”

Thể lực cùng độ bền của hai người không giống nhau, khiến trong chuyện quan hệ Tưởng Thanh Dung có phần chịu thiệt. Nơi vốn không phải dùng để hầu hạ đã tê rần không còn cảm giác, nhưng cậu vẫn ngoan ngoãn mở rộng thân thể mặc cho người kia tùy ý rong ruổi.

Đến lúc Lâm Đức Bản phát hiện Tưởng Thanh Dung khác thường thì cậu đã gần như hôn mê. Tình ái liên tục trong thời gian dài tiêu hao quá nhiều ‘tinh’ lực của cậu.

“Hử?” Cảm giác Lâm Đức Bản ngừng lại, Tưởng Thanh Dung kinh ngạc thốt ra tiếng. Mặc dù cậu có hơi bất tỉnh nhưng xúc cảm không biến mất. Thứ vẫn cứng rắn vô cùng trong thân thể kia nói với cậu, nó vẫn chưa được thỏa mãn, vậy sao lại ngừng lại?

Chẳng lẽ cậu ấy không vừa lòng với biểu hiện của cậu? Nghĩ lại thì bộ dạng cá chết vừa rồi của mình hình như rất chán! Tưởng Thanh Dung nghĩ vậy lại không khỏi bối rối.

“Không phải như cậu nghĩ.” Lâm Đức Bản tức giận cắt ngang suy nghĩ lung tung của Tưởng Thanh Dung, “Đồ ngốc! Ăn ái cũng như ăn cơm vậy, đã no rồi thì phải ngừng nữa, ăn quá nhiều sẽ làm dạ dày tổn thương. Cậu nói đi, cậu đã ăn no rồi tại sao không nói gì? Nếu không phải tớ phát hiện, ăn quá rồi bị thương thì làm thế nào?”

Tưởng Thanh Dung trề môi, “Cậu vẫn chưa ăn no mà!”

Hừ, giày vò cậu chết đi sống lại mà cậu ấy vẫn còn khỏe như vâm, người này đúng là cảm thú! Bây giờ còn trách ngược lại, nói cậu không chừng mực không biết lượng sức, Tưởng Thanh Dung càng nghĩ càng tủi thân.

Với trách cứ của Tưởng Thanh Dung, Lâm Đức Bản hận không thể lật người lại đánh mông một trận.

“Sức ăn của mỗi người khác nhau, mỗi bữa tớ ăn ba bát cơm, cậu ăn được không?” Với dáng người gầy yếu mảnh mai của Tưởng Thanh Dung, bình thường cũng chỉ ăn một bát thêm một muôi nữa, nếu để cậu ăn ba bát cơm chắc chắn sẽ no đến ói ra.

“Thật là, cậu cũng không sợ tinh tấn nhân vong à, chỉ biết xằng bậy.” Nói rồi Lâm Đức Bản rút ra, giật lấy khăn bắt đầu lau cho Tưởng Thanh Dung.

Với trạng thái tưng dục quá độ này của Tưởng Thanh Dung không thể đi tắm rửa. Bị hơi nước hun cho thì có lẽ cậu sẽ ngất thật, cho nên chỉ có thể lau sơ qua trước, đợi sáng mai lại tắm sau.

“Cậu...” Bị kéo rộng hai chân cẩn thận lau vị trí kia, Tưởng Thanh Dung nửa thẹn thùng nửa bối rối, “Cậu xong chưa?”

Liếc mắt ngó trộm một cái, á, vẻ mặt vẫn rất dữ tợn!

Bao nhiêu hôn nhân không viên mãn cũng là vì chuyện quan hệ không hài hòa. Nếu cậu không thể thỏa mãn dục vọng của Lâm Đức Bản, dần dần bọn cậu có thể sẽ bước vào vết xe đổ của những cuộc hôn nhân bất hạnh kia không?

Lâm Đức Bản tiện tay vứt khăn đã sử dụng xuống đất, kéo chăn phủ lên thân thể trần truồng của cả hai, véo mũi Tưởng Thanh Dung nói, “Tớ ở trong lòng cậu là hình tượng không có tiết chế như vậy à?”

“Nhưng, nhưng mà...” Thứ đang dán vào bắp đùi rõ ràng còn đang nóng kinh người.

“Không được nói nữa, nhanh ngủ đi.”

“Nếu không, tớ dùng miệng giúp cậu...”

Đều là đàn ông, cậu hiểu được cảm giác khó chịu khi không được thỏa mãn.

“Đứa trẻ hư không nghe lời đi ngủ, còn nói nữa thì đánh đòn.”

“Tớ —”

Bốp ~!

Từ dưới chăn vang lên một tiếng trầm trầm, nhưng vẫn có thể nghe ra là tiếng bàn tay đập vào thịt.

“Cậu —“

Bốp ~!

Lại một cái nữa!

Tưởng Thanh Dung cúi tiết.

Trong lúc làm tình bị đánh còn có thể nói là do cảm xúc không kìm nén được, là tình thú, như bây giờ bị đánh thì khó mà chịu nổi!

“Dung, tớ rất thỏa mãn.” Cảm nhận được tức giận của Tưởng Thanh Dung, Lâm Đức Bản khẽ hôn lên thái dương mướt mồ hôi của cậu, đầu lòng vuốt ve khuôn mặt vì lần đầu hầu hạ tổn quá nhiều sức mà tái nhợt, “Ăn ái cùng cậu, với tớ mà nói như một giấc mơ, hạnh phúc đến không thật. Vì để cơn mơ tiếp tục tớ mới có thể cứ mãi muốn cậu, bởi vì tớ không muốn nhanh tỉnh lại như vậy, nhưng tớ lại không để ý đến thể lực của cậu. Trong giấc mơ đẹp này có hai người, tớ không thể ích kỷ chỉ nghĩ đến mình mà không để ý đến cảm thụ của cậu. Tớ muốn nói là, dù hôm nay làm tình một lần, hay là cả một buổi tối, trong mắt tớ đều là mộng đẹp không thể làm lại, những điều cậu mang đến cho tớ đều là cảm động khó mà thoát nên lời. Tớ muốn cùng cậu mỗi một ngày trong tương lai đều mơ cùng một giấc mơ thật đẹp, không cần tiêu hao hết vào ngày hôm nay, biết không?”

Tưởng Thanh Dung sững sờ nhìn Lâm Đức Bản, hốc mắt tự nhiên nóng lên...

“Còn có, tớ yêu cậu!”

Người yêu, là để yêu. Tình dục, chỉ là một phần trách nhiệm của người yêu, không phải toàn bộ.

Tưởng Thanh Dung đã bật khóc từ lâu, thở không ra hơi, “Cậu, cậu... Tớ...”

Cậu ấy, sao cậu ấy có thể dễ dàng như không có gì nói ra ba từ kia như vậy chứ? Cậu không kịp chuẩn bị tâm lý, cứ thế để mặc tuyến lệ lập tức vỡ òa!

Lâm Đức Bản bất đắc dĩ lấy hộp khăn giấy lần nữa, rút giấy lau nước mắt cho Tưởng Thanh Dung, “Thùng nước mắt.”

Thùng nước mắt không quan tâm ôm lấy người trước mắt, hôn lung tung lên mặt Lâm Đức Bản, “Tớ cũng yêu cậu, rất yêu rất yêu...”

Yêu đến cả tính mạng, tự tôn cũng có thể không cần, chỉ cần cậu có thể đáp lại tớ.

Cảm ơn cậu, để sinh mệnh có lại một lần nữa của tớ có giá trị!

43. Chương 43

Dù mí mắt sưng húp vì khóc làm cậu khó mở mắt, nhưng Tưởng Thanh Dung vẫn nhìn thấy bầu trời xanh thăm thăm —

Ắc, được rồi, không thể vì trong lòng mình đang vui vẻ mà nói dối trắng trợn được, kỳ thật Tưởng Thanh Dung nhìn thấy chỉ là bức màn màu xanh da trời...

Hì hì, tâm tình tốt đẹp lại rực rỡ thêm vài phần! Là ai cẩn thận kéo màn che đi ánh mắt trời chói chang để cậu có thể ngủ ngon, chỉ cần vừa nhìn cũng đã hiểu.

Eo có hơi mỏi nhưng không ảnh hưởng mấy, không khoa trương như trong tiểu thuyết. Có lẽ là vì tuổi trẻ, khả năng hồi phục cũng tương đối mạnh mẽ, ngủ một giấc dậy là đã khỏe được bảy tám phần rồi.

Tuổi trẻ thật tốt, nghĩ đến cái thân thể bê bết hơn 30 kia của cậu, đánh cầu lông với lãnh đạo hai giờ mà ngày hôm sau xương cốt đau đến tay cũng không nâng nổi. Tưởng Thanh Dung vừa cảm thán vừa ngồi dậy,

vuốt ve tấm chăn màu đỏ thêu hình long phượng, nghĩ đến một hồi diên long đảo phượng tối qua lại không khỏi thất thần.

Lúc người chủ ban đầu dọn nhà liền đem hết tất cả những thứ có thể mang đi, ngoài vài món đồ cổ cùng tuổi với căn phòng thì trong nhà chỉ còn bốn bức tường, lạnh lẽo đơn điệu. Một số đồ dùng sinh hoạt bắt buộc như máy nước nóng, ấm đun nước các loại đều là cậu với Lâm Đức Bản tranh thủ lúc tan học đến chợ second-hand tìm. Thứ duy nhất mới trong nhà chính là bộ chăn đệm long phượng mới mua hôm qua.

Thế nhưng căn nhà đơn sơ đến không thể đơn sơ này Tưởng Thanh Dung lại thích vô cùng, bởi vì đây là ngôi nhà mà cậu với người cậu thích nhất cùng sở hữu. Tối hôm qua, bọn cậu mới vừa có một đêm nóng bỏng trên chiếc giường mới tinh này, cùng ôm nhau ngủ như mọi đôi vợ chồng mới cưới.

“Tĩnh rồi?”

Người đàn ông của mình mặc quần áo ở nhà, tóc ướt còn nhỏ nước đi từ ngoài vào, rất tự nhiên đến trước giường cho cậu một nụ hôn chào buổi sáng. Giờ phút này, Tưởng Thanh Dung cảm thấy tim mình sắp tan chảy rồi.

Ở đời trước đáng thương của mình, cậu chưa bao giờ dám nghĩ hai người sẽ ở cùng nhau. Dù là hai tháng trước, cậu cũng không ôm bất kỳ hi vọng gì với mối quan hệ của hai người. Khung cảnh ấm áp thế này hoàn toàn vượt qua phạm vi tưởng tượng của cậu, mơ hồ hơn bất kỳ giấc mơ đẹp nào, nhưng lại chân thật như vậy.

“Tớ mua sữa đậu nành bánh bao, cậu mau dậy tranh thủ ăn lúc còn nóng.” Lâm Đức Bản lấy khăn trong tủ vừa lau tóc vừa phàn nàn, “Không có bếp thật bất tiện, muốn tự mình làm cái gì đó ăn cũng không được, xem ra phải mua một lò vi sóng về mới được.”

Bữa sáng tình yêu trở thành bữa sáng bình thường nhất ở canteen.

Tưởng Thanh Dung không để ý mình chỉ mặc một cái quần lót, nhảy xuống giường ôm lấy người từ phía sau, hùng hồn nói, “Cậu chờ đi, tớ nhất định sẽ mua cho cậu một căn phòng có bếp.”

Lâm Đức Bản đáp lại, “Này, xem thường người đàn ông của cậu có phải không? Muốn mua cũng là tớ mua cho cậu chứ!”

“Tớ mua cho cậu hay cậu mua cho tớ có gì khác nhau.” Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng lại ngọt ơ là ngọt. Không phải tham lam cái gì, chỉ một câu của Lâm Đức Bản cũng đáng để cậu đào tâm đào phế, đem thứ tốt nhất dâng lên trước mặt cậu ấy.

Nhưng chuyện mua nhà cũng cần phải cân nhắc mới được. Căn phòng này cậu thích là thật, nhưng khuyết điểm của nó cũng rất rõ ràng, chỉ riêng không có bếp đã là thiếu hụt nghiêm trọng rồi, vậy nên nếu có điều kiện cậu vẫn muốn đổi sang căn phòng tốt hơn. Hơn nữa cậu còn biết, trong tương lai vài năm nữa giá phòng ở Trung Quốc, nhất là những năm 07, 08 quả thực không phải cao bình thường, dù là để ở hay để đầu tư. Mấy năm này thừa dịp giá phòng còn thấp là thời cơ mua bất động sản tốt nhất.

Quan trọng nhất là, cậu muốn cho Lâm Đức Bản sinh hoạt tốt nhất. Hoàng tử của cậu, không phải cùng cậu chen chúc trong căn phòng chật hẹp, cậu ấy xứng đáng có hoàn cảnh sinh hoạt tốt nhất.

Ừm, nghĩ xem có biện pháp gì để nhanh chóng kiếm được tiền —

“Honey, cậu có thể đừng mặc thiếu vải như vậy mà còn sờ loạn trên người tớ không?” Mặc mỗi cái quần lót lại như con gấu koala bám trên người hần hần cũng cần môi nhin, ai ngờ tay còn không thành thật, sờ qua sờ lại trên ngực hần. Khổ nỗi hần bị châm lửa mà vẫn không thể chộp lấy người dập lửa, buổi sáng thừa lúc Tưởng Thanh Dung ngủ say hần mới nhìn hậu huyệt của cậu một chút, phát hiện cửa huyệt sưng đỏ, xem ra tối qua hần làm mạnh quá rồi.

“... Ha ha!” Tưởng Thanh Dung rất muốn nói, quen thuộc thế rồi sờ vài cái có là gì đừng có mà keo kiệt như vậy! Nhưng thấy dưới háng Lâm Đức Bản lồi lên không bình thường, cậu cười hề hề vài tiếng thu tay lại, “Tớ, tớ đi tắm.”

Lâm Đức Bản nghiêng răng nghiêng lợi với cửa phòng tắm đóng chặt. Nhân từ với địch chính là tàn nhẫn với mình, những lời này cuối cùng hôm nay hần cũng đã hiểu là ý gì!

Cứ đợi đấy, khoản nợ này ghi đấy đã, chờ thí thí của cậu tốt rồi sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời.

Hắt xì —

Trong phòng tắm, Tưởng Thanh Dung sờ mũi, “Ồ hẹp hòi.”

Sờ ngực vài cái thôi mà còn nói xấu sau lưng, cũng không nghĩ xem ngực cậu giờ xanh xanh tím tím, còn không phải ‘chiến tích’ của người nào đó tới qua —

“Hử, cậu đi đâu đấy?” Tưởng Thanh Dung tắm xong, vừa bước ra liền thấy Lâm Đức Bản ăn mặc chỉnh tề đang chuẩn bị ra ngoài.

Bởi vì đặc biệt chọn ngày cuối cùng trước kỳ nghỉ Quốc khánh để dọn nhà, nên bọn cậu có bảy ngày để dính lấy nhau. Bây giờ nhìn thấy Lâm Đức Bản muốn ra ngoài, khó trách Tưởng Thanh Dung kinh ngạc như vậy.

“Vừa rồi trên đường đi mua bữa sáng gặp học trưởng, anh ấy nói chương trình lần trước tớ viết có bug, muốn tớ đi sửa. Tớ về nhanh thôi, cậu ngoan ngoãn ở nhà chờ tớ.”

Nghe vậy, Tưởng Thanh Dung lập tức đen mặt, lại không mở miệng ngăn cản được.

So với cảm hận việc Lâm Đức Bản muốn ra ngoài, cậu càng cảm hận sự bất lực của mình. Chương trình mà Lâm Đức Bản nói chính là công việc cậu ấy nhận lần trước. Bởi vì muốn mua phòng mà túi tiền của hai người cạn sạch, vì tương lai không phải ăn không khí nên Lâm Đức Bản nhờ học trưởng tìm giúp một công việc, là giúp một công ty trò chơi viết một chương trình game nhỏ. Vốn công việc ghi phần mềm kiểu này bình thường sẽ không để sinh viên năm nhất làm, nhưng Lâm Đức Bản cho đối phương xem một số chương trình hắn viết chơi hồi nghỉ hè cấp ba, cuối cùng nhận được công việc kia.

‘Rất nhanh’ của dân IT khác với ‘rất nhanh’ của người bình thường. Trước đây lúc còn chưa chuyển ra, Tưởng Thanh Dung đã bị ‘rất nhanh’ của Lâm Đức Bản lừa gạt, ngồi ở canteen đợi đến khi đồ ăn lạnh ngắt canteen sắp đóng cửa mới đợi được cái ‘rất nhanh’ của người kia. Bây giờ Lâm Đức Bản nói ‘rất nhanh’, Tưởng Thanh Dung liền biết hắn chắc chắn lại phải đi cả ngày.

Cậu không muốn Lâm Đức Bản ra ngoài, nhưng bọn cậu quả thực cần số tiền lương kia để giải quyết khẩn cấp trước mắt.

“Buổi tối muốn ăn gì, tớ đi mua.” Được rồi, cậu phải thừa nhận bản lĩnh kiếm tiền hiện giờ của cậu không bằng Lâm Đức Bản.

“Cậu.” Lâm Đức Bản nhéo khuôn mặt tức giận của Tưởng Thanh Dung, “Buổi tối rửa sạch sẽ chính cậu rồi nằm trong chăn chờ tớ về bóc ra ăn là được.”

Một cái tát đánh bay cái tay kia, Tưởng Thanh Dung đẩy người ra ngoài, trước khi đóng sầm cửa lại tặng cho hắn một chữ ‘cút’.

Đàn ông có thể giết, không thể đùa giỡn!

44. Chương 44

Aizz, phiền quá —

Tưởng Thanh Dung ngồi cắn bút nhăn mặt nhíu mày với đồng báo la liệt khắp bàn.

Vào năm 2000, máy tính, internet chưa trở nên phổ biến trong các gia đình, nếu muốn tìm việc thì phải dùng cách truyền thống nhất – quảng cáo tuyển dụng trên báo!

Thế nhưng Tưởng Thanh Dung lật tung mấy tờ báo từ đầu đến cuối rồi lại đảo ngược mấy lần mà vẫn không tìm được công việc phù hợp.

Tưởng Thanh Dung học kế toán, đời trước đã sớm lấy được giấy chứng nhận kế toán viên cao cấp. Nhưng công việc của kế toán viên cao cấp có phần phức tạp, hơn nữa phần lớn công ty trong xã hội hiện đại là kiểu công ty mà một tổng công ty có nhiều công ty con, đôi khi vì kiểm toán một công ty mà phải thường

xuyên bay qua nhiều thành phố. Tiền kiếm được không ít nhưng lại rất mệt. Cho nên sau khi tốt nghiệp Tưởng Thanh Dung đến sở sự vụ kế toán viên cao cấp mà thầy hướng dẫn giới thiệu làm ba tháng, cuối cùng không chịu nổi lương cao cường độ công việc cao với cái giá là loét dạ dày, từ chức về quê xin vào một công ty mật dịch cỡ lớn, từ phòng tài vụ lặn lội đến phòng nhân sự, an phận giữa một đồng dự toán, kết toán, tiền lương báo biểu, trôi qua mỗi ngày không khó khăn trắc trở.

Sau khi trọng sinh, tri thức tài vụ của cậu vẫn còn, nhưng cậu không còn giấy chứng nhận nữa.

Kế toán là một công việc cần giấy chứng nhận hành nghề, dù không phải giấy chứng nhận kế toán viên cao cấp cao nhất trước đây của cậu, dù là một kế toán bình thường cũng cần giấy chứng nhận kế toán viên cao cấp. Nhưng vấn đề là, bây giờ cậu lấy đâu ra chứng nhận kế toán viên cao cấp?

Nhìn xem, trong quảng cáo tuyển dụng trên báo tuyển không ít kế toán, nhưng chỗ nào cũng yêu cầu có chứng nhận kế toán.

Trời ơi, cậu mới nhớ lại có hơn một tháng, dù bây giờ lập tức đi thi cũng phải hai ba tháng sau mới lấy được giấy chứng nhận á! Vả lại, thông báo tuyển dụng kế toán ở những công ty kia đều là làm cả ngày, một sinh viên như cậu sao có khả năng làm một công việc cả ngày? Khái niệm Soho này, vào những năm internet chưa phổ cập toàn dân hầu như chưa được biết đến.

Cốp —

Tưởng Thanh Dung đập đầu xuống bàn.

Vào năm 2000 khi một kế toán viên cao cấp vô cùng hiếm hoi, cậu đường đường là một kế toán viên cao cấp lại không tìm được việc, thật phiền muộn!

Làm thế nào bây giờ?

Cậu muốn vì Lâm Đức Bản mua máy tính, mua lò vi sóng, mua nhà ở, nhưng đáng buồn là ngay cả đường kiếm tiền cậu cũng không kiếm được, sao có lợi nhuận?

Thị trường chứng khoán là không thể rồi.

Ở đời trước, thời điểm năm 2007 thị trường chứng khoán tăng giá, cậu vừa đi làm được 3 năm, chứng kiến thị trường chứng khoán tăng lên vùn vụt cậu cũng không khỏi dấn thân vào cổ phiếu. Nhưng cậu làm về tài vụ, đương nhiên sẽ không như đám người bình thường vội vã cầm đầu vào thị trường chứng khoán, mà là cẩn thận nghiên cứu lịch sử phát triển bao năm qua của thị trường chứng khoán Trung Quốc rồi mới bắt đầu tiến hành giao dịch cổ phiếu. Cũng do khi đó cậu nghiên cứu cẩn thận mới có thể khiến cậu dù chưa khôi phục trí nhớ cũng vẫn có thể dùng chút ký ức mơ hồ còn sót lại giúp mình với Lâm Đức Bản kiếm được căn nhà nho nhỏ này. Hiện giờ cậu đã khôi phục trí nhớ, đương nhiên cũng nhớ lại thị trường chứng khoán bắt đầu từ năm 2001, trong năm năm sau có dấu hiệu mất giá.

Đầm rỗng hang hỏ như vậy, ai còn dám quẳng tiền vào đó?

Còn có công việc gì mà cậu có thể làm đây? Tưởng Thanh Dung nhăn mày trầm tư suy nghĩ.

“Nghĩ cái gì vậy?”

“Á!?” Tưởng Thanh Dung bị hoảng sợ, “Cậu về rồi à?”

Còn tưởng cậu ấy phải đi rất lâu, ai ngờ chưa được hai tiếng đã về làm Tưởng Thanh Dung cảm thấy bất ngờ.

“Đã nói đều là lỗi nhỏ, sửa lại một lần nữa là ok.” Lâm Đức Bản lắc lắc hộp giấy trong tay, “Lấy được tiền công, đồ ăn thêm tối nay.”

Tưởng Thanh Dung không hề hớn hở như trong dự kiến, ngược lại cả người trở nên ỉu xiu. Cậu bên này còn đang vì tìm việc mà phiền não, bên kia Lâm Đức Bản đã cầm tiền trong tay. Sao trọng sinh một lần rồi mà cậu vẫn kém người này chứ?

“Mất hứng?” Lâm Đức Bản nhảy cảm phát hiện cảm xúc bất ổn của Tưởng Thanh Dung.

Kéo Tưởng Thanh Dung lên, còn mình ngồi vào cái ghế Tưởng Thanh Dung ngồi lúc đầu, lại kéo Tưởng Thanh Dung ngồi lên đùi mình, “Mua nhiều báo như vậy làm gì?”

Bị người ta coi như trẻ con mà vuốt ve, Tưởng Thanh Dung biết thế rất ngây thơ nhưng vẫn không nhin được mà muốn làm nũng với người này, thổ lộ hết tủi thân của mình, “Muốn tìm việc làm, nhưng không tìm được việc phù hợp.”

“Muốn tìm việc thế nào? Có cần tớ giúp cậu để ý không?”

Vùi mặt vào hõm vai Lâm Đức Bản, Tưởng Thanh Dung rầu rĩ nói, “Kế toán, kế toán làm thêm.”

“Kế toán?” Lâm Đức Bản có hơi giật mình.

Trong đại học, những quảng cáo nhỏ tuyển sinh viên làm thêm dán khắp nơi, nhưng bình thường đều là tuyển gia sư hoặc là nhân viên bán hàng hạ giá ngắn hạn gần trường. Những công việc không cần kinh nghiệm xã hội cùng chuyên môn thế này mới hợp với sinh viên. Còn nếu kế toán, lại là kế toán làm thêm thì quả thật hẳn chưa thấy có quảng cáo tuyển dụng như vậy bao giờ.

Ngẫm nghĩ một hồi lâu, “Thế này đi, để tớ hỏi công ty trò chơi tớ đang làm thêm thử xem. Về mặt này có thể thương lượng với quản lý của tớ, để xem có thể sắp xếp cho cậu làm nhân viên ở bộ phận tài vụ không.”

“Gi, công ty cậu làm thêm?” Lần này đến phiên Tưởng Thanh Dung giật mình. Từ lúc nào Lâm Đức Bản đã chạy đến công ty trò chơi làm thêm rồi, sao cậu lại không biết!

“Tớ vội vàng về chính là để nói với cậu việc này đây.” Lâm Đức Bản cười híp cả mắt, “Vừa rồi tớ đi tìm đàn anh giao bài, ai ngờ quản lý của công ty trò chơi cũng ở đó. Anh ta nhìn chương trình do tớ thiết kế, cho rằng dù có vài khuyết điểm nhỏ nhưng thiết kế rất mới lạ, rất có tiềm lực trên thị trường, anh ta rất hài lòng. Anh ta còn nói công ty họ đang viết một game offline, vì lập trình viên không đủ nên hỏi tớ có muốn đến công ty họ giúp viết một số trình tự nhiệm vụ nhỏ không.”

“Thật!?” Tưởng Thanh Dung vừa mừng vừa sợ.

Công ty trò chơi kia cậu biết. Vào những năm game offline thịnh hành, công ty này cho ra hàng loạt series game có nội dung thoải mái kịch tính, tình yêu đau khổ tha thiết cộng thêm hình thức chiến đấu yêu cầu thao tác giỏi mà xưng bá giới trò chơi. Sau đó đến thời đại của internet, công ty này lại bắt kịp xu hướng, cải biên game offline ban đầu thành game online, càng thêm thu hút, danh tiếng vang xa.

Lâm Đức Bản học về thiết kế software, nếu có thể vào được công ty này thì đó sẽ là bước đệm rất tốt cho sự phát triển tiền đồ của Lâm Đức Bản.

“Ừ.” Lâm Đức Bản gật đầu, “Nhưng với trình độ của tớ, vào tổ chế tác cũng là trợ thủ làm một số phần mềm nhỏ rùa rùa thôi.”

Như vậy cũng đủ rồi.

Thử hỏi, có sinh viên đại học năm nhất nào có thể được nhóm thiết kế trò chơi hàng đầu nhận vào? Cậu biết sự nghiệp sau này của Lâm Đức Bản sẽ vô cùng thuận lợi, nhưng cậu không ngờ mới năm nhất, vừa lên đại học một tháng mà Lâm Đức Bản đã được người phát hiện tài năng nhanh như vậy.

Cậu cũng biết, người mà cậu vừa ý khẳng định không phải tầm thường.

Lập tức, phiên muộn vì không tìm được việc của Tưởng Thanh Dung tan thành mây khói, cậu vui vẻ cười nói, “Tốt qua, tớ xuống mua chút rượu, nhất định phải ăn mừng một bữa mới được.”

Ở cùng Lâm Đức Bản quả thật mỗi ngày đều là ngày kỷ niệm. Ngày hôm qua thì là ngày kỷ niệm ở chung, hôm nay là ngày kỷ niệm tìm được công việc tốt...

45. Chương 45

“Ai da!”

Vừa đứng lên Tưởng Thanh Dung lại ngã nhào về lòng Lâm Đức Bản.

Shh — tư thế ngồi không đúng khiến chân tê rần, như có nghìn con kiến đang cắn vậy.

Này này, tớ là bị tê chân, cậu sờ đi đâu vậy —

“Rất đau?” Người nào đó hiển nhiên hiểu lầm hành động nhe răng dữ tợn của Tưởng Thanh Dung, cho rằng là chỗ kia bị đau, vội vã giúp cậu xoa eo.

Nằm trên vai Lâm Đức Bản, Tưởng Thanh Dung cắn răng chịu đựng cảm giác chân tê như bị kim châm tan đi, nhưng không muốn đánh chính với Lâm Đức Bản, bởi lực xoa bóp vừa phải thoải mái cực kỳ...

“Thực sự rất đau?” Tưởng Thanh Dung không nói gì khiến Lâm Đức Bản càng hiểu lầm, giọng nói cũng trở nên căng thẳng.

Tưởng Thanh Dung liếc mắt, “Cậu thử bị bạo cú xem, biết đau hay không ngay thôi.”

Vốn cũng không phải quá đau, nhưng thấy người này khấn trương như vậy Tưởng Thanh Dung không khỏi muốn thử ranh giới cuối cùng của hắn.

“Có thể, hoan nghênh cậu tùy thời đến bạo cú tớ.” Ánh mắt Lâm Đức Bản nhìn thẳng, trả lời không chút do dự.

Đáp án ngoài dự liệu, Tưởng Thanh Dung bị choáng suýt rớt cằm, “Cậu, cậu... Thực sự đồng ý cho tớ thượng?”

Cấu tạo thân thể tương đồng, ắt phải có một bên làm nữ. Vứt bỏ tự tôn, mở thân thể cho đối phương xâm nhập, không phải bởi vì cậu bị coi thường mà bởi cậu thương hắn, cam tâm tình nguyện làm bên nữ. Nhưng chấp nhận, không có nghĩa là cậu không có dự vọng với hắn, thiên tính đàn ông là chiếm giữ chứ không phải bị chiếm giữ.

Cậu cũng chỉ thuận miệng nói vậy, căn bản không trông chờ con người mà lòng tự trọng còn cao hơn trời kia sẽ đồng ý nằm giữa cho cậu thượng.

Nhưng, cậu ấy trả lời, hơn nữa đáp án là “yes”...

“Nếu là cậu, có thể làm bất cứ chuyện gì với tớ!” Đường như ngại lực sát thương chưa đủ, Lâm Đức Bản lại còn ồm ồm làm lan hoa chỉ nháy mắt với cậu.

Dưới giọng điệu quái dị, Tưởng Thanh Dung nghe được thật tình. Lâm Đức Bản thật sự đồng ý, chỉ cần một câu nói của cậu!

Trước mặt ái tình, vốn không có phân chia 1 và 0 —

Tưởng Thanh Dung nở nụ cười.

Cậu sao đành để cậu ấy cúi đầu nằm dưới thân người khác, cho dù người ấy là chính cậu!

“Này, cậu sẽ không muốn ngay giờ chứ?” Đối mặt với Tưởng Thanh Dung nhiệt tình dào dạt, Lâm Đức Bản ngoài miệng oán trách nhưng lại dung túng tất cả hành vi của Tưởng Thanh Dung.

“Cậu nói đồng ý.” Tưởng Thanh Dung không chịu không buông tha.

“Nhưng tớ nghĩ tư thế bây giờ của cậu càng giống như muốn cho tớ ăn.” Không lâu sau, cổ hắn đã bị Tưởng Thanh Dung trông một đồng ô mai, t-shirt cũng bị kéo ra ném lên sàn nhà.

Hắn như mẻ bánh mì mới ra lò, bị Tưởng Thanh Dung đói ba ngày ba đêm ra sức gặm cắn...

“Cũng không phải hoàng hoa khuê nữ, chẳng lẽ còn muốn tớ dụ dỗ à?” Tưởng Thanh Dung thở phì phì, tìm đập ngày càng nhanh, từ sâu trong thân thể bắt đầu nóng lên.

Tại sao rõ ràng là cậu chủ động, tình cảnh lại không hề do cậu khống chế đây? Chỉ da thịt dán chặt thì không thể thỏa mãn, muốn tiếp xúc càng sâu hơn nữa. Trời ạ, rốt cuộc cậu có bao nhiêu khát vọng với người này?

“Phía sau của tớ đích thực là xù.” Lâm Đức Bản nói rất nghiêm túc.

Vùi đầu trong ngực Lâm Đức Bản chuyên tâm đại nghiệp gieo ô mai, Tưởng Thanh Dung nheo mắt liếc Lâm Đức Bản, ai muốn phía sau của cậu chứ!

Bị Tưởng Thanh Dung nheo mắt liếc xéo, Lâm Đức Bản bắt giắc miệng khô lưỡi khô tim đập như sấm. Tưởng Thanh Dung sau khi trải việc đời, mặt mày đang lúc phong tình với hấn như là hạc đỉnh hồng trí mạng, không thể chống lại.

“Dung —” Hấn kéo người vào lòng, hôn thật mạnh lên môi cậu.

Vừa nghĩ tới nét quyến rũ ấy do một tay mình tạo nên, trong lòng Lâm Đức Bản trào lên sự thỏa mãn khó tả.

“Cậu tới?” Giữa những nụ hôn, Tưởng Thanh Dung thở dốc cười trêu.

Bàn tay đang trắng trợn xoa nắn mông cậu không có ý tốt, thường luồn vào khe đùi mơ ước mọi chỗ nơi đó.

Cảm nhận được dục vọng bùng cháy của Lâm Đức Bản, Tưởng Thanh Dung cố ý cọ xát khiến hạ thân hai người càng dán chặt.

Lâm Đức Bản bị khiêu khích cho rùng mình, nhưng vẫn ngượng ngùng buông cặp mông sờ rất thích ra, “Cậu làm cậu làm.”

Hấn chưa quên câu hấn vừa chính miệng nói, hiện giờ Tưởng Thanh Dung là top, hấn không nên đảo khách thành chủ.

“Ngoan lắm.” Tưởng Thanh Dung hôn Lâm Đức Bản một cái để thưởng, cúi đầu cảm thằng bé đang dựng thẳng đứng của Lâm Đức Bản, hơi điều chỉnh rồi dứt khoát ngồi lên.

“Không được —” Lâm Đức Bản vừa phát hiện không đúng vội giữ hông Tưởng Thanh Dung muốn ngăn cản, nhưng cơn thịnh đả vào hơn nữa, vừa vội vừa tức, “Cậu là đồ gốc à!”

Thiếu mở rộng, thiếu trơn, Lâm Đức Bản sờ trán Tưởng Thanh Dung thì thấy lạnh toát, yêu thương không nói nên lời.

“Cậu nói đồng ý.” Tưởng Thanh Dung vẫn nói câu này.

Ồ, tiến vào chưa chuẩn bị đủ vẫn có chút miễn cưỡng. May mà phía sau hôm qua vừa mới mở rộng, giờ lập tức tiếp nhận thứ đó của cậu ấy vẫn có thể chịu được.

Song cảm giác áp bách từ sự tồn tại quá mạnh mẽ của cây gậy nào đó vẫn khiến cậu có hơi khó chịu.

Lâm Đức Bản bị câu nói bất cần của Tưởng Thanh Dung làm đỏ khốc đỏ cười, “Tớ nói cho cậu thượng, chứ không phải phải cậu.”

Hơn nữa còn dùng tư thế cười ngồi khó khăn như vậy. Thoáng cái được sự ấm áp ướt mềm bao bọc, hấn thì thấy thoải mái nhưng lại khổ Tưởng Thanh Dung. Tư thế kiểu này bên chịu bị gánh nặng rất lớn, nhất là một người mới khai bao không lâu như Tưởng Thanh Dung.

Thấy Tưởng Thanh Dung cứng người không che giấu là biết cậu ấy không dễ chịu —

Lâm Đức Bản thấy đau lòng, hơi điều chỉnh cơ thể một chút đem phân nửa trọng lượng chuyển sang mình.

Ai ngờ một động tác nhỏ không đáng kể như vậy, không biết đụng phải điểm nhạy cảm nào trên người Tưởng Thanh Dung mà khiến thân thể cậu run lên, mũi hừ ra một tiếng ngọt dính, thằng nhỏ vì bị tiến vào đột ngột mà héo rũ cũng lặng lẽ sống dậy.

“Có gì khác à?” Tình yêu đơn giản là nhận được cao trào, ai thượng ai cũng đều như nhau. Nhìn xem, cậu chỉ hơi động một chút đã mang đến khoái cảm cuộn trào mãnh liệt, chỉ như vậy là đủ rồi!

Tưởng Thanh Dung vô thức đóng đưa thất lưng, thả lỏng thân thể theo đuổi khoái cảm, “Cho tớ...”

Cố gắng kìm dòng máu mũi, Lâm Đức Bản tức giận cắn môi dưới Tưởng Thanh Dung, “Nhưng phía sau cậu còn sưng, tớ sợ làm cậu bị thương.”

Đó là lý do vì sao hấn mới để Tưởng Thanh Dung thượng mình.

Kết quả Tưởng Thanh Dung cũng thượng hần, nhưng la dùng phía sau thượng phía trước của hần!

Kết quả hoàn toàn ngược lại với dự đoán.

Đúng là một cậu bé bốc đồng!

“Tớ mặc kệ, cậu đã nói tùy tớ làm bất cứ chuyện gì.”

Không còn cách với cậu ấy, Lâm Đức Bản đành nâng mông cậu lên, “Ôm cho chắc, ngã bị thương không đền tiền thuốc men đâu.”

Tưởng Thanh Dung cười hì hì, giang tay ôm lấy cổ Lâm Đức Bản, “Không được rút.”

“Điếc không sợ súng.” Lâm Đức Bản bị cậu khiêu khích hận không thể xử đẹp cậu ngay tại chỗ. Nếu không phải lo lắng ghế phòng khách nhỏ hẹp khó chịu, Tưởng Thanh Dung khóa gối trên lưng hần hai chân không có điểm tựa quá khổ thì hần đã trực tiếp làm ngay tại phòng khách cái người đang kiêu ngạo tận trời này rồi, để cậu ấy ném thử hậu quả của việc khiêu khích hần.

Hơn nữa, bọn họ còn đang lúc tân hôn, lăn giường đương nhiên phải lăn trên chăn long phượng, như vậy mới vui mừng, không phải sao?

“Lát nữa có khóc thảm hơn nữa tớ cũng sẽ không tha cho cậu.”

46. Chương 46

Sau khi mây mưa, Tưởng Thanh Dung lười biếng nằm không muốn động.

Ừm, chủ yếu là có người nằm cùng cậu a —

Giường rất lớn không gian rất rộng, nhưng cổ tình lại muốn chen chúc với nhau, tay quần lấy tay chân dán sát chân tim gần bên nhau để nhiệt độ cơ thể sưởi ấm lẫn nhau!

“Nếu thật sự không tìm được việc thì đừng tìm nữa, chuyện tiền nong để tớ giải quyết.”

Tưởng Thanh Dung ậm ừ, dụi đầu vào ngực Lâm Đức Bản cọ cọ, mơ mơ màng màng muốn ngủ.

“Trách nhiệm nuôi gia đình cứ giao cho tớ!”

Những lời buồn nôn của Lâm Đức Bản làm Tưởng Thanh Dung cười phì ra tiếng.

Một người trọng sinh như cậu, lại còn là một người đàn ông trưởng thành tứ chi khỏe mạnh có khả năng tự làm tự ăn, được một người hứa hẹn sẽ nuôi sống lại không hề có cảm giác bài xích. Ngược lại còn cảm thấy cái người vừa trịnh trọng hứa hẹn này thật đáng yêu!

“Cậu không tin năng lực của tớ?” Người nào đó tức giận.

Thật là, cười ra tiếng vào lúc này không biết là rất bất lịch sự à?

“Không hề không hề.” Tưởng Thanh Dung biết tiếng cười của mình đã kích tự tôn của Lâm Đức Bản, vội vàng lắc đầu phủ nhận, “A Bản của tớ là giỏi nhất.”

Nuôi sống gia đình gì đó, việc nhỏ!

“Kể cả vừa rồi sao?”

Tưởng Thanh Dung sửng sốt. Vừa rồi? Vừa rồi cái gì?

Cánh mông bị véo mạnh một cái, “Vừa rồi rõ ràng cậu vừa khóc vừa kêu ‘giỏi quá’ đấy thôi, thế nào mà nhanh quên vậy hả?”

Ở trên giường được tình nhân nói giỏi, mới là thừa nhận lớn nhất với đàn ông.

Sắc mặt nhanh chóng đỏ ửng, nhưng Tưởng Thanh Dung vẫn thành thật nói, “Ừm, rất tuyệt.”

Quả thật cậu có thoải mái, đây là sự thật không thể phủ nhận. Đối người khác, thậm chí đối thành một cây mát xa có lẽ cậu cũng có được khoái cảm. Nhưng như vậy chỉ là giác quan thuần túy mà thôi, không

có cảm giác thỏa mãn khi kết hợp tâm linh và dục vọng. Bởi vì đối tượng làm tình là cậu ấy, cậu sẽ muốn nhiều một chút, kết hợp sâu hơn một chút, dù bất cứ tư thế xấu hổ nào đều phối hợp với cậu ấy.

Bởi vì cậu ấy, không thể thay thế —

Tình yêu, đó là tình và yêu kết hợp với nhau! Tình dục có yêu mới là tình yêu hoàn mỹ!

Bọn cậu như nam châm hai đầu, đầu bên kia với đầu bên này có lực hấp dẫn tự nhiên cực lớn.

Được ca ngợi, cái đuôi của Lâm Đức Bản suýt nữa vểnh lên trời, lại ôm Tưởng Thanh Dung chặt hơn chút nữa, “Ngủ thêm lát nữa, cơm tối tớ gọi cậu.”

Tưởng Thanh Dung không khỏi cảm khái, trong một tháng cậu hưởng qua tuyệt vọng đắng chát nhất, cũng trải qua tình yêu ngọt ngào nhất. Vốn cho rằng trọng sinh cũng đã đủ kích thích, không ngờ thay đổi trọng một tháng này còn kích thích hơn việc trọng sinh.

“Nghĩ cái gì vậy? Một mình cười ngu vậy.”

“Tớ nói tớ nghĩ buổi tối ăn gì, cậu tin không?”

Lâm Đức Bản chắc chắn lắc đầu, “Trẻ con không thành thật đáng bị đánh đòn!”

Tưởng Thanh Dung coi như hắn đang đánh rắm, nhắm mắt ngủ.

Mỗi hạt nhân trong không khí dường như đều nhuốm mùi ngọt dính, giống như tình yêu thơm ngọt giờ phút này của bọn cậu.

Nhưng —

Sâu trong lòng vẫn mơ hồ bất an là thế nào?

Tình yêu này, thật sự luôn được cậu nắm trong tay ư?

Người này, có phải cũng muốn cùng cậu, nghĩa vô phần cố bước lên con đường đồng tính luyện ái không có đường về?

Giấc mộng bất an luôn quanh quẩn như ẩn như hiện quấy nhiễu Tưởng Thanh Dung mỗi đêm, cuối cùng vào một ngày nào đó trôi lên mặt nước —

“Học trưởng, Tưởng học trưởng, xin dừng bước.”

Gọi Tưởng Thanh Dung lại, là một mỹ nữ, một mỹ nữ rất đẹp.

Vóc dáng mỹ nữ rất cao, dáng vẻ thanh nhã, chân đeo giày cao gót, đứng trước mặt Tưởng Thanh Dung cũng cao xấp xỉ cậu. Áo sơ mi trắng quần hao, trang phục nhìn rất dịu dàng nhưng tóc đuôi ngựa buộc cao lại có phần tinh nghịch.

— bạn là?” Tưởng Thanh Dung nhíu mày, nhìn nữ sinh khó hiểu.

Nữ sinh trước mặt nhìn có hơi quen mắt, không nhớ ra đã gặp lúc nào, nhưng Tưởng Thanh Dung khẳng định mình không biết đối phương. Dù sao người vẽ ngoài xuất sắc luôn dễ dàng lưu lại ấn tượng sâu sắc cho người khác, nhất là nữ sinh vẽ ngoài không tầm thường lại hiểu việc phát huy vẽ ngoài của mình trăm phần trăm này.

“Xin chào Tưởng học trưởng, em là Vu Na.”

Ngoài tên họ, mỹ nữ không hề tự giới thiệu học viện, khoa, niên cấp, chỉ hai chữ vô cùng đơn giản. Dường như tên của cô chính là danh thiếp thông dụng.

Cũng đúng, đại học A tuy lớn, nhưng mỹ nữ xuất sắc quả thật không nhiều lắm. Như người này, quả thực xứng là hoa hậu giải thưởng, luôn được mọi người ngưỡng mộ, lại chịu hạ mình chủ động gọi lại Tưởng Thanh Dung, là phúc phận của Tưởng Thanh Dung. Không biết có phải là ảo giác của Tưởng Thanh Dung không mà cậu cảm giác, trong tư thái cao cao tại thượng của mỹ nữ này ngấm có địch ý với cậu.

Vậy nhưng quả thật Tưởng Thanh Dung biết rất ít người trong trường, cho nên với phương danh có khả năng vô cùng lừng lẫy kia chỉ có thể lộ vẻ khó xử.

Phản ứng của Tưởng Thanh Dung khiến đáng cười hoàn mỹ của bạn học Vu Na hơi cứng đờ, nhưng cô lập tức dùng nụ cười càng rực rỡ che đi, “Học trưởng, nghe nói anh với Lâm Đức Bân học trưởng là bạn học cấp 3, đúng không?”

À —

Ba chữ Lâm Đức Bân vừa xuất hiện, Tưởng Thanh Dung đã biết người này chính là người ái mộ Lâm Đức Bân. Dù là nữ sinh xinh đẹp khôn ngoan, đứng trước tình yêu chỉ số thông minh đều gần như bằng không. Nữ sinh xinh đẹp như vậy, còn nhiều nam sinh quỳ dưới chân cô để cô chọn lựa, tại sao cứ cố tình vừa ý Lâm Đức Bân chứ? Chẳng lẽ không biết người nọ đã sớm có chủ rồi sao?

Trải qua hai năm, cậu với Lâm Đức Bân dù là tình yêu, hay là phát triển cá nhân đều thuận lợi làm người ta lú lờ.

Vào năm nhất, sau khi suy nghĩ kỹ, cậu không vào làm ở phòng tài vụ công ty game chỗ Lâm Đức Bân làm. Kế toán là công việc lương cực cao, cậu không muốn bán rẻ ngành học của mình. Bởi tiền lương làm thêm ở công ty game của Lâm Đức Bân không thấp, hai người gắng gượng vượt qua khủng hoảng kinh tế lần đầu tiên trong đời. Tưởng Thanh Dung cũng tranh thủ khoảng thời gian rảnh rỗi năm nhất tập trung ôn tập, cuối cùng vào kỳ hai năm nhất lại một lần nữa thi đỗ khóa học kế toán viên cao cấp. Cuộc thi này ở kiếp trước cậu đã từng thi, sau khi trọng sinh lại có thêm gần mười năm kinh nghiệm thực tế kiếp trước, muốn vượt qua kiểm tra dễ như chém hoa quả.

47. Chương 47

Vừa mở cửa liền nhìn thấy ngay người đang ngay ngắn ngồi trước máy tính.

Tất cả rối loạn, kích động vừa rồi, vào lúc nhìn thấy người này bỗng trở nên bình tĩnh kỳ lạ.

“Không phải nói buổi chiều có việc rất quan trọng sao?” Nghe thấy tiếng mở cửa, Lâm Đức Bân cũng không ngẩng đầu, nhưng vẫn quan tâm hỏi han.

“Có chút việc nên đổi giờ.” Vốn đã hẹn trưởng ban tài vụ của một công ty trao đổi một số khoản trong sổ sách, nhưng vì chuyện Vu Na cậu đã gọi điện cho đối phương hẹn ngày khác.

Lâm Đức Bân à một tiếng tỏ vẻ đã biết.

Công việc thêm học hành, có đôi khi họ sẽ vô cùng bận rộn, thậm chí có vài ngày cũng không gặp mặt nhau, cho nên hai người cũng sẽ không can thiệp quá nhiều vào công việc của đối phương.

Tưởng Thanh Dung ngồi xuống bên cạnh hắn, cầm cốc uống một ngụm nước lạnh thông cổ.

Nhà hai người có nhiều thứ vốn chỉ có một cái, ví dụ như cốc uống nước, cốc đánh răng...

“Đừng uống nước sôi, lúc trưa tớ có mua dưa hấu để trong tủ lạnh đấy, tự cậu lấy ăn đi.” Lâm Đức Bân duỗi tay lấy cốc trên tay Tưởng Thanh Dung, cũng uống một ngụm.

Tưởng Thanh Dung không nhúc nhích mà liếc mắt về phía tủ lạnh, sau đó quét mắt một lượt trang trí trong phòng.

Bọn họ vẫn ở căn phòng hồi xưa. Tưởng Thanh Dung đã từng nói nếu có tiền sẽ đổi cho Lâm Đức Bân một căn phòng lớn hơn, hiện giờ cậu có tiền rồi, dù không thể một lần trả hết tiền, nhưng với thu nhập hiện giờ của cậu xin vay ngân hàng cũng không phải chuyện khó. Song cậu vẫn không muốn chuyển.

So với khi họ mới chuyển vào, nơi này đã thay đổi rất nhiều. Đồ dùng trong nhà không biết từ lúc nào đã đổi mới toàn bộ; một góc ở phòng khách được sửa thành phòng bếp nhỏ có thể đơn giản nấu cơm xào rau, lò vi ba, lò vi sóng, nồi điện, tủ lạnh, đều là họ tranh thủ lúc đại hạ giá đi mua; công việc của hai người đều cần dùng máy tính nên hai bộ máy tính đặt chính tề trong phòng khách, một bộ là Lâm Đức Bân sử dụng cho công việc; ga giường trong phòng ngủ mấy hôm trước cậu vừa phơi nắng, ga giường dùng đã sắp hai năm, chỗ giữa hai người hay nằm đã phai màu; trên bệ cửa sổ đặt chậu hoa lài lúc mua về vẫn là một gốc cây nho nhỏ, giờ đã nở đầy nụ...

Căn phòng này, có rất nhiều kỷ ức!

“Làm sao vậy?”

Ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt đầy lo lắng của Lâm Đức Bân trong lòng Tưởng Thanh Dung thấy ấm áp, cười cười nói, “Không có việc gì, đột nhiên có chút cảm khái, chúng ta ở đây đã sắp ba năm rồi.”

Lâm Đức Bân sờ trán Tưởng Thanh Dung, không thấy sốt, thế là quay lại tiếp tục viết chương trình của hắn, “Đột nhiên văn nghệ như vậy làm cái gì.”

Sau khi những mảnh liệt qua đi, sinh hoạt dần trở nên bình thản, những câu nói ngọt ngào nghe thì hoa mỹ lại không thích hợp với cuộc sống củi gạo dầu muối vụn vặt hàng ngày. Chính vì bình thản mới càng làm Tưởng Thanh Dung quyến luyến. Quan hệ của hai người cũng không phải thuận buồm xuôi gió, lúc trước cũng có không ít va chạm, dưới sự mài giũa của thời gian hai người dần thu lại góc cạnh sẽ khiến đối phương tổn thương mới có ăn ý ngày hôm nay.

Tưởng Thanh Dung biết công ty Lâm Đức Bân đang chuẩn bị phát hành một trò game online cỡ lớn, gần đây Lâm Đức Bân vì trò chơi này mà mỗi ngày tăng ca, mất ngày càng thâm quầng. Nếu cậu là một tình nhân đúng chuẩn thì nên im lặng làm bạn bên cạnh không được quấy rầy, như bình thường vậy. Nhưng hôm nay Tưởng Thanh Dung không làm được điều này —

“Bân, cậu biết Vu Na không?”

“Biết, đội trưởng đội cổ động mới của đội bóng rổ bọn tớ, một nữ sinh rất xinh xắn.” Lâm Đức Bân vừa nhập vào một dãy ký tự vừa trả lời.

Không hề che giấu, không chút chột dạ, thái độ của Lâm Đức Bân như đang nói đến một người bình thường lại khiến Tưởng Thanh Dung an lòng.

“Hôm nay cô ấy tới tìm tớ.” Tưởng Thanh Dung tiếp tục thăm dò.

“Ồ? Tìm cậu có chuyện gì?” Bàn tay gõ phím hơi dừng rồi mới lần nữa gõ nhanh.

“Cô ấy hỏi tớ, chơi bóng rổ tốt như vậy sao không gia nhập đội bóng của trường?”

Hai năm qua tuy cậu ra sức kiếm tiền, nhưng việc luyện bóng rổ vẫn không hề lơ là. Cũng chịu thôi, có một tình nhân yêu bóng rổ cuồng nhiệt, bình thường cậu cùng đi đánh thì trình độ cũng không thể kém được. Huống chi, bà mối của cậu với Lâm Đức Bân chính là bóng rổ, đây cũng là nguyên nhân cậu không thể dứt được bóng rổ.

Lại nói tiếp, cậu với Lâm Đức Bân hồi năm nhất còn liên thủ tạo nên một cuộc đối đầu đặc sắc đấy!

Hội thao năm nhất ấy, khoa kế toán mà Tưởng Thanh Dung học bất ngờ lọt vào bát cường, tại vòng loại tứ kết đối đầu với khoa xây dựng điện tử của Lâm Đức Bân.

Giống như hồi cấp 3, ngoài việc ném rổ như thần thì những kỹ thuật khác của Tưởng Thanh Dung đều không đáng nhắc đến, nhưng cậu vẫn chủ động xin được kèm Lâm Đức Bân. Ngày trước chơi bóng, cậu với Lâm Đức Bân là đồng đội, lần này vị trí thay đổi, hai người từ đồng đội thành đối thủ. Chính vì nguyên nhân này cậu mới muốn đi kèm Lâm Đức Bân, muốn dùng một cuộc tranh tài để chứng minh, cậu là một đối thủ đáng để đối phương tôn trọng, dù là trên sân bóng hay trong tình trường.

Với hiểu biết về đường bóng của Lâm Đức Bân, cậu đã thành công ngăn cản mấy lần tiến công của Lâm Đức Bân, khiến cậu ấy không phải dẫn bóng sai thì là vội vàng ném rổ không trúng. Ngược lại, cậu dựa vào yểm trợ của đồng đội, liên tục ném trúng hai quả, có một lần kéo giãn khoảng cách đến mười điểm.

Nhưng Lâm Đức Bân là người gặp mạnh lại càng mạnh, những cú ném của Tưởng Thanh Dung khơi lên ý chí chiến đấu của hắn. Một cú đột phá ném rổ cộng thêm phạt bóng, lại một cú ném rổ ba điểm, một mình hắn trong một phút lấy được sáu điểm, rút ngắn khoảng cách.

Tưởng Thanh Dung cũng bị đánh cho hăng máu. Cú ba điểm kia là ném ngay trên đầu cậu đấy. Dùng bản lĩnh xuất chúng của cậu để đánh trả cậu, đó chính là khiêu khích!

Thế là hai người cậu tới tôi đi đấu một chọi một, cậu một cú ba điểm, tôi liền một cú 2+1, không ai nhường ai.

Sau chuyện ấy, tất cả những người xem cuộc chiến hôm ấy đều công nhận trận tứ kết giữa khoa kế toán với khoa xây dựng điện tử chính là trận bóng rổ đặc sắc nhất của hội thao, thậm chí còn hay hơn cả trận chung kết cuối cùng. Hai cầu thủ thi nhau giành điểm, tỷ số thay phiên dẫn đầu, đội thắng được khán giả ủng hộ nhiệt tình, dù cuối cùng khoa kế toán thua cũng vẫn được vỗ tay nhiệt liệt.

Tưởng Thanh Dung dùng một cuộc tranh tài tạo nên tên tuổi, từ đó nổi tiếng là một trong mười thần xạ thủ của đại học A!

Thế nhưng không ai biết, chàng thần xạ thủ mới xuất hiện này đêm ấy bị bắn không biết bao nhiêu lần trên giường, eo sắp bị gãy vò đến gãy rời.

“Cậu, cậu đã đủ chưa?” Trận đấu chấm dứt vừa về đến nhà đã bị đè nghiêng xuống, từ phòng tắm làm một đường đến trên giường, người nọ vừa uống vigara à?

48. Chương 48

“Nếu không, mùa hè này chúng ta ra nước ngoài lấy giấy chứng nhận?” Lâm Đức Bản đột nhiên nói.

22 tuổi, vừa đúng tuổi kết hôn.

Hắn không hiểu được bất an của Tưởng Thanh Dung. Có thể là tướng mạo của hắn tương đối phù hợp với thẩm mỹ hiện nay, bắt đầu từ phổ thông vẫn luôn có nữ sinh bày tỏ cảm tình với hắn. Với ái mộ của nữ sinh, chỉ cần đối phương không thể hiện rõ hắn bên làm bộ không biết; nếu đối phương có biểu hiện rõ ràng, ví dụ như tặng quà, thư tình, thậm chí chính miệng tỏ tình v.v..., hắn đều uyển chuyển từ chối. Nhưng sau khi ở cùng Tưởng Thanh Dung, mỗi một đóa hoa đào hắn đều không giấu diếm Tưởng Thanh Dung, mà Tưởng Thanh Dung biểu hiện cũng không quá để ý, có đôi khi còn có thể nói đùa hoa đào của hắn tốt quá.

Lâm Đức Bản cố gắng suy nghĩ, làm thế nào cũng không nhớ nổi dáng vẻ của Vu Na kia, chỉ nhớ mang máng đó là một nữ sinh xinh đẹp. Nữ sinh xinh đẹp cũng không phải hắn chưa từng gặp, nhưng hôm nay lại khiến Tưởng Thanh Dung lo được lo mất như vậy.

Đó là lý do hắn có chút buồn bực, Tưởng Thanh Dung vẫn đậm phong khinh mọi khi đi đâu rồi?

Được rồi, nếu Tưởng Thanh Dung bất an, thân là tình nhân hắn phải có nghĩa vụ trấn an!

Tưởng Thanh Dung giật mình ngẩng đầu, “Cậu, cậu nói cái gì?”

Lấy giấy chứng nhận!? Giấy kết hôn!?

Tuy cậu không cho rằng một tờ giấy kết hôn sẽ có nhiều gắn kết cho mối quan hệ của hai người, nhưng quan trọng là tâm ý của Lâm Đức Bản —

“Ừ.” Lâm Đức Bản duỗi tay vuốt tóc Tưởng Thanh Dung, “Chúng ta bên nhau lâu như vậy, cũng không thể cứ không danh không phận thế được. Nhưng như chúng ta nếu ở trong nước sẽ không lấy được giấy hôn thú, chỉ có thể ra nước ngoài lấy, cậu không ngại chứ?”

Tưởng Thanh Dung kinh ngạc không trả lời.

“Tuy chúng ta chỉ có thể lấy giấy hôn thú ở nước ngoài, nhưng tớ đảm bảo, trong những ngày sau này của hôn nhân, nhất định sẽ gánh trách nhiệm của người chồng.”

“Kỳ hạn là vĩnh viễn ư?” Tưởng Thanh Dung ngây ngốc hỏi.

Lâm Đức Bản hơi khựng lại, rất nghiêm túc trả lời, “Dung, tớ rất muốn nói những lời đường mật dỗ ngọt cậu rằng kỳ hạn là vĩnh viễn. Thế nhưng, hai chữ vĩnh viễn này quá nặng nề, chưa tới lúc bước vào quan tài tớ cũng không thể nói vĩnh viễn.”

“Ý của cậu là, cậu không cho tớ được vĩnh viễn, cũng có nghĩa tương lai một ngày nào đó cậu sẽ thích một người khác, sau đó chia tay với tớ, đúng không?”

Tưởng Thanh Dung có hơi buồn bã.

Tại sao, dù chỉ là một lời hứa hẹn nơi đầu môi chót lưỡi cũng không chịu cho cậu?

“Không phải.” Lâm Đức Bản lắc đầu, “Thứ tự của cậu sai rồi. Một ngày nào đó trong tương lai, chúng ta có thể không yêu nhau nữa, cuối cùng đi tới bước chia tay, nhưng nguyên nhân tuyệt đối không phải tớ thích một người khác. Bởi vì chỉ cần quan hệ của chúng ta còn, tớ đều sẽ trung thủy với cậu, dù là thân thể hay là tinh thần. Đó là lý do dù tớ có yêu người khác, cũng nhất định là sau khi chúng ta chia tay.”

“Hơn nữa, tớ không cho rằng sau cậu tớ còn có người yêu.”

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Tưởng Thanh Dung, Lâm Đức Bản cúi người hôn lên khóe môi cậu, “Trước khi tớ xác định tớ thích cậu, tớ chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ thích một người đồng tính, sẽ đi lên con đường đồng tính luyện ái này. Thế nhưng, sau khi bên cậu hơn hai năm, quen với một người yêu đồng tính, tớ phát hiện tớ chỉ còn tâm lý thưởng thức thuần túy với người khác phái – sẽ cảm thấy loài sinh vật này lớn lên rất hợp để thưởng thức, nhưng ở giữa đã dần cách một tầng thủy tinh trong suốt, hoàn toàn không có dục vọng muốn động chạm.”

“Đồng tính thì sao?” Cậu bé cong Lâm Đức Bản, có phải đồng nghĩa với việc địch nhân của cậu từ khác phái đổi thành đồng tính?

“Cũng không được.”

“Sao cậu biết? Cậu thử qua rồi à?” Tưởng Thanh Dung truy hỏi sự việc kỹ càng.

“Không cần thử, tớ chỉ biết là không được.” Lâm Đức Bản nói, “Tớ không phải một người bác ái, đời này yêu của tớ chỉ đủ cho một người. Nếu có một ngày, tình cảm chúng ta phai nhạt, không còn yêu, yêu của tớ cũng đã hết, sẽ không có người tiếp theo nữa. Đó là lý do, tớ không thể cho cậu vĩnh viễn, nhưng tớ có thể cho cậu tình yêu duy nhất!”

“Cậu xác định?” Tưởng Thanh Dung vẫn không tin. Khi tình yêu đến không thể dùng cách bình thường để suy xét, căn bản không có khả năng chống cự, sao Lâm Đức Bản có thể tự tin sẽ không thích một người khác?

“Xác định.”

Nhìn vào mắt Lâm Đức Bản, Tưởng Thanh Dung không tìm được một tia dao động, Lâm Đức Bản thật sự đang dùng cả đời để hứa hẹn hai chữ này. Cậu không biết tự tin của Lâm Đức Bản có từ đâu, nhưng cậu tin...

Tất cả hoảng loạn, bất an, đều bị ánh mắt kiên định của cậu ấy an ủi, tâm tình Tưởng Thanh Dung bỗng dễ chịu hơn.

“Tự tin của cậu có từ đâu? Nói nhiều như vậy cũng không sợ bị sét đánh.” Tưởng Thanh Dung véo má Lâm Đức Bản, cười nói.

“Tự tin của tớ chính là cậu, đồ ngốc.”

“— tớ?” Tưởng Thanh Dung không giải thích được.

“Bởi vì ngoài tớ ra cậu sẽ không yêu một ai khác nữa, đó là lý do tớ cũng sẽ không thích người khác.”

Cầm tay Tưởng Thanh Dung đưa đến bên môi hôn, ừ, hôm nào đấy nên đi mua nhân, ngón tay trượt trên môi cậu quá trơn trượt, “Tớ đã sớm nói rồi, cậu yêu tớ bao nhiêu tớ sẽ đáp lại bằng ấy. Cậu cho tớ tình yêu duy nhất, tớ sẽ trả lại cậu tình yêu duy nhất.”

Tưởng Thanh Dung đột nhiên phát hiện bất an của mình sai lầm nhiều thế nào!

Một hồi tử vong ngoài ý muốn khiến cậu triệt để phân rõ giới tuyến với đời trước. Cậu không còn là Tưởng Thanh Dung lúc ban đầu nữa, quỹ đạo cuộc đời cậu xảy ra biến hóa vô cùng. Theo hiệu ứng hồ điệp, thay đổi không chỉ là chính cậu, ngay cả Lâm Đức Bản cũng cùng thay đổi. Cậu không thể nào tưởng tượng được Lâm Đức Bản đời trước sẽ trở thành người đồng tính luyện ái giống cậu, nhưng bây giờ cậu với Lâm Đức

Bên bên nhau gần ba năm, dù là cậu hay Lâm Đức Bản, đều không có nửa phần bất mãn với quan hệ như vậy.

Người mà kiếp trước chỉ có thể để thật sâu trong lòng tưởng niệm này, ở kiếp này đã trở thành người bên gối của cậu...

Dùng kiếp trước để ràng buộc kiếp này, Tưởng Thanh Dung nghĩ lại cũng thấy có chút buồn cười.

Đúng vậy, kiếp trước cậu chỉ là một vị khách nhỏ vừa đáng thương vừa đáng buồn ở hôn lễ, nhưng kiếp này thì khác. Từ giờ phút khi cậu lớn tiếng nói ra từ ‘thích’ với Lâm Đức Bản, cuối cùng cậu cũng từ một người qua đường giáp trong thế giới tình cảm của Lâm Đức Bản trở thành diễn viên. Những người từng là diễn viên, Hoàng Sở, Vu Na, đều trở thành vai phụ, căn bản không thể dao động được tình cảm của bọn họ.

Sinh mệnh có lại một lần, làm rất nhiều tình tiết thay đổi, cậu không nên để những người và trời buộc của kiếp trước làm chùn bước.

Tình yêu của cậu, hạnh phúc của cậu đều nằm trong lòng bàn tay cậu, chỉ cần nắm chặt tay là có thể giữ vững.

Cuối cùng Tưởng Thanh Dung vẫn không ra nước ngoài kết hôn với Lâm Đức Bản.

Cũng không phải cậu không muốn, mà là cậu cho rằng không cần thiết. Một tờ giấy hôn thú, còn là giấy hôn thú có hiệu lực pháp luật của nước ngoài, cậu thực sự không cảm thấy có ý nghĩa gì. Hôn nhân muốn gắn bó, không phải dựa vào một tờ giấy hôn thú, mà là nỗ lực với hôn nhân của hai bên. Mỗi một ngày kỷ niệm đáng để kỷ niệm Lâm Đức Bản đều nhớ, còn cẩn thận tặng quà. Điểm này khiến Tưởng Thanh Dung cảm giác được, Lâm Đức Bản cũng đang dụng tâm duy trì mối quan hệ này.

Thôi, như vậy là đủ rồi!

Mặc dù không chính thức kết hôn, nhưng hai người sau khi tốt nghiệp đại học đã nói với người nhà chuyện của bọn họ.

Tưởng Thanh Dung vốn cho rằng mẹ mình sẽ không hiểu, cậu cũng đã chuẩn bị tinh thần kháng chiến trường kỳ. Không ngờ mẹ Tương lặng yên một lúc lâu sau, chỉ hỏi Tưởng Thanh Dung một câu, “Con với cậu ấy ở bên nhau có hạnh phúc không?” Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Tưởng Thanh Dung, mẹ Tương cười nói với Tưởng Thanh Dung, “Mẹ chúc phúc con tìm được hạnh phúc của mình.”

Tất cả quá trình thuận lợi khiến Tưởng Thanh Dung không thể tin được.

“Mẹ, tại sao mẹ không phản đối bọn con?” Tưởng Thanh Dung biết, mẹ mình là một người phụ nữ Trung Quốc rất truyền thống, một danh từ như đồng tính luyến ái, trong mắt mẹ Tương không khác gì tồn tại của yêu ma. Nhưng, người mẹ tư tưởng truyền thống sao lại đơn giản đồng ý cậu với Lâm Đức Bản ở cùng nhau vậy chứ?

“Dung Dung, cha con trước khi qua đời đã từng nhiều lần nằm trên giường bệnh nói với mẹ, cha rất tiếc không thể làm bạn đến khi con lớn, yêu cầu duy nhất của người cha thất trách này chính là muốn con được sống vui vẻ. Con từ nhỏ đã hiểu chuyện, không khiến mẹ quan tâm, nhưng trước đây con biểu hiện quá trầm lặng, vui vẻ hay không cũng không biểu lộ. Mẹ nhìn ra, mấy năm nay nụ cười của con xuất hiện nhiều hơn trước, những điều này đều là người kia mang lại cho con đúng không?”

Tưởng Thanh Dung gật đầu.

“Nguyên vọng của ba con là mong con được sống vui vẻ, mà mẹ, cũng giống nguyên vọng của ba con. Nếu ở cùng người kia sẽ là hạnh phúc của con, vui vẻ của con, như vậy mẹ chân thành chúc phúc con.”

Tưởng Thanh Dung chẳng biết từ bao giờ đã rơi lệ đầy mặt. Cậu với người phụ nữ này làm mẹ con hai đời, lần đầu tiên phát hiện bà vĩ đại như vậy. Còn có cha của cậu, làm cậu chân chính cảm nhận được cái gì là công cha như núi Thái Sơn!

“Hôm nào dẫn người về để mẹ gặp.” Mẹ Tương cứ căn dặn mãi.

So với Tưởng Thanh Dung thuận lợi suôn sẻ, bên Lâm Đức Bản thì gà bay chó sủa hơn nhiều. Sau một phen rối loạn, Lâm Đức Bản suýt nữa bị đuổi ra khỏi nhà.

May mà em trai Lâm Đức Bản là vô gian đạo tiêu chuẩn, trong những ngày Lâm Đức Bản âm ỉ với người nhà, mỗi ngày ngoài sáng trong tối làm công tác tư tưởng cho ba Lâm mẹ Lâm, cuối cùng khiến cha mẹ Lâm Đức Bản miễn cưỡng chấp nhận chuyện hấn come-out. Sau đó cậu em Lâm tốt nghiệp đại học thi đỗ vào một trường ở Mỹ tiếp tục học chuyên sâu, lúc đó ba Lâm mẹ Lâm đã về hưu, hai ông bà sợ con trai một mình tha hương nơi dị quốc, quyết định cùng qua Mỹ chăm sóc con trai út. Hai ông bà ở nước Mỹ nhìn thấy nhiều loại gay, les sau, lúc về nước nhìn mặt con trai lớn cũng dễ nhìn hơn nhiều. So với đám hình thù kỳ quái ở nước ngoài, người yêu đồng tính của con trai nhà mình thuận mắt hơn nhiều, nhìn xem, tuần tú lịch sự, xứng bao nhiêu!

49. Chương 49

“Bản, dậy đi.”

“Ừ... Mấy giờ rồi?” Lâm Đức Bản xoay người, vươn tay muốn với di động nhìn thời gian.

“Gần 8 giờ rồi.”

“Cái gì?” Lâm Đức Bản bật người dậy, vội vàng cầm quần áo tròng vào người. Đồng hồ sinh học của hắn luôn chuẩn, mà dù đồng hồ sinh học thỉnh thoảng không nhạy thì điện thoại di động cũng có báo thức, sao lại ngủ quên chứ?

Nhìn người yêu như một con ruồi bay loạn, Tưởng Thanh Dung buồn cười dè Lâm Đức Bản lại, “Không cần gấp gáp, anh không ngủ quên, hôm nay là thứ bảy.”

“A —” được Tưởng Thanh Dung nhắc nhở, Lâm Đức Bản mới nhớ hôm nay là ngày nghỉ.

Chả trách chuông báo thức không kêu!

Thở phào một cái, Lâm Đức Bản ngã về giường, ai oán nói, “Thứ bảy em dậy sớm như thế làm cái gì!”

“Dậy đi.” Tưởng Thanh Dung kéo người nào đó đang định ngủ lại, “Đi với em đến một nơi.”

“Nơi nào?” Lâm Đức Bản vui mặt vào gối, đứng chuẩn lại giường.

“Anh đừng hỏi, đi thì biết.” Kéo người từ trên giường xuống, đẩy vào phòng tắm, “Nhanh rửa mặt đi, em làm bữa sáng.”

Đi vào bếp, lấy hai cây đậu tương rửa sạch bỏ vào máy xay, chỉnh chế độ đánh sữa đậu nành. Tranh thủ lúc máy đang xay, Tưởng Thanh Dung cầm ít tiền lẻ đổi giày xuống lầu mua bữa sáng.

Vừa tốt nghiệp đại học bọn họ liền rời khỏi nhà. Căn phòng nhỏ ấm áp ban đầu kia bị đại học A thu hồi, khu nhà cũ ở đó đều phải hủy đi xây phòng học mới. Đương nhiên, bởi vì bọn họ là người sở hữu tài sản hợp pháp nên nhận được từ đại học A một khoản bồi thường vừa lòng, so với giá bọn cậu mua lúc đầu tăng gấp mấy lần.

Nhận được tiền bồi thường, thêm cả số tiền bọn họ kiếm được mấy năm làm thêm, tranh thủ lúc giá phòng chưa tăng bọn họ mua hai căn phòng ở khu chung cư tốt nhất thành phố A, một căn để ở, một căn giữ lại cho cha mẹ hai bên đến thăm thì ở.

Đời trước Tưởng Thanh Dung tốt nghiệp xong liền trở về thành phố B, luôn ở thành phố B công tác cho đến khi qua đời. Đời này, cậu muốn ở lại thành phố A, bởi vì sự nghiệp của Lâm Đức Bản ở thành phố A.

Định cư ở thành phố A, trong lòng Tưởng Thanh Dung thấy có lỗi nhất là mẹ mình. Cậu là con trai độc nhất, lại ở xa, một năm số lần gặp mẹ không được mấy, đây là điều cậu thấy thẹn với mẹ mình nhất. May mà cậu đã sớm biết, mẹ cậu vào năm thứ hai cậu tốt nghiệp đại học sẽ tìm được một người đàn ông tốt. Cha dượng là một thầy giáo phổ thông hàm hậu đảng hoàng, cũng là trung niên mất vợ, sống một mình với con gái. Cha dượng chị kế của cậu đều là người có nhân phẩm tốt, ở đời trước cậu đã cảm thấy so với chị kế cậu càng giống người ngoài hơn.

Bởi vì biết nửa đời sau của mẹ có cha dượng chị kế chăm sóc mới khiến hổ thẹn trong lòng Tưởng Thanh Dung giảm đi một chút.

Sự nghiệp của cậu hoàn toàn khác với đời trước, nhưng Lâm Đức Bản lại không kém bao nhiêu. Lúc đó tốt nghiệp đại học, hai người cũng không có dự định tiếp tục học lên cao học, thế là cùng nhau bước chân vào xã hội.

Tưởng Thanh Dung tiếp tục làm kế toán viên cao cấp, sau khi từ làm thêm chuyển thành chính thức cậu lại càng bận rộn hơn, mỗi ngày bay tới bay lui, nhắm mắt mở mắt đều là sổ sách và sổ sách, thấy con số liền choáng váng muốn nôn. Công việc của Lâm Đức Bản cũng không biến động nhiều lắm, vẫn là lập trình viên. Nhưng hắn không nhận lời mời của công ty trò chơi, mà là nhận lời vào một công ty sản xuất software nổi tiếng. Lúc Tưởng Thanh Dung thấy logo trong thư trúng tuyển của công ty kia thì không khỏi cảm thán thế sự vô thường. Đó chính là công ty Lâm Đức Bản làm việc đời trước.

Cũng như đời trước, Lâm Đức Bản không ngừng thăng tiến trong công ty, từ một lập trình viên đến trưởng phòng, đến trợ lý giám đốc, đến giám đốc. Ngay tháng trước, hắn mới nhận được quyền định — tổng giám thiết kế sản phẩm. Đến lúc này, Lâm Đức Bản cuối cùng bước vào hàng quản lý cấp cao trong công ty IT nổi tiếng toàn cầu này, hoàn thành bước nhảy chức vụ thứ n.

Nói thật, khi quyết định bổ nhiệm của Lâm Đức Bản đưa xuống Tưởng Thanh Dung có vài phần hoảng hốt. Đời trước, khi cậu nói chuyện với Dương Khâm trên mạng có ý từ chỗ cậu ta hỏi về tin tức của Lâm Đức Bản, trong đó có chuyện Lâm Đức Bản thăng chức thành tổng giám sản phẩm. Bây giờ nghĩ lại, vẫn còn cảm giác như mới ngày hôm qua.

Tưởng Thanh Dung cúi đầu day trán, cảm thấy buồn cười. Đời trước lén lút hỏi thăm tin tức của người kia, đời này lại là cậu cùng hắn ở nhà hàng tốt nhất ăn một bữa cơm đắt giá chúc hắn thăng chức.

Bây giờ cậu sẽ không xoắn xuýt chuyện kiếp trước kiếp này nữa. Những năm này cầm tay đồng hành, sớm đã mài mòn bất an, lo lắng của cậu.

Mỗi ngày tỉnh lại, bên gối có cậu ấy, còn hơn có toàn bộ thế giới!

Mang theo bánh bao mua ở quán dưới cổng, Tưởng Thanh Dung mở cửa, thấy Lâm Đức Bản đã rửa mặt xong đang ngồi cạnh bàn xem báo.

“Sữa đậu nành vẫn chưa được?”

“Chưa, chờ một chút.”

Hai người họ cũng là người bận rộn, ngày bình thường luôn vội vội vàng vàng đi làm, bữa sáng cũng là ăn qua quýt trên đường. Nhưng ngày nghỉ thì nhất định phải cùng nhau ăn một bữa sáng thật ngon, đây là ước định bất thành văn của bọn cậu.

Máy xay đậu nành vang lên mấy tiếng tí tí, Lâm Đức Bản đứng dậy lấy cốc rót sữa đậu nành, Tưởng Thanh Dung mở tủ bát lấy bát đĩa, xếp bánh bao mua về vào đĩa.

“Rốt cuộc em muốn anh đi với em đến đâu?” Cắn bánh bao, Lâm Đức Bản ậm ờ nói.

“Anh đừng hỏi, đi rồi biết.” Tưởng Thanh Dung quyết bí mật đến cùng.

Ngày này cậu đã sớm đánh dấu trên lịch, còn cài cả nhắc nhở trong điện thoại. Dù biết mình chắc chắn sẽ không quên, nhưng cậu vẫn cẩn thận chuẩn bị sẵn sàng, sợ rằng không cẩn thận sẽ quên mất.

Thời gian phép thuật của cô bé lọ lem kết thúc là 12h đêm, thời gian phép thuật của Tưởng Thanh Dung cậu kết thúc, là ngày hôm nay!

“Em bảo anh đi xa đến tận đây, chỉ để uống cà phê?” Lâm Đức Bản trừng mắt nhìn quán cà phê trước mắt, tỏ vẻ vô cùng bất mãn.

“Tiramisu ở đây cũng được lắm, có muốn thử xem thế nào không?” Tưởng Thanh Dung hòa nhã nói.

“Không muốn, khó ăn muốn chết.”

Tưởng Thanh Dung bật cười, vẫn gọi phục vụ lấy hai phần bánh gato.

Kiểu quán cà phê mở trong khách sạn năm sao, ngoài đắt ra thì đúng là chẳng có gì đặc sắc. Nhưng ở đây cũng là nơi giết thời gian lý tưởng nhất.

“Ngồi với em một lúc, được không? Một lúc thôi!”

Sắc mặt Lâm Đức Bân dịu đi, “Có tâm sự à?”

“Ừ!” Tưởng Thanh Dung khẽ ừ một tiếng, “Rất nhiều năm về trước, một người rất quan trọng đã qua đời vào hôm nay, em có hơi nhớ cậu ấy.”

Lâm Đức Bân nắm tay Tưởng Thanh Dung trong tay mình, cho cậu sự an ủi không lời.

“Cảm ơn!”

Tưởng Thanh Dung thấy mũi cay cay, chớp mắt hai cái mới nén được nước mắt.

Ở đây không thay đổi, so với lúc vẫn giống như in, ngay cả bóng cây xanh biếc rợp bóng cậu dùng để trốn cũng như trong trí nhớ. Khi đó, cậu cũng ngồi ở vị trí này, thấp thỏm bất an đợi xe hoa đến...

Qua ngày hôm nay, hành trình sống lại của cậu đã đi xong. Bắt đầu từ ngày mai, đều là tương lai xa lạ không ai biết. Cậu sẽ không còn biết cổ phiếu nào sẽ tăng cổ phiếu nào sẽ giảm, không biết khủng hoảng tài chính sẽ đến lúc nào, không biết công ty nào sẽ phá sản công ty nào sẽ vùng lên...

Những thông tin biết trước này, đã giúp cậu trong quá khứ kiếm được không ít tiền, cũng khiến sự nghiệp của cậu xuôi chèo mát mái, thành tựu không kém Lâm Đức Bân. Nhưng, bàn tay vàng của cậu từ ngày hôm nay đã kết thúc, ông trời muốn thu lại rồi!

May mà, bàn tay vàng không còn, người nợ vẫn còn. Chỉ cần có cậu ấy ở bên, chuyện gì cậu cũng có thể không quan tâm!

Nắm lại bàn tay dày rộng kia, Tưởng Thanh Dung nói lại lần nữa, “Cảm ơn!”

Cảm ơn anh luôn ở bên em!

Tay bị nắm phát đau, “Đồ ngốc, nói cảm ơn cái gì.”

Tưởng Thanh Dung cười cười, vừa muốn nói chuyện —

!!

Cửa đột nhiên vang lên tiếng pháo nổ, thu hút tất cả ánh mắt của khách hàng trong quán cà phê.

“Hả?” Lâm Đức Bân híп mắt kêu lên ngạc nhiên.

Tưởng Thanh Dung cũng chấn kinh không nói nên lời.

Giấy vụn màu sắc rực rỡ bay đầy trời theo tiếng pháo nổ, một đám người vây quanh hai người đi vào khách sạn.

Hà Dung Dung!!!

Tưởng Thanh Dung chỉ liếc mắt nhìn đã nhận ra cô gái kia là ai.

Vẫn là bộ váy cưới cúp ngực màu trắng năm ấy, vẫn là khuôn mặt cô dâu trang điểm tinh xảo kia, vẫn là vương miện hoa lệ phức tạp, Hà Dung Dung hoàn toàn trùng hợp với hình dạng trong trí nhớ. Bất đồng duy nhất, là chú rể bên cạnh cô dâu, từ Lâm Đức Bân đổi thành một người đàn ông cao lớn đẹp trai khác.

“Đây không phải tiểu thư Hà gia ư?”

“Anh biết cô ấy?” Nghe thấy Lâm Đức Bân lầm bầm nói vậy, Tưởng Thanh Dung quay phắt đầu lại.

Hai người này quen biết từ lúc nào, sao cậu không biết?

“Biết chứ! Có mấy sản phẩm của công ty cô ấy dùng phần mềm thiết kế của công ty anh, cũng qua lại với cô ấy mấy lần, nhưng cũng không quen thân.” Lâm Đức Bân thành thật nói.

“Cô ấy — có ý với anh không?”

“Anh xin em đấy, người ta giờ đã kết hôn rồi, sao còn có ý với anh chứ.” Tức giận xĩa trán Tưởng Thanh Dung, Lâm Đức Bản vô cùng bất đắc dĩ với bình dấm chua to tướng luôn đột nhiên xuất hiện của Tưởng Thanh Dung.

“Khó nói...”

Theo tuổi tác tăng dần, thu nhập gia đình cũng tương đối, mị lực của Lâm Đức Bản cứ tăng lên hàng năm, oanh oanh yến yến bên người càng như điên cuồng. Nếu không phải tin tưởng sự chung thủy của Lâm Đức Bản, chắc Tưởng Thanh Dung đã đánh một dây xích trói người bên mình rồi.

Đương nhiên nếu Hà Dung Dung kiên nhẫn theo đuổi Lâm Đức Bản, chứng minh Lâm Đức Bản phù hợp với thẩm mỹ của cô ta. Đời này vẫn gặp, sao lại không làm gì?

“Em không nhìn xem, chồng người ta đẹp trai muốn đổ mấy con phố, sao lại để ý anh chứ.” Để loại bỏ nghi ngờ của Tưởng Thanh Dung, Lâm Đức Bản hiềm thấy tự hạ mình.

“Ừ, nói cũng đúng, quả thực rất đẹp trai.” Tưởng Thanh Dung nhìn chăm chú chú rở mấy lần, quả nhiên cao ráo đẹp trai. Nói bỏ xa Lâm Đức Bản mấy con phố thì hơi khoa trương, nhưng cũng không thua kém Lâm Đức Bản.

Ha ha, không thể không nói ánh mắt một người quả nhiên khá tương tự, hai người chồng Hà Dung Dung chọn, đều là cùng một loại hình.

“Này, em quá đáng rồi đấy.” Lâm Đức Bản xoay mặt Tưởng Thanh Dung lại, “Ngay trước mặt anh khen người đàn ông khác lớn lên đẹp trai, buổi tối muốn đau hông có phải không?”

“Anh nhỏ giọng chút đi.” Tưởng Thanh Dung vội vàng gờ tay bịt miệng Lâm Đức Bản. Da mặt cậu mỏng, không giống người nào đó có thể trước mặt mọi người thản nhiên nói chuyện giường chiếu.

“Nói, anh đẹp trai hay hấn đẹp trai?” Người nào đó vẫn bám riết không tha.

“Anh đẹp trai anh đẹp trai, anh đẹp trai vô cùng.” Tưởng Thanh Dung đầu hàng.

Bên này Tưởng Thanh Dung đang vuốt lông con mèo xù lông nhà mình, trong đám người bên kia đột nhiên có người gọi to một tiếng, sau đó có người hướng về phía quán cà phê bên này ngoắc tay.

! Keng!

Cách đó không xa vang lên tiếng chén đĩa va chạm giòn tan, khiến Tưởng Thanh Dung quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy cách bọn họ khoảng ba bàn, một người đàn ông hốt hoảng đứng lên, nỏ một nụ cười cứng đờ với người đang vậy. Sau đó người vậy chạy tới nói với anh ta hai câu liền kéo người đàn ông đi về phía cô dâu chú rể. Người đàn ông dường như quen biết chú rể, qua đó nói chuyện với nhau vài câu rồi theo mọi người vào thang máy, biến mất trong tầm mắt Tưởng Thanh Dung.

Đây, đây là chuyện gì vậy? Tưởng Thanh Dung nhìn dáng người đàn ông biến mất sau cánh cửa thang máy, cả người choáng váng!

— sao một màn này lại quen thuộc như thế?

“Phục vụ, tính tiền.” Lâm Đức Bản nổi giận dưng dưng ném mấy tờ tiền xuống bàn, không đợi thối tiền lẻ đã lôi Tưởng Thanh Dung đi ra ngoài, “Hôm nay gan em lớn bằng trời rồi đấy, khen người đàn ông khác đẹp trai thì thôi, còn nhìn chằm chằm người đàn ông khác mắt cũng không chớp. Hừ, xấu mù, có gì mà nhìn, về nhà anh cho em nhìn đủ.”

Tưởng Thanh Dung dần phát hiện hành vi của mình khiến Lâm Đức Bản đánh đổ bình dấm chua, “Anh hiểu lầm rồi.”

“Em chỉ cảm thấy người đó rất giống một người bạn của em.”

“Bạn em anh biết hết, không có ai có dáng dấp như người kia hết.”

Tưởng Thanh Dung không kìm được khê cong khóe miệng, “Bản, em yêu anh.”

Người yêu ở chung hơn mười năm còn vì mình nhìn người đàn ông khác mấy lần mà ghen, Tưởng Thanh Dung chỉ nghĩ tim cũng thấy mềm nhũn.

Lâm Đức Bân dừng bước, “Thật sự chỉ là bạn em?”

“Em yêu anh, chỉ yêu anh.”

Câu trả lời không liên quan lại làm Lâm Đức Bân cười tươi rói, “Anh cũng yêu em.”

Quay đầu nhìn cửa khách sạn, Tưởng Thanh Dung còn có thể thấy tấm bảng đám cưới xx trưng bày trước cửa. Cậu không biết, người đàn ông bị kéo đi tham gia hôn lễ kia có một cố sự khác không, cậu chỉ biết là, cố sự sống lại của cậu bắt đầu vào ngày hôm nay của rất lâu trước đây, cũng kết thúc trọn vẹn vào hôm nay. Cậu dùng sinh mệnh có lại một lần, đổi lấy tình yêu.

“Đi, xem xong rồi.”

“Ừ!”

Tưởng Thanh Dung thầm nói với người đàn ông kia trong lòng, nếu thật sự thích người ấy nhất định phải lớn tiếng nói cho người ta biết. Đây là đạo lý cậu dùng tính mạng để hiểu được.

Thật may vì ông trời cho cậu cơ hội làm lại lần nữa, để tình yêu của cậu có thể đơm hóa kết trái.

Ở góc độ Lâm Đức Bân không nhìn thấy, Tưởng Thanh Dung vẫy tay với đằng sau – tạm biệt, quá khứ của cậu. Bắt đầu từ ngày mai, cậu mở đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.

Nhân sinh trong tương lai của cậu, có Lâm Đức Bân làm bạn, rất hạnh phúc rất thỏa mãn!!

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-toi-xin-hay-noi>